BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

SIDNEY SHELDON

Autorul celebrului roman

FURIA ÎNGERILOR

PRINȚESA DE GHEAȚĂ

SIDNEY SHELDON, unul dintre cei mai mari scriitori contemporani, deţine un record de invidiat: peste 250 milioane de exemplare vîndute pînă acum.

PRINŢESA DE GHEAŢĂ reprezintă ultima lui creaţie, dintr-o lungă serie de best-selleruri.

Activitatea sa literară a primit cele mai înalte aprecieri, fiind singurul autor care a cîştigat un ***Oscar***, precum şi prestigioasele premii ***Tony*** şi ***Edgar***. De asemenea, ultima ediţie a lucrării *Guinness Book of Records* îl proclamă pe **SIDNEY SHELDON** drept cel mai tradus scriitor din lume.

EDITURA LIDER

Lei 18500

SIDNEY SHELDON

PRINȚESA DE GHEAȚĂ

Traducere: VIRGINIA BOJA

Editura LIDER
București

I.S.B.N.: 973 - 9343 - 17 - 1

THE BEST LAID PLANS

Copyright © 1997 by The Sidney Sheldon Family Limited Partnership

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER- București**

1

Jurnalul lui Leslie Stewart începea astfel:

Astăzi de dimineață l-am întîlnit pe cel cu care mă voi căsători.

O afirmație simplă, optimistă, ce nu conținea nici un indiciu asupra dramaticului șir de evenimente care aveau să urmeze.

Era una din acele zile rare și neașteptate în care nimic nu merge rău sau n-ar îndrăzni să meargă rău. Pe Leslie Stewart n-o interesa astrologia, dar în dimineața aceea, răsfoind ziarul *The Lexington Herald-Leader*, horoscopul din rubrica lui Zoltaire îi atrase atenția:

LEU (23 IULIE – 22 AUGUST). LUNA NOUĂ ÎȚI LUMINEAZĂ VIAȚA SENTIMENTALĂ. EȘTI ÎN PLIN

CICLU LUNAR ŞI TREBUIE SĂ ACORZI ATENŢIE UNUI EVENIMENT IMPORTANT CE VA INTERVENI ÎN VIAŢA TA. ZODIA COMPATIBILĂ ESTE FECIOARA. ZIUA DE ASTĂZI VA FI O ZI MEMORABILĂ. PREGĂTEŞTE-TE PENTRU EA.

Să mă pregătesc pentru ce? se gîndi Leslie cu amărăciune. Ziua de azi va fi una ca oricare alta. Astrologia e un nonsens, o amăgire pentru cei săraci cu duhul.

Leslie Stewart era director executiv la departamentul de relaţii cu publicul şi publicitate al firmei Bailey & Tomkins, în Lexington, statul Kentucky. Avea trei întîlniri programate pentru după-amiază, prima cu Kentucky Fertilizer Company, ai căror directori erau foarte mulţumiţi de noua campanie la care lucra ea. Le plăcea mai ales începutul: „Dacă vreţi să mirosiţi trandafirii...."A doua întîlnire era cu Breeders Stud Farm, iar a treia cu Lexington Coal Company. Zi memorabilă?

Spre treizeci de ani, cu o siluetă subţire şi provocatoare, Leslie Stewart arăta bine şi era deosebită: ochi cenuşii-violeţi, pometi înalţi, păr de culoarea mierei, pe care îl purta lung şi pieptănat simplu. O prietenă îi spusese odată lui Leslie: „Dacă eşti frumoasă şi posezi un creier şi un vagin, lumea e a ta".

Leslie Stewart era frumoasă, coeficientul de inteligenţă 170, iar în ce priveşte restul, natura fusese generoasă cu ea. Numai ea găsea că frumuseţea este un dezavantaj. Bărbaţii o curtau întruna, însă prea puţini se deranjau să o cunoască cu adevărat.

În afară de cele două secretare de la Bailey & Tomkins, Leslie era singura femeie din firmă, pe lîngă cei cincisprezece bărbați angajați. I-a trebuit o săptămînă ca să-și dea seama că este mai inteligentă decît oricare dintre ei. A decis să țină pentru ea o asemenea descoperire.

La început, ambii parteneri, Jim Bailey, supraponderal la cei patruzeci de ani ai săi, și Al Tomkins, anorexic și hiperactiv, cu zece ani mai tînăr ca Bailey, au încercat fiecare să o convingă pe Leslie să se culce cu ei.

I-a potolit ușor.

– Dacă insistați, îmi dau demisia.

Asta a fost tot. Leslie era un angajat prea valoros și nu merita riscul să-l pierzi.

În prima săptămînă de serviciu, într-o pauză de cafea, Leslie le-a spus colegilor o glumă:

„– Trei bărbați s-au întîlnit cu zîna cea bună care le-a promis că le va îndeplini cîte o dorință. Primul a spus:

– Vreau să fiu mai deștept cu douăzeci și cinci la sută.

Zîna a clipit, iar omul a exclamat:

– Mă simt deja mai inteligent.

Al doilea a spus:

– Vreau să fiu cu cincizeci la sută mai deștept.

Zîna a clipit, iar bărbatul a spus:

– Extraordinar! Știu lucruri pe care nu le-am știut niciodată.

Al treilea spuse:

– Vreau să fiu de două ori mai deștept.

Și zîna cea bună a clipit a treia oară, iar bărbatul s-a transformat într-o femeie."

Leslie a așteptat reacția celor din jur. Se uitau toți lung la ea, fără să rîdă.

Punct cîștigat.

Ziua memorabilă promisă de astrolog a început la ora unsprezece dimineața. Jim Bailey intră în biroul mic și înghesuit al lui Leslie.

– Avem un client nou, o anunță. Vreau să te ocupi de el.

Avea mai multă treabă decît oricine din firmă, dar nu protestă.

– Bine, spuse ea. Despre ce este vorba?

– Nu despre ce, ci despre cine. Ai auzit cu siguranță de Oliver Russell.

Toată lumea auzise de Oliver Russell. Era un avocat din localitate care candida pentru funcția de guvernator. Afișele lui electorale inundaseră tot statul Kentucky. Făcuse o carieră strălucită și, la treizeci și cinci de ani, avea cele mai multe șanse dintre candidații burlaci. Participa la *talk show*-uri la cele mai importante posturi de televiziune și radio. Extrem de atrăgător, cu părul negru în dezordine, ochi întunecați, cu o constituție atletică și un zîmbet cald, se spunea despre el că se culcase cu majoritatea femeilor din Lexington.

– Am auzit. Ce trebuie să facem pentru el?

– Trebuie să-l ajutăm să devină guvernatorul statului Kentucky. E în drum spre noi.

Oliver Russell ajunse în cîteva minute. Era și mai atrăgător decît în fotografii.

Cînd îi fusese prezentat lui Leslie, îi zîmbise cu căldură.

– Am auzit multe despre tine. Mă bucur că te vei ocupa de campania mea.

Era foarte departe de ceea ce își imaginase Leslie. Omul era de o sinceritate dezarmantă. Pentru o clipă, Leslie nu-și găsi cuvintele.

– Eu... mulțumesc. Ia loc, te rog.

Oliver Russell se așeză.

– Să începem cu începutul, sugeră Leslie. De ce candidezi?

– E foarte simplu. Kentucky este un stat minunat. Noi știm asta pentru că trăim aici și putem să-i apreciem vraja, dar mare parte a țării ne vede ca pe o turmă de ciobani. Vreau să schimb această imagine. Kentucky are mai mult de oferit decît o duzină de alte state la un loc. Istoria țării a început aici. Avem unul dintre cele mai vechi capitolii din America și am dat țării doi președinți. De aici se trag Daniel Boone* și Kit Carson**, precum și judecătorul Roy Bean. Avem cel mai frumos peisaj din lume – peșteri interesante, rîuri și pajiști albastre***. Vreau să arăt toate acestea lumii întregi.

Vorbea cu o convingere atît de adîncă, încît Leslie se simți atrasă. Șpusele zodiacului îi reveneau în minte: *„Luna nouă îți luminează viața sentimentală. Ziua de astăzi va fi o zi memorabilă. Pregătește-te pentru ea."*

*Pionier al Americii 1734 – 1820.
**Christopher Kit Carson, 1809 – 1868, vînător și colonist american.
***Bluegrass – în engl. iarbă albastră, ierburi din soiul *Poa*, cu tulpina verde-albăstruie; Bluegrass State, poreclă dată statului Kentucky.

Oliver Russell tocmai spunea:

– Campania va reuşi numai dacă şi tu crezi în ceea ce cred eu.

– Cred, spuse repede Leslie. Prea repede? Abia aştept. Ezită un moment. Pot să te întreb ceva?

– Desigur.

– În ce zodie te-ai născut?

– Fecioară.

După plecarea lui Oliver Russell, Leslie s-a dus în biroul lui Jim Bailey.

– Îmi place, spuse ea. E sincer şi e cu adevărat implicat. Ar fi un guvernator bun.

Jim o privi gînditor.

– N-o să fie uşor.

Se uită la el uluită.

– Da? De ce?

Bailey ridică din umeri.

– Nu prea ştiu. Ceva se petrece. L-ai văzut pe Russell pe afişe şi la televizor?

– Da.

– Ei bine, s-a terminat.

– Nu înţeleg. De ce?

– Nimeni nu ştie exact, dar circulă zvonuri ciudate. Un asemenea zvon ar fi că cineva l-a susţinut pe Russell cu banii pentru campanie, iar apoi, pentru un anume motiv, l-a lăsat baltă.

– În mijlocul unei campanii pe care tocmai o cîștiga? Nu e logic, Jim.

– Știu.

– De ce a apelat la noi?

– Vrea să cîștige, cred că e foarte ambițios. Și crede că poate trece peste handicap. Vrea de la noi o campanie care să nu-l coste prea mult. Nu-și mai poate permite să apară la televiziune. Tot ce putem face pentru el este să-i aranjăm interviuri, articole în ziare, lucruri de genul ăsta. Clătina din cap. Guvernatorul Addison cheltuiește o avere pe campanie. În ultimele două săptămîni, Russell a pierdut mult în sondaje. Păcat. E un avocat bun. Și face multă treabă *pro bono*. Cred că ar fi un bun guvernator.

În noaptea aceea, Leslie a început jurnalul:

Astăzi de dimineață l-am întîlnit pe cel cu care mă voi căsători.

Leslie Stewart avusese o copilărie idilică. Era un copil de o inteligență extraordinară. Tatăl ei era profesor de engleză la Lexington Community Centre, iar mama casnică. Tatăl era un bărbat atrăgător, aristocrat și intelectual. Era și grijuliu, familia își petrecea vacanțele laolaltă și călătoreau împreună. Își adora copilul. „Fetița tatei", îi spunea el. Îi mai spunea cît de frumoasă e, că e mîndru de notele de la școală, de comportarea și de prietenii ei. În ochii lui, Leslie nu putea greși. La a noua aniversare a lui Leslie, el i-a cumpărat o rochie frumoasă de catifea maro, cu manșete de dantelă. A

pus-o să îmbrace rochia şi s-a mîndrit cu ea în faţa prietenilor veniţi la cină.

– Nu-i aşa că e o frumuseţe?

Leslie îl venera.

Peste un an, într-o dimineaţă, într-o fracţiune de secundă, fericirea lui Leslie a luat sfîrşit. Mama, cu faţa brăzdată de lacrimi, i-a spus:

– Draga mea, tata... ne-a părăsit.

La început Leslie n-a înţeles.

– Cînd se întoarce?

– Nu se mai întoarce.

Şi fiecare cuvînt era ca un cuţit ascuţit.

Mama l-a alungat, s-a gîndit Leslie. Îi părea rău pentru maică-sa, fiindcă avea să urmeze un divorţ şi o luptă pentru custodia ei. Tata nu va renunţa niciodată la ea. *Va veni după mine,* îşi spunea Leslie.

Dar săptămînile treceau şi tata n-a sunat niciodată. *Nu-i dă voie să vină să mă vadă,* gîndea Leslie cu convingere. *Mama îl pedepseşte.*

Mătuşa cea vîrstnică a fost cea care i-a explicat lui Leslie că nu va fi nici o luptă pentru custodie. Tata se îndrăgostise de o văduvă, profesoară la universitate, şi s-a mutat în casa ei de pe strada Limestone.

Într-o zi, cînd mergeau la cumpărături, mama i-a arătat casa:

– Aici locuiesc ei, a spus cu amărăciune.

Leslie s-a decis să-şi viziteze tatăl. *Cînd o să mă vadă,* gîndea ea, *va veni acasă.*

Într-o vineri, după școală, Leslie s-a dus la casa de pe strada Limestone și a sunat la ușă. O fetiță de vîrsta ei a deschis ușa. Purta o rochiță de catifea maro, cu mînșete de dantelă. Leslie a rămas cu ochii la ea.

Fetița o privea plină de curiozitate.

– Cine ești tu?

Leslie a fugit.

În anul următor, Leslie a văzut-o pe mama sa închizîndu-se în sine. Cum își pierdea orice interes pentru viață. Pînă atunci Leslie crezuse că „a ți se frînge inima" erau vorbe goale, acum însă privea neajutorată cum mama se stinge încet, iar cînd a fost întrebată de ce a murit, a răspuns: „de inimă zdrobită".

Atunci a decis că nici un bărbat nu-i va face ei așa ceva.

După moartea mamei sale, Leslie s-a mutat la mătușa ei. A absolvit liceul, apoi Universitatea din Kentucky *summa cum laude*. În ultimul an de facultate a fost aleasă regina frumuseții și a respins numeroase oferte ale agențiilor de fotomodele.

Leslie a avut două legături, una cu o vedetă a fotbalului din colegiu, alta cu profesorul de economie. Amîndoi au plictisit-o repede – era mai inteligentă decît amîndoi.

Puțin înainte de absolvire, mătușa a murit. Leslie a terminat școala și a încercat să se angajeze la agenția de publicitate Bailey & Tomkins. Firma își avea birourile pe strada Vine, într-o clădire în formă de U, cu acoperiș de cupru și fîntînă în curte.

Jim Bailey, partenerul mai în vîrstă, i-a citit *curriculum vitae* şi a clătinat din cap.

– Impresionant. Ai noroc, avem nevoie de o secretară.

– Secretară? Speram...

– Da?

– Nimic.

Leslie a început ca secretară. Luînd notiţe la şedinţe, mintea ei căuta modalităţi de îmbunătăţire a campaniilor publicitare despre care se discuta. Într-o dimineaţă, unul dintre directori spunea:

– M-am gîndit la reclama pentru Rancho Beef Chili. Pe eticheta conservei vom pune un cow-boy prinzînd cu lasoul o vacă. Sugerăm astfel prospeţimea cărnii şi...

Ce idee tîmpită, gîndi Leslie. Toată lumea se zgîia la ea, iar Leslie îşi dădu seama cu groază că vorbise tare.

– Ce-ai zice de o explicaţie, domnişoară?

– Eu... Ar fi vrut să fie-n altă parte. Oriunde. Toată lumea aştepta.

Leslie respiră adînc.

– Cînd consumă carne, oamenii nu vor să li se amintească faptul că mănîncă animale moarte.

Se lăsă o tăcere grea. Jim Bailey îşi drese glasul.

– Poate că ar trebui să reflectăm puţin asupra acestui lucru.

Săptămîna următoare, într-o şedinţă asupra campaniei publicitare pentru un nou săpun, unul dintre directori spusese:

– Vom folosi cîștigătoare ale concursurilor de frumusețe.

– Mă scuzați, spuse Leslie timid, dar așa ceva s-a mai făcut. De ce n-am folosi stewardese frumoase de pe curse internaționale, pentru a sugera că săpunul se adresează tuturor?

Începînd cu ședința aceea, bărbații au început să-i ceară părerea.

Un an mai tîrziu, a fost promovată copywriter*, iar peste doi ani a ajuns director.

Oliver Russell a fost prima ei încercare adevărată de cînd lucra la agenție. La două săptămîni după apariția lui, Bailey i-a sugerat să se oprească, pentru că Russell nu-și putea permite să plătească nici măcar taxa cuvenită agenției. Leslie l-a convins să nu renunțe.

– O facem *pro bono*, a încercat ea.

Bailey o studie un moment.

– Bine.

Leslie și Oliver Russell stăteau pe o bancă în parcul Triangle. Era o zi rece de toamnă, cu un vînt ușor dinspre lac.

– Urăsc politica, spuse Oliver Russell.

Leslie îl privi surprinsă.

– Atunci de ce...?

– Pentru că vreau să schimb sistemul, Leslie. Cei care

*Redactor de reclame, anunțuri publicitare.

conduc sînt lobby*-urile şi corporaţiile care aduc la putere oameni nepotriviţi, pe care apoi îi controlează. Sînt o grămadă de lucruri pe care aş vrea să le fac.

Vorbea cu pasiune.

– Cei care conduc ţara fac ce vor. Nu le pasă de interesele oamenilor, ci doar de ale lor. Nu e cinstit, iar eu am de gînd să îndrept lucrurile.

Ascultîndu-l pe Oliver, mintea lui Leslie lucra. *Poate s-o facă.* O atrăgea ca o vrajă. Tot ceea ce îl privea o interesa. Nu simţise niciodată aşa ceva pentru un bărbat, iar ceea ce simţea o făcea fericită. Nu putea şti ce simte el pentru ea. *E un adevărat gentleman, fir-ar să fie.* I se părea că în curînd oamenii au să vină la banca lor pentru a-i strînge mîna lui Oliver şi pentru a-i ura succes. Femeile îi aruncau lui Leslie priviri ucigătoare. *Probabil că toate astea au ieşit cu el,* se gîndea Leslie. *Probabil că toate astea s-au culcat cu el. Oricum, nu-i treaba mea.*

Auzise că pînă de curînd se vedea cu fata unui senator. Se întreba ce se întîmplase. *Nici asta nu-i treaba mea.*

Nu puteai să nu admiţi că, de fapt, campania nu mergea prea bine. Fără bani pentru a-şi plăti o echipă, fără televiziune, radio şi ziare, era imposibil să concurezi cu guvernatorul Cary Addison, a cărui imagine părea să fie pretutindeni. Leslie a aranjat ca Oliver să fie prezent la picnicurile companiilor, în fabrici, la o mulţime de alte evenimente sociale; ştia însă că

*Lobby – în engl. amer. – persoană sau grup de persoane care influenţează membrii Congresului în favoarea unui proiect de lege.

aceste apariții nu înseamnă mare lucru și se simțea frustrată.

– Ai văzut ultimele sondaje? a întrebat-o Jim Bailey. Băiatul tău se prăbușește.

Nu și dacă îl ajut eu, își spuse Leslie.

Leslie și Oliver luau cina la Chez-nous.

– Nu merge, nu-i așa? o întrebă Oliver.

– Mai e timp suficient, îl asigură Leslie. Cînd alegătorii vor ajunge să te cunoască...

Oliver clătină din cap.

– Am văzut sondajele. Vreau să știi cît de mult apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Ai fost extraordinară.

Îl privi lung peste masă, gîndindu-se intens. *E cel mai minunat om pe care l-am întîlnit vreodată, iar eu nu-l pot ajuta cu nimic.* Ar fi vrut să-l ia în brațe și să-l consoleze. *Să-l consolez pe el? Pe cine vreau să păcălesc?*

Pe cînd se pregăteau să plece, un bărbat, o femeie și două fetițe s-au apropiat de masă.

– Oliver! Ce mai faci?

Cel ce vorbea avea cam patruzeci de ani, un bărbat atrăgător, cu un petic negru pe unul din ochi care-l făcea să semene cu un pirat cumsecade.

Oliver se ridică și-i strînse mîna.

– Bună ziua, Peter. Ți-o prezint pe Leslie Stewart. Peter Tager, Leslie.

– Bună ziua, Leslie. Tager arătă spre familia sa. Soția mea, Betsy, fetele mele, Elizabeth și Rebecca.

În vocea lui se simțea o imensă mîndrie.

Peter Tager se întoarse spre Oliver.

– Îmi pare extrem de rău pentru ce s-a întîmplat. E mare păcat. N-am avut însă încotro.

– Înţeleg, Peter.

– Dacă e ceva ce aş fi putut să mai fac...

– Nu mai contează. Totul e bine.

– Îţi doresc mult noroc.

Pe drumul spre casă, Leslie îl întrebă:

– Despre ce era vorba?

Oliver dădu să-i răspundă, dar se opri.

– Nimic important.

Leslie locuia într-un apartament cochet din cartierul Brandywine din Lexington. Pe cînd se apropiau de clădire, Oliver îi spuse ezitînd:

– Leslie, ştiu că agenţia voastră se ocupă de mine aproape pe nimic. Sincer, cred că îţi pierzi vremea. Ar fi mai bine să renunţ acum.

– Nu, spuse ea cu o hotărîre în voce care o surprinse. Nu poţi renunţa. O să găsim o soluţie.

Oliver o privi cu atenţie.

– Ţie chiar îţi pasă?

Oare să înţeleg şi altceva din întrebarea asta?

– Da, zise ea încet. Îmi pasă cu adevărat.

În faţa apartamentului, Leslie respiră adînc.

– Vrei să intri?

O privi îndelung.

– Da.

N-a știut niciodată cine a început. Ținea minte doar că s-au dezbrăcat unul pe altul, s-a trezit în brațele lui și au făcut dragoste sălbatic, apoi domol, continuu și extatic. A fost mai frumos ca niciodată.

Au rămas împreună toată noaptea și a fost magic. Oliver era insațiabil, dădea și cerea în același timp, nu se putea opri. Ca un animal. *Dumnezeule, și eu la fel,* gîndea Leslie.

Dimineața, după un mic dejun alcătuit din suc de portocale, ouă și sandvișuri cu șuncă, Leslie spuse:

– O să aibă loc un picnic la Green River Lake vineri. Va veni multă lume. Aranjez să ții un discurs. O să anunțăm în presă ca să știe lumea că vei fi acolo. Apoi...

– Leslie, protestă el, n-am bani pentru asta.

– Nu-ți face probleme, spuse ea repede. Agenția va suporta cheltuielile.

Știa că nu există nici cea mai mică șansă să se întîmple așa ceva. Avea de gînd să pună ea banii. Îi va spune lui Jim Bailey că banii au fost donați de un suporter al lui Russell. Și era adevărat. *Aș face orice pe lume să-l ajut,* se gîndi ea.

La picnicul de la Green River Lake se strînseseră vreo două sute de oameni, iar discursul lui Oliver a fost strălucit.

„Jumătate din electorat nu votează, a spus el. Avem cea mai mică participare la vot dintre toate țările industrializate din lume – mai puțin de cincizeci la sută. Dacă vrei ca lucrurile să se schimbe, atunci asumă-ți responsabilitatea. E mai mult

decît responsabilitate, este un privilegiu. Alegerile bat la uşă. Votează pentru mine sau pentru contracandidatul meu, dar votează. Implică-te".

A fost aplaudat cu căldură.

Leslie a aranjat ca Oliver să ia parte la toate acţiunile publice din oraş. A prezidat inaugurarea unei clinici pentru copii, s-a întîlnit cu organizaţii de femei, grupuri de muncitori, s-a implicat în acţiuni de binefacere şi a vizitat aziluri de bătrîni. Cu toate acestea, continua să coboare în sondajele de opinie. Cînd nu erau în campanie, Oliver şi Leslie găseau timp să fie împreună. S-au plimbat cu trăsura prin Triangle Park, au petrecut o după-amiază de sîmbătă la magazinul de antichităţi şi au cinat la À la Lucie. Oliver i-a dăruit flori de Groundhog Day* şi de aniversarea bătăliei de la Bull Run, i-a lăsat mesaje de dragoste pe robot: „Iubito, unde eşti? Mi-e dor de tine, dor, dor".

„M-am îndrăgostit de robotul tău. Ai idee ce sexy sună?"

„Nu cred că e legal să fii atît de fericit. Te iubesc."

Pentru Leslie nu conta unde se duceau. Nu-şi dorea decît să fie împreună.

Unul dintre cele mai interesante lucruri s-a petrecut într-o duminică, cînd au pornit cu pluta pe rîul Russell Fork. Excursia a decurs liniştit pînă cînd rîul a început să coboare vertiginos

*2 februarie, sărbătoare tradiţională care, dacă ziua este însorită, indică faptul că mai sînt încă şase săptămîni de iarnă, iar dacă este noroasă, indică o primăvară timpurie.

spre poalele muntelui, într-o buclă gigantică, formînd căderi de apă asurzitoare și înspăimîntătoare, din ce în ce mai înalte, numai la o lungime de plută depărtare. Totul a durat trei ore și jumătate, iar cînd au ajuns la mal erau uzi pînă la piele și fericiți că au rămas în viață. Nu se puteau desprinde unul de altul, iar o dată ajunși în mașină au făcut dragoste.

Într-o seară de toamnă timpurie, în casa lui încîntătoare din Versailles, un orășel lîngă Lexington, Oliver prepara cina: antricot la grătar cu sos de soia și usturoi, asezonat cu mirodenii, cu garnitură de cartofi, salată și un vin roșu bun.

– Gătești minunat, aprecie Leslie.

Se strînse lîngă el.

– De fapt, tot ce faci e minunat, iubitule.

– Mulțumesc, dragostea mea. Și deodată își aminti: Am o mică surpriză pentru tine. Aș vrea să încerci ceva.

Dispăru în dormitor și se întoarse aducînd o sticluță plină cu un lichid transparent.

– Poftim.

– Ce-i asta?

– Ai auzit vreodată de Ecstasy?

– Dacă am auzit? Sînt în plin extaz*.

– Vreau să spun drogul Ecstasy. Extaz lichid. Se spune că este un afrodisiac puternic.

Leslie fremătă ușor.

– Dragule, tu nu ai nevoie de așa ceva. Noi nu avem

*În lb. engleză, *ecstasy* = extaz.

nevoie. Ar putea fi periculos. Ezită puțin. Îl folosești des?

Oliver izbucni în rîs.

– De fapt, nu l-am folosit niciodată. Nu te mai uita așa la mine. Mi l-a dat un prieten și mi-a spus să-l încerc. Acum ar fi pentru prima oară.

– Hai să nu existe o primă oară, zise Leslie. Mai bine aruncă-l.

– Ai dreptate. Bineînțeles că am să-l arunc. Se duse în baie de unde, cîteva clipe mai tîrziu, Leslie auzi zgomotul apei.

Oliver reveni.

– S-a dus. Îi zîmbi. Cine are nevoie de extaz la sticluță? Îl am într-un ambalaj mult mai potrivit.

O cuprinse tandru în brațe.

Pînă acum, Leslie citise povești de dragoste, ascultase cîntece de dragoste, dar nimic din toate acestea nu o pregătise pentru inimaginabila realitate. Crezuse întotdeauna că versurile romantice sînt simple sentimentalisme ieftine, doar vise neîmplinite. În sfîrșit, acum înțelegea. Dintr-o dată, lumea părea mai luminoasă, mai frumoasă. De parcă totul ar fi fost atins de o baghetă magică, iar magicianul era Oliver Russell.

Într-o dimineață de sîmbătă, Oliver și Leslie se plimbau prin Breaks Interstate Park, savurînd peisajul spectaculos care-i înconjura.

– N-am mai fost niciodată pe cărăruia asta, spuse Leslie.

– Cred că o să-ți placă. Se apropiau de locul unde poteca făcea o curbă strînsă. Cum au dat colțul, Leslie s-a oprit înmărmurită. Chiar în mijlocul drumului era o plăcuță de lemn pe care scria de mînă: LESLIE, VREI SĂ TE MĂRIȚI CU MINE?

Lui Leslie începu să-i bată inima cu putere. Se întoarse încet spre Oliver, fără o vorbă.

El o îmbrățișă.

– Accepți?

Cum de sînt așa de norocoasă? se întrebă ea. Îl cuprinse strîns în brațe și îi șopti:

– Da, iubitule. Sigur că vreau.

– Mi-e teamă că nu pot să-ți promit că te vei căsători cu un guvernator, dar sînt un foarte bun avocat.

Ea se lipi de el și-i spuse încet:

– O să fie bine.

Cîteva seri mai tîrziu, în timp ce Leslie se îmbrăca pentru cină, Oliver sună.

– Draga mea, îmi pare foarte rău, dar am veşti proaste. Trebuie să merg la o întrunire în seara asta, așa că nu ne mai putem întîlni. Poți să mă ierți?

– Ești deja iertat, spuse Leslie zîmbind cu căldură.

A doua zi, Leslie citea *State Journal*. Pe prima pagină, scria cu litere de-o șchioapă: CORPUL NEÎNSUFLEȚIT AL UNEI FEMEI A FOST GĂSIT ÎN RÎUL KENTUCKY. Și în continuare:

„Astăzi de dimineață devreme, trupul gol al unei femei în vîrstă de aproximativ douăzeci de ani a fost găsit de poliție în rîul Kentucky, la zece mile est de Lexington. Pentru a determina cauzele morții se va efectua o autopsie..."

Leslie se înfioră la citirea știrii. *Să mori așa de tînăr! Oare o fi avut un iubit? Sau poate un soț? Trebuie să fiu recunoscătoare că trăiesc, că sînt iubită și atît de fericită.*

Toată lumea din Lexington nu vorbea decît despre apropiata nuntă. Lexington era un oraș mic, iar Oliver Russell o figură foarte populară. Tinerii formau un cuplu extrem de prezentabil: Oliver brunet și atrăgător, iar Leslie blondă, subțire și cu o figură fermecătoare. Vestea s-a răspîndit cu repeziciune.

– Sper că-și dă seama ce noroc a dat peste el, spuse Jim Bailey.

– Amîndoi sîntem la fel de norocoși, îi zîmbi Leslie.

– Va fi o nuntă intimă, în cadru restrîns?

– Nu. Oliver vrea o nuntă fastuoasă, în toată regula. Ceremonia va avea loc la Calvary Chapel.

– Și cînd va avea loc fericitul eveniment?

– Peste șase săptămîni.

Cîteva zile mai tîrziu, pe prima pagină a ziarului *State Journal* se putea citi: „Autopsia a arătat că femeia găsită în rîul Kentucky, identificată ca fiind Lisa Burnette, secretară, a

murit din cauza unei supradoze dintr-un drog periculos, cunoscut sub numele de Ecstasy..."

Extaz lichid. Leslie își aminti de seara petrecută cu Oliver și se gîndi din nou cît de bine a făcut să arunce sticluța.

Următoarele săptămîni au fost ocupate cu pregătiri frenetice pentru nuntă. Erau atîtea de făcut! Au fost invitate două sute de persoane. Leslie și-a ales o domnișoară de onoare, și-a comandat ținuta la Fayette Mall pe Nicholasville Road – o rochie lungă, cu trenă, pantofi și mănuși lungi.

Oliver și-a ales o haină neagră și pantaloni în dungi, vestă gri, cămașă albă cu guler drept și lavalieră asortată. Cavalerul de onoare era un avocat de la firma lui.

– Totul este pus la punct, îi spuse Oliver lui Leslie. Am organizat cele necesare pentru recepția de după ceremonie. Vor veni aproape toți cei invitați.

Leslie se înfioră de plăcere.

– Ard de nerăbdare, iubitule.

În săptămîna de dinaintea nunții, în noaptea de joi, Oliver îi făcu lui Leslie o vizită în apartamentul ei.

– Leslie, mă tem că a intervenit ceva. Un client de-al meu are necazuri. Trebuie să plec la Paris, să pun lucrurile în ordine.

– La Paris? Și cît ai să lipsești?

– N-ar trebui să dureze mai mult de două, trei zile, maxim patru. O să mă-ntorc la timp, fii fără grijă.

– Spune-i pilotului să te ducă cu bine.

– Promit.

După plecarea lui Oliver, Leslie luă ziarul de pe masă. Îl răsfoi alene pînă la rubrica horoscopului. Citi:

LEU (23 IULIE – 22 AUGUST). NU ESTE O ZI FASTĂ PENTRU O SCHIMBARE DE PLANURI. RISCAȚI SĂ AVEȚI PROBLEME SERIOASE.

Tulburată, Leslie mai citi o dată horoscopul. Aproape că-i venea să-i telefoneze lui Oliver și să-i spună să nu mai plece. *Sînt de-a dreptul ridicolă,* se gîndi ea. *E doar o superstiție stupidă.*

Pînă luni, Leslie n-a avut nici o veste de la Oliver. I-a telefonat la birou, dar nimeni nu știa nimic despre el. Nu luase legătura cu ei de marți. Începu s-o cuprindă panica. Miercuri dimineața, la ora patru, a trezit-o soneria insistentă a telefonului. S-a săltat în șezut gîndindu-se: *E Oliver, slavă Domnului.* Știa că ar trebui să fie furioasă că n-a sunat-o mai devreme, dar acum nu mai avea nici o importanță. Ridică receptorul.

– Oliver...

– Sînteți Leslie Stewart? întrebă o voce de bărbat.

O străbătu un fior de gheață.

– Cine... e acolo?

– Al Towers, de la Associated Press. Ne-a sosit o știre la redacție, domnișoară Stewart, și am vrea să aflăm părerea dumneavoastră.

Probabil se întîmplase ceva îngrozitor. Oliver murise.

– Domnișoară Stewart?

– Da, răspunse cu o voce stinsă.

– Vrem o declarație de la dumneavoastră.

– O declarație?

– Despre căsătoria de la Paris a lui Oliver Russell cu fiica senatorului Todd Davis.

Totul începu să se învîrtă în jurul ei.

– Dumneavoastră și domnul Russell erați logodiți, nu-i așa? Aveți ceva de declarat?

Rămăsese acolo, înghețată.

– Domnișoară Stewart?

Își recăpătă vocea.

– Da. Eu... eu le doresc tot binele din lume.

Puse receptorul în furcă cu un gest mecanic. Era ca într-un coșmar. Se va trezi în cîteva minute și își va da seama că totul nu a fost decît un vis.

Dar nu, nu era vis. Încă o dată în viață fusese abandonată. *Tatăl tău nu se mai întoarce.* Se duse în baie și privi lung chipul palid din oglindă. *Ne-a sosit o știre la redacție.* Oliver s-a căsătorit cu o altă femeie. *De ce? Cu ce-am greșit? Cum de l-am pierdut?* Dar în adîncul sufletului ei știa că Oliver este cel care a pierdut. S-a dus pentru totdeauna. Cum va înfrunta viitorul?

În dimineața zilei următoare, cînd Leslie a ajuns la agenție, a observat că privirile celorlalți o evitau. Intră în biroul lui Jim Bailey.

El îi remarcă paloarea şi-i spuse:

– Nu trebuia să vii astăzi, Leslie. De ce nu te duci mai bine acasă şi...

Ea inspiră adînc.

– Nu e nevoie, mulţumesc. Totul e-n regulă.

Posturile de radio şi televiziune, ziarele de după-amiază erau pline cu detalii despre nunta pariziană. Senatorul Todd Davis era, fără îndoială, cel mai influent cetăţean din statul Kentucky, iar povestea căsătoriei dintre fiica sa şi fostul logodnic al părăsitei Leslie era o ştire de senzaţie.

Telefonul din biroul lui Leslie suna întruna.

– Sînt de la *Courier Journal*, domnişoară Stewart. Puteţi face un comentariu referitor la nuntă?

– Da. Singurul lucru care mă interesează este fericirea lui Oliver Russell.

– Da, însă dumneavoastră urmă să vă căsătoriţi cu...

– Căsătoria noastră ar fi fost o greşeală îngrozitoare. Fiica senatorului Davis a intrat în viaţa lui înaintea mea. Evident, a iubit-o întotdeauna. Le doresc să fie fericiţi.

– Sînt de la *State Journal* din Frankfort...

Şi tot aşa.

Lui Leslie i se părea că jumătate din Lexington îi plînge de milă, iar cealaltă jumătate exultă la auzul celor întîmplate. Oriunde se ducea, auzea şoapte, iar conversaţiile se întrerupeau brusc. Era însă hotărîtă să-şi ascundă adevăratele sentimente.

– Cum ai putut să-l laşi să-ţi facă una ca asta...

– Cînd iubești pe cineva cu adevărat, riposta Leslie ferm, nu-i dorești decît să fie fericit. Oliver Russell este omul cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată. Le doresc numai bine.

A trimis tuturor invitaților la nuntă scuze și le-a returnat cadourile.

Leslie era sfîșiată între speranța de a primi un telefon de la Oliver și repulsia față de ideea de a mai vorbi vreodată cu el. Cu toate acestea, apelul lui o surprinse complet nepregătită. La auzul vocii familiare, un fior îi străbătu întreg trupul.

– Leslie... nu știu ce-aș putea să spun.

– Așadar, totul e adevărat, nu-i așa?

– Da.

– Atunci nu mai e nimic de spus.

– Voiam doar să-ți explic cum s-a petrecut totul. Înainte să te cunosc pe tine, Jan și cu mine eram aproape logodiți. Cînd am revăzut-o, mi-am dat seama că încă o mai iubesc.

– Înțeleg, Oliver. La revedere.

Cinci minute mai tîrziu o sună secretara.

– Aveți o convorbire pe linia unu, domnișoară Stewart.

– Nu mai vreau să vorbesc cu...

– E senatorul Davis.

Tatăl mireseI. *Ce-o fi vrînd de la mine?* se întrebă Leslie. Ridică receptorul.

O voce profundă, cu accent puternic din sud, spuse:

– Domnişoara Stewart?

– La telefon.

– Numele meu este Todd Davis. Cred că noi doi ar trebui să avem o mică discuţie.

După o scurtă ezitare, ea răspunse:

– Domnule senator, nu văd ce-am putea să...

– Vin să vă iau într-o oră.

Convorbirea se terminase.

Exact după o oră, în faţa clădirii unde lucra Leslie opri o limuzină de lux. Şoferul deschise uşa pentru Leslie. Senatorul Davis stătea pe bancheta din spate. Era un bărbat distins cu părul alb şi cu o mustaţă îngrijită. Părea un patriarh. Deşi era toamnă, purta un costum alb scump şi o pălărie albă cu panglică lată. Avea o figură clasică, venită parcă din alt veac, un bătrîn domn sudist, de modă veche.

După ce Leslie se urcă în maşină, senatorul Davis spuse:

– Sînteţi o femeie foarte frumoasă.

– Mulţumesc, răspunse ea sec.

Limuzina porni.

– Nu mă refer numai la aspectul fizic, domnişoară Stewart. Am auzit cum v-aţi descurcat în povestea asta sordidă. Trebuie să fie foarte neplăcut pentru dumneavoastră. Nu-mi venea să cred cînd am aflat.

Vocea lui se umplu de mînie.

– Ce s-a întîmplat oare cu demodata idee de moralitate? Sincer să fiu, sînt dezgustat de felul în care Oliver s-a purtat

cu dumneavoastră. Iar pe Jan sînt de-a dreptul furios că a acceptat să se căsătorească cu el. Mă simt vinovat într-un fel, dat fiind că e fiica mea. Dar se merită unul pe altul. Vocea i se gîtui de emoție.

O vreme tăcură amîndoi. În cele din urmă, Leslie vorbi:

– Îl cunosc pe Oliver. Sînt sigură că n-a vrut să mă rănească. Ce s-a întîmplat... s-a întîmplat. Vreau doar să-i fie bine. O merită din plin și n-aș face nimic să-i stau în cale.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră. O studie cîteva momente. Sînteți într-adevăr o tînără deosebită.

Limuzina oprise la un semafor. Leslie se uită pe geam. Ajunseseră în Paris Pike, la Kentucky Horse Center. Existau mai mult de o sută de grajduri în Lexington și în împrejurimi, iar cel mai mare dintre ele era proprietatea senatorului Davis. Cît vedeai cu ochii, garduri albe înconjurau padocurile despărțite de panouri vopsite în roșu și pășuni cu iarbă albastră de Kentucky.

Leslie și senatorul Davis coborîră din mașină și se îndreptară către gardul ce mărginea pista de alergări. Rămaseră pe loc cîteva clipe, uitîndu-se la cai.

Senatorul se întoarse spre Leslie.

– Sînt un om simplu, spuse el încet. Îmi închipui cum îți sună asta, dar este purul adevăr. M-am născut aici și aș putea să-mi petrec în acest loc toată viața. Nicăieri în lume nu există ceva asemănător. Privește în jur, domnișoară

Stewart. Nicăieri nu eşti mai aproape de paradis decît aici. Poate cineva să mă acuze că nu vreau să părăsesc toate acestea? Mark Twain a spus că, atunci cînd va veni sfîrşitul lumii, el ar vrea să fie în Kentucky, pentru că este întotdeauna cu douăzeci de ani în urmă. Jumătate din viaţă sînt nevoit să trăiesc la Washington şi detest acest lucru.

– Atunci de ce o faceţi?

– Dintr-un simţ al datoriei. Oamenii de aici mi-au acordat votul lor pentru Senat, şi atîta timp cît voi fi ales, voi fi la datorie, încercînd să fac totul pentru ei. Schimbă brusc subiectul. Vreau să ştiţi cît de mult vă admir sentimentele şi felul în care v-aţi purtat. Dacă n-aţi fi fost atît de înţelegătoare, aţi fi putut să creaţi un adevărat scandal. De aceea aş vrea să vă arăt cît de mult vă apreciez.

Leslie îl privi.

– M-am gîndit că poate doriţi să vă luaţi o mică vacanţă, poate să plecaţi în străinătate, să călătoriţi o vreme. Bineînţeles, aş avea eu grijă...

– Vă rog să nu faceţi asta.

– Mă gîndeam doar...

– Ştiu. N-am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră, domnule senator, dar, dacă Cliver o iubeşte, trebuie să fie o fiinţă cu totul deosebită. Sper că vor fi fericiţi.

El continuă stînjenit.

– Cred că s-ar cuveni să aflaţi că se vor întoarce aici pentru ceremonia religioasă. La Paris a avut loc doar căsătoria civilă, dar Jan îşi doreşte o nuntă la biserică, aici.

Simți un cuțit în inimă.

– Înțeleg. Din partea mea, n-au de ce să-și facă griji.

– Mulțumesc.

*

Nunta a avut loc două săptămîni mai tîrziu, chiar la Calvary Chapel, acolo unde urmau să se căsătorească Oliver și Leslie. Biserica era plină de invitați.

Oliver Russell, Jan și senatorul Todd Davis stăteau dinaintea altarului, în fața preotului. Jan Davis era o brunetă atrăgătoare, cu o figură impunătoare și un aer aristocratic.

Ceremonia era aproape de sfîrșit. „Dumnezeu a făcut ca bărbatul și femeia să fie uniți prin harul sfînt al căsătoriei, și de acum înainte veți păși împreună în viață..."

Deodată, ușa bisericii se deschise și Leslie Stewart își făcu apariția. Rămase în spate cîteva clipe, ascultînd, apoi se așeză pe o bancă.

Preotul spunea: „dacă cineva cunoaște vreun motiv pentru care acești tineri nu pot fi uniți prin taina sacră a căsătoriei, s-o spună acum..." Ridică privirea și o văzu pe Leslie. „...sau niciodată".

Aproape involuntar, capetele începură să se întoarcă în direcția lui Leslie. Mulțimea fu străbătută de un murmur. Fiecare simțea că era pe cale să asiste la o scenă dramatică, iar atmosfera era foarte tensionată.

Preotul așteptă puțin, apoi își drese vocea, nervos. „Prin puterea cu care am fost învestit, vă declar acum soț și soție". În glasul lui se simțea ușurarea. „Poți săruta mireasa".

Cînd preotul mai privi o dată, Leslie plecase.

*

Ultima însemnare din Jurnalul lui Leslie: *Scumpul meu jurnal, a fost o nuntă frumoasă. Aleasa lui Oliver este foarte drăguță. Purta o rochie frumoasă de dantelă și satin, cu un bolero și o parură cu voal. Oliver arăta mai bine ca niciodată. Părea foarte fericit. Mă bucur.*

Pentru că, înainte să termin cu el, îl voi face să-și dorească să nu se fi născut.

2

Chiar senatorul Todd Davis pusese la cale reconcilierea dintre Oliver Russell şi fiica sa.

Todd Davis era văduv. Multimiliardar, el avea în proprietate plantaţii de tutun, mine de cărbuni, cîmpuri petrolifere în Oklahoma şi Alaska, precum şi un grajd de cai de curse de prima mînă. Ca lider al partidului majoritar din Senat, aflat acum la cel de-al cincilea mandat, era unul dintre cei mai puternici oameni din Washington. Avea o filozofie simplă: *Nu uita niciodată o favoare, nu ierta niciodată o ofensă*. Era mîndru că ştia întotdeauna să-şi aleagă învingătorii, atît pe pista de alergări, cît şi în politică, şi el fusese acela care, mai de mult, văzuse în Oliver Russell o speranţă. Iar faptul că Oliver s-ar fi putut căsători cu fiica sa ar fi fost un argument în plus, dar, din păcate, Jan stricase totul prosteşte. Cînd senatorul auzise despre neaşteptata nuntă dintre Oliver Russell şi fiica sa, fusese tulburat. Chiar foarte tulburat.

*

Senatorul Davis îl cunoscuse pe Oliver cînd acesta se ocupase de unele afaceri de-ale sale. Fusese foarte impresionat. Oliver era inteligent, prezentabil, cu un farmec juvenil care-i atrăgea pe oameni. Senatorul aranjase să ia cina împreună regulat, iar Oliver habar n-avea cît de atent fusese evaluat.

La o lună după ce-l întîlnise pe Oliver, senatorul Davis a trimis după Peter Tager. „Cred că l-am găsit pe următorul nostru guvernator."

Tager era un om serios, crescut într-o familie foarte credincioasă. Tatăl lui era profesor de istorie, iar mama casnică, şi amîndoi mergeau regulat la biserică. Atunci cînd Peter Tager avea unsprezece ani, în cursul unei călătorii cu maşina împreună cu toţi ai săi – mama, tata şi fratele cel mic – frîna se blocase. Fusese un accident îngrozitor. Nu supravieţuise decît Peter, cu preţul pierderii unui ochi.

Peter avea certitudinea că Dumnezeu îl cruţase doar pentru a propăvădui cuvîntului Domnului.

Peter Tager înţelegea dinamica politicii mai bine decît oricare alt om pe care-l cunoscuse senatorul Davis. Ştia unde se găseau voturile şi cum puteau fi obţinute. Avea o capacitate ieşită din comun de a simţi ce vor oamenii să audă şi care sînt cele de care s-au săturăt pînă peste cap. Dar cel mai important pentru senatorul Davis era faptul că putea avea încredere în Peter Tager. Era un om integru, iar oamenii îl iubeau. Peticul negru pe care-l purta pe ochiul pierdut îi dădea un aer distins. Pentru Tager, cel mai mult conta familia.

Senatorul nu cunoscuse niciodată un bărbat atît de mîndru de soția și de copiii săi.

Cînd senatorul Davis îl întîlnise prima oară, Peter Tager avea de gînd să se facă preot.

– Atît de mulți oameni au nevoie de ajutor, domnule senator. Vreau să fac tot cè-mi stă în putință.

Dar senatorul îl determinase să-și schimbe planurile.

– Gîndește-te pe cîți îi poți ajuta lucrînd pentru mine în Senatul Statelor Unite.

Fusese o alegere fericită. Tager știa să organizeze lucrurile.

– Omul la care mă gîndesc pentru postul de guvernator este Oliver Russell.

– Avocatul?

– Da. E făcut pentru asta. Simt că dacă-l susținem nu are cum să dea greș.

– Pare interesant, domnule senator.

Cei doi au discutat îndelung.

Senatorul Davis i-a vorbit și lui Jan despre Oliver Russell.

– Băiatul are un viitor strălucit, scumpa mea.

– Nici trecutul lui nu e mai prejos. E cel mai mare crai din oraș.

– Ei și tu! Nu trebuie să pleci urechea la toate bîrfele. L-am invitat la noi la cină pentru vineri.

Cina de vineri seara a decurs bine. Oliver era plin de farmec, iar Jan, în ciuda voinței ei, s-a trezit că se poartă cu

multă căldură. Senatorul îi privea din scaunul său, punînd din cînd în cînd cîte o întrebare ce accentua calităţile lui Oliver.

La plecare, Jan l-a invitat pe Oliver la o petrecere pentru sîmbăta următoare.

– Aş fi încîntat.

De atunci au început să se întîlnească doar ei doi.

– Se vor căsători în curînd, i-a spus senatorul lui Peter Tager. E timpul să demarăm campania electorală pentru Oliver.

Oliver a fost convocat la o întîlnire în biroul senatorului Davis.

– Vreau să-ţi pun o întrebare, a început senatorul. Ce-ai zice dac-ai fi guvernatorul statului Kentucky?

Oliver l-a privit surprins.

– Nu... nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva.

– Ei bine, Peter Tager şi cu mine ne-am gîndit. Anul viitor vor fi alegeri. Asta înseamnă că avem destul timp pentru a te forma şi pentru a le da timp oamenilor să te cunoască. Dacă te susţinem noi, n-ai cum să pierzi.

Iar Oliver ştia că ăsta este adevărul. Senatorul Davis era un om puternic, care controla o întreagă maşinărie politică bine unsă, o maşinărie care putea să creeze mituri sau să distrugă pe oricine i-ar fi stat în cale.

– Trebuie să te implici total, l-a avertizat senatorul.

– Mă voi implica.

– Pot să-ţi spun chiar mai mult decît atît, fiule. În ceea

ce mă privește, acesta este doar primul pas. Vei activa un mandat sau două ca guvernator, iar apoi îți promit că te voi muta la Casa Albă.

Oliver rămase cu gura căscată.

– Ăă... vorbiți serios?

– Eu nu glumesc cu astfel de lucruri. Cred că nu mai trebuie să-ți amintesc că trăim într-o epocă a televiziunii. Tu ai ceva ce nu se poate cumpăra – carismă. Oamenii sînt atrași către tine. Iar tu îi iubești cu adevărat, și asta se simte. Jack Kennedy a avut și el talentul ăsta.

– Nu... nu știu ce să spun, Todd.

– Nu trebuie să spui nimic. Acum sînt nevoit să plec la Washington, dar cînd mă voi întoarce vom trece la treabă.

Cîteva săptămîni mai tîrziu a început campania pentru ocuparea postului de guvernator. În tot statul Kentucky vedeai la tot pasul panouri publicitare cu chipul lui Oliver. Apărea la televizor, la mitinguri și la seminarii pe teme politice. Peter Tager avea propriile sondaje de opinie care arătau că popularitatea lui Oliver creștea în fiecare săptămînă.

– A mai crescut cu cinci procente, i-a spus el senatorului. Este doar cu zece procente în urma guvernatorului și ne-a mai rămas încă destul timp. În următoarele săptămîni ar trebui să fie la egalitate.

Senatorul Davis dădu din cap.

– Oliver va cîștiga. N-am nici o îndoială.

Todd Davis și Jan erau la micul dejun.

– Băiatul nostru nu ți-a făcut încă nici o propunere?

Jan zîmbi.

– Pînă acum nu mi-a spus nimic deschis, dar îmi face tot felul de aluzii.

– Bine, dar nu-l lăsa să se mai chinuie mult timp. Aş vrea să vă căsătoriţi înainte ca el să devină guvernator. Lucrurile vor decurge mai bine dacă guvernatorul e însurat.

Jan îl îmbrăţişă pe tatăl ei.

– Sînt atît de bucuroasă că l-ai adus în viaţa mea. Sînt nebună după el!

Senatorul zîmbi radios.

– Atîta timp cît te face fericită, şi eu sînt fericit.

În seara zilei următoare, cînd senatorul Davis a ajuns acasă, a găsit-o pe Jan în camera ei, împachetînd, cu faţa scăldată în lacrimi.

El o privi îngrijorat.

– Ce-i cu tine, fetiţo?

– Plec din oraşul ăsta. Nu vreau să-l mai văd pe Oliver cîte zile oi avea!

– Aha! Ia-o uşurel. Despre ce vorbeşti tu aici?

Fata se întoarse către el.

– Vorbesc despre Oliver. Glasul ei era plin de amărăciune. Şi-a petrecut noaptea într-un motel cu cea mai bună prietenă a mea. Ea ardea de nerăbdare să mă sune şi să-mi spună ce amant minunat este.

Senatorul rămase înmărmurit.

– Poate că ea voia doar...

– Nu. L-am sunat pe Oliver. N-a... n-a putut să nege. Am hotărît să plec. Mă duc la Paris.

– Ești sigură că...

– Foarte sigură.

Și a doua zi de dimineață Jan a plecat.

Senatorul trimise după Oliver.

– M-ai dezamăgit, fiule.

Oliver trase aer adînc în piept.

– Îmi pare rău de ce s-a întîmplat, Todd. A fost... știi și tu cum e. Băusem, iar femeia aia a venit la mine – ei bine, era greu să spun nu.

– Asta înțeleg, spuse senatorul îngăduitor. Doar ești bărbat.

Oliver zîmbi ușurat.

– Da. N-o să se mai întîmple, te asigur...

– Totuși, situația e prea gravă. Ai fi fost un guvernator bun.

Oliver păli.

– Ce... ce vrei să spui, Todd?

– Oliver, înțelegi că n-ar fi deloc corect dacă te-aș susține în continuare, nu-i așa? Adică, dacă mă gîndesc prin ce trece Jan...

– Ce legătură are postul de guvernator cu Jan?

– Le-am spus tuturor că e foarte probabil ca noul guvernator să devină ginerele meu. Dar cum tu nu vei mai fi ginerele meu, înseamnă că trebuie să-mi fac alte planuri, nu-i așa?

– Fii raţional, Todd. Nu poţi...

Zîmbetul dispăru de pe faţa senatorului Davis.

– Să nu-mi spui mie ce pot să fac şi ce nu, Oliver. Pot să te susţin şi pot să te distrug! Zîmbi din nou. Dar să nu mă înţelegi greşit. Fără resentimente. Îţi doresc numai bine.

Oliver rămase cîteva clipe fără să scoată un cuvînt.

– Înţeleg. Se ridică în picioare. Îmi pare rău că s-a întîmplat aşa.

– Şi mie, Oliver. Cu adevărat.

După plecarea lui Oliver, senatorul l-a chemat pe Peter Tager.

– Oprim campania.

– O oprim? De ce? Avem toate atuurile. Ultimele sondaje...

– Te rog să faci aşa cum spun eu. Anulează toate apariţiile publice ale lui Oliver. În ceea ce ne priveşte, a ieşit din cursă.

Două săptămîni mai tîrziu, sondajele de opinie au început să arate o scădere a popularităţii lui Oliver. Panourile publicitare dispăreau treptat, iar reclamele de la radio şi televiziune fuseseră anulate.

– Sondajele de opinie arată o creştere a popularităţii guvernatorului Addison. Dacă vrem să găsim un nou candidat, ar fi bine să ne grăbim, spuse Peter Tager.

Senatorul spuse gînditor:

– Avem destul timp.

*

Cîteva zile mai tîrziu, Oliver Russell s-a dus la agenția Bailey & Tomkins pentru a le cere să se ocupe de campania sa electorală. Jim Bailey i-a făcut cunoștință cu Leslie, iar Oliver s-a îndrăgostit pe loc de ea. Nu era numai frumoasă, ci și inteligentă, cu o mare capacitate de înțelegere și credea în el. Față de Jan simțise uneori o oarecare indiferență, dar o trecuse cu vederea. Cu Leslie lucrurile stăteau cu totul altfel. Era caldă și sensibilă, și părea foarte natural să te îndrăgostești de ea. Din cînd în cînd, Oliver se gîndea la tot ce pierduse. *„...ăsta este doar un prim pas. Vei fi un mandat sau două guvernator, iar apoi îți promit că vei ajunge la Casa Albă".*

Ducă-se. Pot fi fericit și fără asta, încerca să se consoleze Oliver. Dar uneori nu se putea împiedica să se gîndească la cît de multe ar fi putut realiza.

Cînd și-a dat seama că nunta lui Oliver cu Leslie este iminentă, senatorul Davis a trimis după Tager.

– Peter, avem o problemă. Nu-i putem permite lui Oliver Russell să-și ducă de rîpă cariera de dragul unei necunoscute.

Peter Tager se încruntă.

– Nu știu ce-ați mai putea face acum, domnule senator. Nunta este aranjată.

Senatorul Davis se gîndi cîteva clipe.

– Cursa nu s-a terminat încă, nu-i așa?

Îi telefonă fiicei sale la Paris.

– Jan, am niște vești formidabile pentru tine. Oliver se însoară.

Urmă o lungă tăcere.

– Am... am auzit.

– Partea tristă e că n-o iubește pe femeia asta. Mi-a mărturisit că se însoară cu ea doar ca să se răzbune pe tine că l-ai părăsit. El tot pe tine te iubește.

– Ți-a spus Oliver asta?

– Bineînțeles. Vrea să se chinuie, și și-o face cu mîna lui. Și, într-un fel, tu ești cea care-l forțezi să facă asta. Cînd l-ai părăsit, a fost distrus de-a binelea.

– Tată, eu... n-am știut.

– N-am întîlnit un om mai nefericit.

– Nu știu ce să spun.

– Îl mai iubești?

– Îl voi iubi toată viața: A fost o greșeală îngrozitoare.

– Ei bine, poate că încă nu e prea tîrziu.

– Dar se însoară.

– Scumpo, să stăm liniștiți și să vedem ce se mai întîmplă. Poate îi vine mintea la cap.

După ce senatorul puse receptorul în furcă, Peter Tager spuse:

– Ce puneți la cale, domnule senator?

– Cine, eu? răspunse acesta cu un aer inocent. Nimic. Vreau doar să adun laolaltă, acolo unde le e locul, cîteva fragmente împrăștiate. Cred că o să am o mică discuție cu Oliver.

Chiar în după-amiaza aceea, Oliver era în biroul senatorului.

– Mă bucur că te văd, Oliver. Mulțumesc că ai trecut pe la mine. Arăți foarte bine.

– Mulțumesc, Todd. Și tu la fel.

– Îmbătrînesc, dar fac și eu ce pot.

– Ai vrut să mă vezi?

– Da, Oliver. Stai jos.

Oliver se așează pe un scaun.

– Vreau să mă ajuți într-o problemă juridică. Una dintre companiile mele de la Paris are necazuri. În curînd va fi o adunare a acționarilor. Aș vrea să participi și tu.

– Cu plăcere. Cînd are loc întîlnirea? O să-mi analizez programul și...

– Mi-e teamă că va trebui să pleci chiar în după-amiaza asta.

Oliver îl privi uimit.

– Astăzi după-amiază?

– Nici mie nu-mi face plăcere să te iau așa din scurt, dar abia am aflat și eu. Avionul meu este pregătit pe aeroport. Crezi că se poate rezolva? E foarte important pentru mine.

Oliver se gîndi puțin.

– Voi încerca să găsesc o soluție.

– Îți sînt recunoscător. Știam că pot conta pe tine. Se aplecă ușor spre Oliver. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce ți se întîmplă. Ai văzut ultimele sondaje? Oftă. Mi-e teamă că ești în declin.

– Știu.

– Nu mi-ar fi păsat prea tare, dar...

– Dar...

– Ai fi fost un guvernator bun. De fapt, ai fi putut avea un viitor şi mai bun. Ai fi avut şi bani, şi putere... Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre bani şi putere, Oliver. Nu contează cine are bani. O haimana poate să cîştige la loterie, un netot îi poate moşteni, un oarecare îi poate obţine spărgînd o bancă. Dar puterea – asta e cu totul altceva. A avea putere înseamnă să stăpîneşti lumea. Dacă ai fi ajuns guvernator al acestui stat, ai fi putut influenţa viaţa oricărui om care trăieşte aici. Ai fi putut să propui legi care să-i ajute pe oameni şi ai fi avut puterea de a respinge legile proaste. Ţi-am promis odată că într-o zi vei ajunge preşedintele Statelor Unite. Vorbeam serios, iar tu ai fi fost capabil. Şi gîndeşte-te, Oliver, ce putere ai fi avut – să fii cel mai important om din lume, conducînd cea mai puternică ţară din lume! Merită să visezi la asta, nu-i aşa? Gîndeşte-te. Repetă în şoaptă: Cel mai puternic om din lume.

Oliver îl asculta, întrebîndu-se unde vrea să ajungă.

Parcă ghicind întrebarea nerostită a lui Oliver, senatorul zise:

– Şi laşi să-ţi scape toate astea printre degete pentru o femeiuşcă? Te credeam mai deştept, fiule.

Oliver nu spuse nimic. Aştepta.

– Am vorbit cu Jan azi-dimineaţă. E la Paris, la hotelul Ritz. Cînd i-am spus că te însori, ei bine, a fost distrusă şi a plîns în hohote.

– Îmi pare rău, Todd. Foarte rău.

Senatorul oftă.

– E păcat că voi doi n-aţi reuşit să vă împăcaţi.

– Todd, mă însor săptămîna viitoare.

– Știu. Și nici nu vreau să mă amestec pentru nimic în lume. Poate că sînt doar un bătrîn sentimental, dar pentru mine căsătoria este sfîntă. Ai binecuvîntarea mea, Oliver.

– Îți sînt recunoscător.

– Da, știu. Senatorul se uită la ceas. Probabil că vrei să te duci acasă să-ți faci bagajele. Toate informațiile privind întrunirea îți vor fi trimise prin fax la Paris.

Oliver se ridică.

– În regulă. Și nu-ți face probleme. Mă voi ocupa de tot.

– Sînt sigur de asta. Apropo, ți-am rezervat o cameră la Ritz.

Aflat în luxosul avion Challenger al senatorului Davis, în drum spre Paris, Oliver se gîndea la discuția cu el. *„Ai fi fost un guvernator bun. De fapt, ai fi putut avea un viitor și mai bun... Dă-mi voie să-ți spun ceva despre bani și putere, Oliver... A avea putere înseamnă să stăpînești lumea. Dacă ai fi ajuns guvernator al acestui stat, ai fi putut influența viața oricărui om care trăiește aici. Ai fi putut să propui legi care să-i ajute pe oameni și ai fi avut puterea de a respinge legi proaste."*

Dar n-am nevoie de puterea asta, încerca să se convingă pe sine Oliver. *Nu. Mă însor cu o femeie minunată. Ne vom face fericiți unul pe altul. Foarte fericiți.*

Cînd Oliver a ajuns la TransAir ExecuJet de pe aeroportul Le Bourget din Paris, îl aștepta o limuzină.

– Unde mergem, domnule Russell? întrebă şoferul.

„Apropo, ţi-am rezervat o cameră la Ritz". Jan era la Ritz.

Ar fi mai înţelept din partea mea, se gîndi Oliver, *dacă aş sta la un alt hotel – Plaza-Athénée sau Meurice.*

Şoferul îl privea, aşteptînd un răspuns.

– La Ritz, spuse Oliver. Ultimul lucru pe care-l mai putea face pentru Jan era să-şi ceară scuze.

Îi telefonă din holul hotelului.

– Sînt Oliver. Mă aflu la Paris.

– Ştiu, spuse Jan. M-a sunat tata.

– Sînt jos. Aş vrea să te salut dacă tu...

– Vino sus.

Cînd ajunse în apartamentul lui Jan, nu ştia încă prea bine ce o să-i spună.

Jan îl aştepta în uşă. Rămăsese în prag, zîmbitoare, apoi îl încolăci cu braţele, ţinîndu-l strîns.

– Tata mi-a spus că ai să vii aici. Sînt atît de fericită!

Oliver o privea încurcat. Trebuia să-i mărturisească despre Leslie, dar mai întîi era necesar să-şi aleagă cuvintele potrivite. *„Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat cu noi... N-am vrut niciodată să te rănesc... M-am îndrăgostit de altcineva... dar eu întotdeauna..."*

– Ăă... trebuie să-ţi spun ceva, zise el stîngaci. Realitatea este că... Şi, în timp ce se uita la Jan, îşi aminti cuvintele tatălui ei. *„Ţi-am promis odată că într-o zi vei ajunge preşedintele Statelor Unite. Vorbeam serios... Şi gîndeşte-te,*

Oliver, ce putere ai fi avut – să fii cel mai important om din lume, conducînd cea mai puternică țară din lume. Merită să visezi la asta, nu-i așa?"

– Da, dragul meu.

Și cuvintele țîșniră singure, de parcă n-ar fi fost ale lui.

– Am făcut o greșeală îngrozitoare, Jan. Am fost nebun de legat. Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine.

– Oliver!

– Te măriți cu mine?

Ea răspunse fără să ezite.

– Da. Oh, da, dragostea mea!

El o luă în brațe, o purtă spre dormitor, și cîteva clipe mai tîrziu erau întinși în pat, iar Jan spunea:

– Nici nu știi cît de mult mi-ai lipsit, iubitule.

– Cred că mi-am pierdut mințile...

Jan se lipi mai tare de trupul lui gol și suspină.

– Oh! E atît de minunat.

– Sîntem făcuți unul pentru altul. Oliver se ridică. Să-i spunem tatălui tău vestea.

Ea îl privi surprinsă.

– Acum?

– Da.

Și trebuie să-i spun și lui Leslie.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Jan vorbea cu tatăl ei.

– Oliver și cu mine ne căsătorim.

– E o veste grozavă, Jan. Nici nu mi-ai fi putut face o surpriză mai plăcută. Apropo, primarul Parisului e un vechi

prieten de-al meu. Aşteaptă un telefon de la voi. Va oficia el căsătoria acolo. O să verific dacă totul e-n regulă.

– Dar...

– Dă-mi-l pe Oliver.

– O clipă, tată.

Jan îi trecu receptorul lui Oliver.

– Vrea să vorbească cu tine.

Oliver răspunse.

– Todd?

– Ei, bine, băiatule, m-ai făcut foarte fericit. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

– Mulţumesc. Aşa simt şi eu.

– Am aranjat să vă căsătoriţi la Paris. Iar cînd veţi veni acasă, vom face o nuntă mare la biserică. La Calvary Chapel.

Oliver se posomorî.

– Calvary Chapel?-Nu... nu cred că e o idee bună, Todd. Acolo voiam... Leslie şi cu mine... De ce nu...

Vocea senatorului Davis era ca de gheaţă.

– Ai supărat-o pe fata mea, Oliver, şi sînt convins că vrei s-o împaci. N-am dreptate?

Urmă o pauză lungă.

– Da, Todd. Bineînţeles.

– Mulţumesc. De-abia aştept să vă revăd. Avem o mulţime de discutat despre... postul de guvernator...

Nunta de la Paris a fost doar o scurtă ceremonie în biroul primarului. La sfîrşit, Jan l-a privit pe Oliver şi a spus:

– Tata vrea să ne organizeze nunta la Calvary Chapel.

Oliver avu o ezitare, gîndindu-se la Leslie şi la ce ar

însemna asta pentru ea. Dar mersese prea departe și acum nu mai putea da înapoi.

– Vom face așa cum dorește.

Oliver nu și-o putea scoate pe Leslie din minte. Nu merita ceea ce-i făcuse el. *Am s-o sun și am să-i explic.* Dar de fiecare dată cînd ridica receptorul, se gîndea: *Cum aș putea să-i explic?* Și nu găsea nici o soluție. În cele din urmă și-a luat inima în dinți, dar presa ajunsese înaintea lui și n-a mai avut curaj.

A doua zi după întoarcerea lui Jan și Oliver la Lexington, campania electorală a pornit din nou la turație maximă. Peter Tager pusese toate rotițele în mișcare, iar Oliver deveni din nou omniprezent la televiziune, la radio și în presă. A vorbit unei mulțimi uriașe în Kentucky Kingdom Thrill Park și a deschis un raliu la Toyota Motor Plant în Georgetown, a vorbit în piața de două mii de metri pătrați din Lancaster. Și ăsta era doar începutul.

Peter Tager a organizat o campanie cu autobuzul pentru a-l duce pe Oliver prin tot statul. A făcut un tur de la Georgetown la Stanford și s-a oprit la Frankfort... Versailles... Winchester... Louisville. Oliver a ținut un discurs la Kentucky Fairground și la Exposition Center. În onoarea lui s-a servit burgoo*, mîncarea tradițională din Kentucky făcută din carne de pui, vacă, viței, miel, porc și legume proaspete fierte într-o oală mare, la foc de lemne.

* Păsat din făină de ovăz.

*

Popularitatea lui Oliver era în creștere. Campania a fost întreruptă doar cu ocazia nunții. O văzuse pe Leslie în biserică și nu se simțise prea bine. A vorbit despre asta cu Peter Tager.

– Nu crezi că Leslie va încerca să facă orice ca să mă rănească?

– Nu, sigur că nu. Și chiar dac-ar vrea, ce-ar putea să facă? Mai bine uit-o.

Oliver știa că Peter are dreptate. Lucrurile decurgeau atît de bine! N-avea nici un motiv de îngrijorare. Nimic nu-l mai putea opri acum. Nimic.

În noaptea alegerilor, Leslie era singură în apartamentul ei, șezînd în fața televizorului, în așteptarea rezultatelor. În toate circumscripțiile, una după alta, Oliver prelua conducerea. În final, cu cinci minute înainte de miezul nopții, a apărut guvernatorul Addison pentru a-și citi discursul de înfrîngere. Leslie închise televizorul. Se ridică în picioare și respiră adînc.

Nu mai plînge, doamna mea,
Astăzi nu mai plînge!
Mai bine cîntă-mi ceva
Despre bătrînul Kentucky.
Oh, e-atît de departe
Bătrînul Kentucky.

Venise clipa cea mare.

3

Senatorul Todd Davis avea o dimineaţă ocupată. În timpul zilei făcuse un zbor din capitală pînă în Louisville pentru a lua parte la o vînzare de cai pursînge.

– Trebuie să păstrezi puritatea rasei, îi spuse el lui Peter Tager în timp ce priveau splendidele animale purtate prin arenă. Asta contează în primul rînd, Peter.

O iapă superbă era adusă în centrul arenei.

– Asta e Sail Away, zise senatorul Davis. Vreau s-o cumpăr.

Preţul nu se ştia încă, dar, zece minute mai tîrziu, cînd totul se terminase, Sail Away îi aparţinea senatorului.

Atunci sună telefonul celular. Răspunse Peter Tager.

– Da? Ascultă un moment, apoi îi spuse senatorului: Vreţi să vorbiţi cu Leslie Stewart?

Senatorul se încruntă. Avu o mică ezitare, apoi luă aparatul de la Tager.

– Domnişoara Stewart?

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule senator, dar voiam să ştiu dacă îmi puteţi acorda o întîlnire. Vreau să vă cer o favoare.

– Da, eu mă întorc înapoi la Washington în seara asta, aşa că...

– Aş putea veni eu la dumneavoastră. E foarte important.

Senatorul se gîndi puţin.

– Dacă e atît de important, sigur că vă pot primi, domnişoară. Voi pleca spre ferma mea în cîteva minute. Vreţi să ne întîlnim acolo?

– Da, e foarte bine.

– Atunci ne vedem peste o oră.

– Mulţumesc.

Davis închise telefonul şi îi spuse lui Tager:

– M-am înşelat în privinţa ei. O credeam mai deşteaptă. Ar fi trebuit să-mi ceară bani înainte ca Jan şi Oliver să se căsătorească. Rămase pe gînduri cîteva clipe, apoi pe faţă îi apăru un mic zîmbet. Să fiu al naibii!

– Ce s-a întîmplat, domnule senator?

– Acum mi-am dat seama ce-i cu toată graba asta. Domnişoara Stewart a aflat că e însărcinată cu copilul lui Oliver şi are nevoie de un mic ajutor financiar. E un truc arhicunoscut, vechi de cînd lumea.

*

O oră mai tîrziu, Leslie era la volanul mașinii ei, în drum spre Dutch Hill, ferma senatorului. Un paznic aștepta în fața casei.

– Domnișoara Stewart?

– Da.

– Senatorul Davis vă așteaptă. Urmați-mă, vă rog.

O conduse pe Leslie înăuntru, de-a lungul unui coridor lat care ducea într-o bibliotecă enormă, lambrisată, ticsită cu cărți. Senatorul Davis era la birou, răsfoind un volum. Cînd o văzu pe Leslie intrînd, se ridică în picioare.

– Îmi pare bine că te văd, draga mea. Ia loc te rog.

Leslie se așeză.

Senatorul îi arătă cartea.

– E fascinantă. Sînt listate numele tuturor cîștigătorilor derbiului Kentucky, de la primul pînă la ultimul. Știi cine a cîștigat primul derby?

– Nu.

– Aristides, în 1875. Dar cred că n-ai venit aici să discutăm despre cai. Puse cartea deoparte. Spuneai că vrei să-ți fac o favoare. Se întreba cum avea ea de gînd să i-o spună. *Am aflat de curînd că o să am un copil de la Oliver și nu știu ce să fac... Nu vreau să provoc un scandal, dar... Vreau să cresc eu copilul, dar nu am destui bani...*

– Îl cunoașteți pe Henry Chambers? întrebă Leslie.

Senatorul Davis clipi de cîteva ori, luat complet pe nepregătite.

– Dacă... Henry? Da, îl cunosc. De ce?

– V-aş rămîne îndatorată dacă m-aţi putea pune în legătură cu el.

Senatorul o privi, încercînd să-şi reorganizeze repede gîndurile.

– Asta e favoarea pe care voiai să mi-o ceri? Vrei să-l cunoşti pe Henry Chambers?

– Da.

– Mi-e teamă că nu mai stă aici, domnişoară Stewart. Locuieşte în Phoenix, Arizona.

– Ştiu. Eu plec spre Phoenix mîine dimineaţă. M-am gîndit că ar fi plăcut să cunosc pe cineva acolo.

Senatorul o examină cu atenţie cîteva clipe. Instinctul îi spunea că se petrecea ceva ce el nu înţelegea. Îşi formulă prudent următoarea întrebare:

– Ştii ceva despre Henry Chambers?

– Nu. Doar că e din Kentucky.

El stătea acolo, gîndindu-se ce să facă. *E o femeie frumoasă. Henry o să-mi rămînă dator.*

– O să telefonez.

Cinci minute mai tîrziu vorbea cu Henry Chambers.

– Henry, aici Todd. Cred că o să-ţi pară rău cînd o să auzi că am cumpărat-o pe Sail Away azi-dimineaţă. Ştiu că erai cu ochii pe ea.

Ascultă puţin, apoi izbucni în rîs.

– Pot să pariez că aşa ai făcut. Am auzit că iar ai divorţat. Păcat. Îmi plăcea Jessica.

Leslie asculta conversația care mai continuă cîteva minute. Apoi senatorul spuse:

– Henry, am să-ți fac un serviciu. O prietenă de-a mea vine mîine la Phoenix și nu cunoaște pe nimeni acolo. Ți-aș fi recunoscător dacă te-ai ocupa puțin de ea... Cum arată? Se uită spre Leslie și zîmbi. Nu arată prea rău. Dar să nu-ți vină vreo idee. Mai ascultă puțin, apoi se întoarse către Leslie: La ce oră ajunge avionul tău?

– La 2:50. Zborul Delta 159.

Senatorul repetă informația la telefon.

– Numele ei este Leslie Stewart. O să-mi mulțumești pentru asta. Să fii atent. Ținem legătura, mai adăugă și închise.

– Mulțumesc, zise Leslie.

– Pot să mai fac ceva pentru tine?

– Nu. Asta era tot.

De ce? Ce naiba vrea Leslie Stewart de la Henry Chambers?

Eșecul public al căsătoriei ei cu Oliver fusese un rău de o sută de ori mai mare decît orice și-ar fi putut imagina Leslie. Era un coșmar fără sfîrșit. Oriunde se ducea, Leslie auzea șoapte: „Ea e. Practic, a părăsit-o în fața altarului...". „Păstrez invitația la nuntă ca pe un suvenir." „Mă întreb ce mai face cu rochia de mireasă."

Bîrfele continue îi sporeau durerea lui Leslie, iar umilința era de nesuportat. Niciodată n-o să mai aibă încredere într-un bărbat. Niciodată. Singura ei consolare era gîndul că într-o zi îl va face pe Oliver să plătească pentru fapta lui de

neiertat. Nu știa cum va proceda. Cu sprijinul senatorului Davis, Oliver va avea bani și putere. *Atunci trebuie să găsesc și eu o cale de a avea mai mulți bani și mai multă putere,* se gîndi Leslie. *Dar cum? Cum?*

Inaugurarea a avut loc în grădina capitoliului de stat din Frankfort, lîngă minunatul ceas floral cu diametrul de un metru.

Jan stătea alături de Oliver, privindu-și cu mîndrie frumosul bărbat care era învestit în funcția de guvernator al statului Kentucky.

Tatăl ei o asigurase că dacă Oliver se va purta cum trebuie, următoarea oprire va fi la Casa Albă. Iar Jan avea de gînd să facă tot ce-i stătea în putință ca nimic să nu meargă prost. Nimic.

După ceremonie, Oliver și socrul său au stat de vorbă în impunătoarea bibliotecă din Palatul Guvernului, o clădire frumoasă, construită după modelul Micului Trianon, vila Mariei Antoaneta de lîngă palatul de la Versailles.

Senatorul își roti privirea prin încăperea luxoasă și dădu din cap satisfăcut.

– O să fie bine aici, fiule. Foarte bine.

– Ție îți datorez totul, spuse Oliver cu căldură. Nu voi uita.

Senatorul respinse ideea cu un gest scurt.

– Nu te gîndi la asta, Oliver. Ești aici pentru că meriți.

A, poate că am ajutat un piculeț ca lucrurile să intre pe făgașul lor. Dar asta doar la început. Sînt în politică de mult, fiule, și am învățat cîte ceva.

Privi spre Oliver, așteptînd, iar acesta răspunse supus:

– Aș vrea să le aud, Todd.

– Vezi tu, oamenii au o idee greșită despre asta. Nu contează pe cine cunoști. Senatorul se explică: Ci ceea ce știi despre cei pe care-i cunoști. Fiecare are un mic secret îngropat pe undeva. Nu trebuie decît să sapi și vei fi surprins să vezi cît de fericiți sînt toți să te ajute. De exemplu, știu că există un membru al Congresului la Washington care a petrecut cîtva timp într-un spital de nebuni. Un reprezentant din Nord a stat o vreme într-o școală de corecție pentru furt. Îți dai seama ce-ar însemna pentru cariera lor dacă s-ar afla. Iar noi, ne putem folosi de ei.

Senatorul deschise o servietă scumpă de piele, scoase un teanc de hîrtii și i le dădu lui Oliver.

– Aceștia sînt oamenii cu care vei avea de-a face aici, în Kentucky. Sînt femei și bărbați puternici, dar fiecare are un călcîi al lui Ahile.

Pe față îi apăru un rînjet.

– Primarul e cel mai vulnerabil. E transsexual.

Oliver parcurgea hîrtiile cu ochii holbați.

– Să le ții încuiate, ai auzit? Sînt aur curat.

– Nu te teme, Todd. Voi fi atent.

– Și, fiule... să nu-i presezi prea tare pe oameni cînd vrei ceva de la ei. Nu-i distruge. Doar supune-i.

Îl examină puțin pe Oliver.

– Ție și lui Jan cum vă merge?

– Grozav, zise Oliver repede.

Într-un fel, era adevărat. Pentru Oliver era o căsătorie din interes și avea grijă să nu facă ceva care s-o ducă de rîpă. N-o să uite niciodată cît era să-l coste lipsa de discreție.

– E bine. Fericirea lui Jan este foarte importantă pentru mine.

Suna ca un avertisment.

– Și pentru mine la fel.

– Apropo, cum ți se pare Peter Tager?

Oliver răspunse entuziasmat:

– Îmi place foarte mult. Mi-a fost de mare ajutor.

Senatorul Davis aprobă.

– Mă bucur să aud asta. N-o să găsești altul mai bun. O să ți-l împrumut. Poate netezi o mulțime de poteci pentru tine.

Oliver zîmbi.

– Perfect. Îți sînt recunoscător.

Senatorul Davis se ridică.

– Trebuie să mă întorc la Washington. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.

– Mulțumesc, Todd. Așa voi face.

După întîlnirea cu senatorul Davis, duminică, Oliver a încercat să-l găsească pe Peter Tager.

– E la biserică, domnule guvernator.

– Așa e, uitasem. Atunci o să-l văd mîine.

Peter Tager se ducea la biserică în fiecare duminică, cu toată familia, și participa și la o slujbă de rugăciune de două ore, de trei ori pe săptămînă. Într-un fel, Oliver îl invidia. *Probabil că e singurul om cu adevărat fericit pe care l-am cunoscut,* gîndi el.

Luni dimineață Tager intră în biroul lui Oliver.

– Voiai să mă vezi, Oliver?

– Vreau să-mi faci o favoare. E ceva personal.

Peter aprobă.

– Dacă-mi stă în putere...

– Am nevoie de un apartament.

Tager roti privirea prin imensa încăpere, cu falsă neîncredere.

– Locul acesta este prea mic pentru dumneavoastră, domnule guvernator?

– Nu.

Oliver îl privi fix pe Tager.

– Uneori am întîlniri particulare, noaptea. Trebuie să fie discrete. Înțelegi ce vreau să spun?

Urmă o pauză stînjenitoare.

– Da.

– Vreau un loc departe de centrul orașului. Poți să rezolvi asta pentru mine?

– Cred că da.

– Rămîne doar între noi.

Peter Tager încuviință cu un aer nefericit.

O oră mai tîrziu, Tager îl suna pe senatorul Davis la Washington.

– Oliver m-a rugat să-i închiriez un apartament, domnule senator. Ceva discret.

– Chiar așa? Ei, văd că învață, Peter. Învață. Fă-o. Numai să te asiguri că Jan n-o să afle niciodată.

Senatorul rămase pe gînduri cîteva clipe.

– Găsește-i un apartament în Indian Hills. Cu intrare separată.

– Dar nu e drept ca să...

– Peter... fă ce spun.

4

Leslie găsise soluția problemei ei citind două articole disparate în *Lexington Herald-Leader*. Primul era un editorial amplu, măgulitor, care îl lăuda pe Oliver Russell. Ultima frază spunea: „Nimeni de aici, din Kentucky, dintre cei care îl cunosc pe Oliver Russell, nu va fi surprins dacă acesta va ajunge într-o bună zi președintele Statelor Unite".

În articolul din pagina următoare scria: „Henry Chambers, un fost locuitor al orașului Lexington, al cărui cal Lightning a cîștigat Derbiul Kentucky în urmă cu cinci ani, și Jessica, cea de-a treia soție a sa, au divorțat. Chambers, care trăiește acum în Phoenix, este proprietarul și editorul ziarului *Phoenix Star.*"

Puterea presei. Asta era adevărata putere. Katharine Graham și ziarul ei, *Washington Post,* distruseseră un președinte.

Așa prinsese contur planul ei.

*

Leslie a petrecut următoarele două zile făcînd cercetări asupra lui Henry Chambers. Pe Internet a găsit cîteva informații interesante despre el. Chambers era un filantrop în vîrstă de cincizeci și cinci de ani care moștenise un imperiu al tutunului și care-și dedicase cea mai mare parte a vieții făcînd donații. Dar pe Leslie nu banii lui o interesau. Ci faptul că era proprietarul unui ziar și divorțase de curînd.

La o jumătate de oră după întîlnirea cu senatorul Davis, Leslie s-a dus în biroul lui Jim Bailey.

– Plec, Jim.

El o privi plin de înțelegere.

– Sigur că da. Ai nevoie de o vacanță. Cînd te întorci, am putea să...

– Nu mă mai întorc.

– Ce? Nu... nu vreau să pleci, Leslie. Fuga nu rezolvă nimic...

– Nu fug.

– Ești hotărîtă?

– Da.

– O să-ți simțim lipsa. Cînd vrei să pleci?

– Sînt ca și plecată.

Leslie Stewart se gîndise mult la diferitele posibilități de a-l cunoaște pe Henry Chambers. Existau multe variante, dar le înlăturase rînd pe rînd. Planul trebuia construit cu mare atenție. Și apoi îi venise în minte senatorul Davis. Davis și

Chambers venea din același mediu, se învîrtiseră prin aceleași cercuri. Era foarte probabil ca cei doi să se cunoască. Atunci Leslie luase hotărîrea de a-l suna pe senator.

Cînd a ajuns pe aeroportul Sky Harbor din Phoenix, Leslie s-a dus la standul de ziare, parcă mînată de un impuls interior. A cumpărat un exemplar din *Phoenix Star* și l-a răsfoit. Nimic. A mai luat și *Arizona Republic*, iar apoi *Phoenix Gazette*, și aici a găsit, în sfîrșit, rubrica de astrologie de Zoltaire. *Nu că aș crede în previziuni. Sînt prea inteligentă pentru așa ceva. Dar...*

LEU (23 IULIE – 22 AUGUST). JUPITER VĂ CĂLĂUZEȘTE. PLANURILE ROMANTICE PUSE ACUM LA CALE SE VOR ÎMPLINI. O PERSPECTIVĂ EXCELENTĂ ASUPRA VIITORULUI. ACȚIONAȚI CU PRUDENȚĂ.

Afară o aștepta o limuzină. Șoferul era pe trotuar.

– Domnișoara Stewart?

– Da.

– Domnul Chambers vă transmite salutările sale. M-a rugat să vă conduc la hotel.

– Foarte frumos din partea lui.

Leslie era dezamăgită. Sperase că va veni s-o întîmpine personal.

– Domnul Chambers ar vrea să știe dacă puteți lua cina cu el în seara asta.

Asta sună mai bine. Mult mai bine.

– Te rog să-i transmiți că aș fi încîntată.

Seara, la ora opt, Leslie lua cina cu Henry Chambers. Era un bărbat plăcut, cu o figură aristocratică, cu părul castaniu puțin grizonat, plin de un entuziasm care te făcea să-l îndrăgești. O examină pe Leslie cu admirație.

– Todd vorbea serios cînd spunea că îmi face o favoare!

Leslie zîmbi.

– Mulțumesc.

– Și ce te-a făcut să vii la Phoenix, Leslie?

Nu cred că vrei să știi cu adevărat.

– Am auzit multe despre orașul ăsta și m-am gîndit că s-ar putea să-mi placă să trăiesc aici.

– E un loc grozav. O să-ți placă. În Arizona întîlnești de toate: Marele Canion, deșert, munți. Găsești tot ce vrei aici.

Am și găsit, se gîndi Leslie.

– Vei avea nevoie de o locuință. Cred că pot să te ajut să te instalezi undeva.

Leslie știa că banii pe care-i avea îi ajung maximum trei luni. Dar după cum părea să meargă lucrurile, planul ei nu va avea nevoie de mai mult de două luni.

Librăriile erau pline de cărți cu tot felul de sfaturi pentru femei spre a cuceri un bărbat. Diferitele psihologii populare începeau cu „Joacă tare ca să-l obții" și ajungeau la „Ademenește-l în pat". Leslie nu urmă nici unul din sfaturi.

Ea avea o metodă mai bună. Îl incita. Nu fizic, intelectual. Henry nu mai cunoscuse până acum pe cineva ca ea. El făcea parte din vechea școală, adeptă a ideii că dacă o blondă e frumoasă, atunci e proastă. Fusese întotdeauna atras de femeile foarte frumoase, dar, firește, nu prea inteligente. Leslie era o adevărată revelație pentru el. Era deșteaptă, deschisă și știa uimitor de multe lucruri.

Discutau filozofie, religie, istorie, iar Henry i se destăinuia unui prieten: „Cred că citește mult ca să țină pasul cu mine".

Lui Henry Chambers îi făcea o enormă plăcere prezența lui Leslie. O prezenta tuturor prietenilor și o purta ca pe un trofeu. A dus-o la Carefree Wine, la festivalul Fine Art și la Actors Theater. Au urmărit piesa Phoenix Suns, jucată la America West Arena. Au vizitat Lyon Gallery în Scottsdale, Symphony Hall, și s-au dus în orășelul Chandler ca să vadă parada Doo-dah. Într-o seară, au fost la un meci de hochei cu Phoenix Roadrunners.

După terminarea meciului, Henry i-a spus:

– Îmi placi foarte mult, Leslie. Cred că ne-am simți grozav împreună. Aș vrea să fac dragoste cu tine.

Ea îi luă mîna într-a ei și spuse cu căldură:

– Și tu mie, Henry, dar răspunsul e nu.

A doua zi stabiliseră să ia prînzul împreună. Henry îi telefonă lui Leslie.

– Ce-ar fi să vii să mă iei de la *Star?* Aș vrea să vezi locul.

– Aș fi încîntată, zise Leslie. Asta aștepta de mult. Mai erau alte două ziare în Phoenix, *Arizona Republic* și *Phoenix Gazette*. Dar singurul care pierdea bani era al lui Henry, *Star*.

Birourile și secția de producție de la *Phoenix Star* erau mai mici decît își imaginase Leslie. Henry îi arătă tot, iar Leslie se gîndea privind în jur: *Ăsta nu va putea dărîma un guvernator sau un președinte.* Dar era o treaptă. Își făcuse un plan.

Leslie era interesată de tot ce vedea. Îi punea întruna întrebări lui Henry, care i le punea lui Lyle Bannister, redactorul-șef. Leslie era uimită de cît de puțin părea să știe Henry despre această afacere și cît de puțin îl interesa. Un motiv mai mult să învețe cît mai multe.

S-a întîmplat la Borgata, un restaurant ce semăna cu un vechi castel dintr-o așezare italienească. Cina fusese superbă. Supă de homari, friptură de vacă în sos bearnez, vinegretă de sparanghel alb și sufleu Grand Marnier. Henry Chambers era fermecător, era plăcut să fii cu el, și seara fusese minunată.

– Îndrăgesc Phoenix-ul, spunea Henry. E greu de crezut că în urmă cu cincizeci de ani avea doar o populație de șaizeci și cinci de mii de locuitori. Acum are peste un milion.

Leslie avea o curiozitate.

– De ce te-ai hotărît să părăsești Kentucky și să te muți aici, Henry?

El ridică din umeri.

– N-a fost chiar decizia mea. E din cauza afurisiților de plămîni. Doctorii nu știu cît mai am de trăit. Mi-au spus că în Arizona ar fi cea mai bună climă pentru mine. Așa că am hotărît să-mi petrec restul vieții – orice ar însemna asta – trăind intens. Îi zîmbi. Și iată-ne aici, zise luîndu-i mîna. Cînd mi-au spus cît de bine îmi va face, nici nu știau ce înseamnă. Ți se pare că sînt prea bătrîn pentru tine? întrebă neliniștit.

Leslie surîse.

– Prea tînăr. Mult prea tînăr.

Henry o privi îndelung.

– Vorbesc serios. Vrei să te măriți cu mine?

Leslie închise ochii pentru cîteva clipe. Revăzu panoul de pe aleea din Interstate Park și textul scris cu mîna: LESLIE, TE MĂRIȚI CU MINE?... *„Mi-e teamă că nu-ți pot promite că te vei mărita cu un guvernator, dar sînt un avocat destul de bun."*

Leslie deschise ochii și îl privi.

– Da. Vreau să mă mărit cu tine. *Mai mult decît orice pe lume.*

Două săptămîni mai tîrziu erau căsătoriți.

Cînd a văzut anunțul căsătoriei în *Lexington Herald-Leader*, senatorul Davis l-a examinat îndelung. *„Îmi pare rău că vă deranjez, domnule senator, dar voiam să știu dacă îmi puteți acorda o întîlnire. Vreau să vă cer o favoare... Îl cunoașteți pe Henry Chambers?... V-aș fi recunoscătoare dacă mi l-ați prezenta."*

Dacă asta-i tot ce vrea, nu e nici o problemă.
Dacă asta-i tot.

Leslie şi Henry şi-au petrecut luna de miere la Paris unde Leslie se pomenea întrebîndu-se, oriunde mergeau, dacă Oliver şi Jan au vizitat aceleaşi locuri, s-au plimbat pe aceleaşi străzi, au luat masa acolo, şi-au făcut cumpărăturile acolo. Şi-i imagina pe amîndoi făcînd dragoste, pe Oliver şoptindu-i la ureche lui Jan aceleaşi minciuni pe care i le spusese şi ei. Minciuni pentru care va plăti scump.

Henry o iubea cu adevărat şi nu dorea decît să o facă fericită. În alte împrejurări s-ar fi îndrăgostit de el, însă ceva în adîncul sufletului ei murise. *Niciodată nu voi mai avea încredere într-un bărbat.*

Cîteva zile după ce s-au întors la Phoenix, Leslie l-a surprins pe soţul ei zicînd:

– Henry, aş vrea să lucrez la ziar.

– De ce? rîse el.

– Cred că ar fi interesant. Am fost director la o agenţie de publicitate şi cred că aş fi de folos în această privinţă.

Henry a protestat, dar pînă la urmă a fost de acord.

Henry observă că Leslie citea zilnic *Lexington Herald-Leader.*

– Te ţii la curent cu oraşul natal? o tachină el.

– Într-un fel, zîmbi Leslie. Citea cu aviditate fiecare

cuvintel scris despre Oliver. Voia să-l știe fericit și plin de succes. *Cu cît cazi mai de sus...*

Cînd Leslie i-a arătat că *Star* merge în pierdere, Henry a rîs.

– Draga mea, e un strop din ocean. Nici nu știi din cîte surse scot bani. Nu contează.

Însă pentru Leslie conta. Și încă foarte mult. Pe măsură ce se implica în conducerea ziarului, i se părea evident că motivul principal pentru care pierdeau bani erau sindicatele. Utilajele tipografiei *Phoenix Star* erau depășite, dar sindicatele se opuneau modernizării echipamentelor pentru că se temeau că o parte dintre membrii sindicatului își vor pierde slujbele. În momentul de față negociau un nou contract cu *Star*.

Cînd Leslie a discutat problema cu Henry, el i-a răspuns:

– De ce te obosești să te ocupi cu o asemenea problemă? Mai bine distrează-te.

– Mă distrez, îl asigură Leslie.

Leslie s-a întîlnit cu Craig McAllister, avocatul lui *Star*.

– Cum merg negocierile?

– Aș vrea să am vești mai bune, doamnă Chambers, dar mă tem că lucrurile nu stau prea bine.

– Sîntem încă în negocieri, nu-i așa?

– Da, dar Joe Riley, șeful sindicatului tipografilor, este încăpățînat ca un ca... este un om încăpățînat. Nu lasă nimic de la el. Contractul tipografilor expiră în zece zile, iar Riley

spune că ne lasă baltă dacă pînă atunci noul contract nu va fi încheiat.

– Îl crezi?

– Da. Nu-mi place să pierd în fața sindicatelor, dar adevărul este că ziarul moare fără ei. Ne pot da lovitura de grație. Nu puține publicații au fost închise pentru că s-au pus cu sindicatele.

– Ce vor?

– Ca de obicei. Program de lucru redus, salarii mai mari, asigurări împotriva automatizării...

– Ne forțează mîna, Craig. Nu-mi place.

– Nu e vorba că-ți place sau nu. E o chestiune practică.

– Atunci sfatul tău e să cedăm?

– Nu cred că avem de ales.

– Am să vorbesc cu Joe Riley.

Întîlnirea a fost fixată pentru ora două, iar Leslie a întîrziat venind de la masă. În camera de primire, Riley aștepta fleșărind cu Amy, secretara lui Leslie, o brunetă tînără și frumoasă.

Joe Riley era un irlandez cu înfățișare aspră, de vreo patruzeci și cinci de ani. Era tipograf de cincisprezece ani. În urmă cu trei ani fusese ales lider al sindicatului și avea reputația de a fi cel mai dur negociator din branșă. Leslie aștepta un moment, privindu-l cum flirtează cu Amy.

Riley tocmai spunea:

– ... iar bărbatul s-a întors spre ea și i-a zis: „Ți-e ușor să spui asta, dar eu cum mă mai întorc?"

Amy izbucni în rîs:

– De unde știi toate astea?

– Ies în lume, scumpo. Iei cina cu mine în seara asta?

– Cu plăcere.

Riley ridică privirea și o văzu pe Leslie.

– Bună ziua, doamnă Chambers.

– Bună ziua, domnule Riley. Intrați, vă rog.

Cei doi s-au instalat în sala de conferințe a ziarului.

– Doriți o cafea? îl întrebă Leslie.

– Nu, mulțumesc.

– O tărie?

Riley zîmbi.

– Știți că e împotriva regulamentului să bei în orele de program, doamnă Chambers.

Leslie inspiră adînc.

– Am vrut să discutăm noi doi fiindcă am auzit că sînteți un om foarte corect.

– Mă străduiesc, răspunse Riley.

– Aș vrea să știți că eu sînt de partea sindicatului. Cred că oamenilor li se cuvin anumite facilități, dar ceea ce cereți dumneavoastră nu e rezonabil. Unele din obiceiurile lor ne costă pe noi milioane de dolari anual.

– Ați putea să-mi spuneți la ce anume vă referiți?

– Aș fi bucuroasă. Lucrează cît mai puține ore în schimburi normale și găsesc modalități de a lucra în turele plătite special. Unii dintre ei lucrează cîte trei schimburi la rînd în week-end. Cred că ei numesc asta „tur de forță". Nu

ne mai putem permite aşa ceva. Pierdem bani pentru că utilajele sînt depăşite. Dacă am putea instala prese cold-type...

– Nici vorbă. Noile echipamente pe care le vreţi dumneavoastră o să-mi lase oamenii fără slujbă şi nici nu-mi trece prin cap să las maşinile să-i arunce în stradă. A furisitelor astea de maşini nu le trebuie de mîncare, oamenilor mei da. Riley se ridică. Contractul expiră săptămîna viitoare. Ori obţinem ce vrem, ori plecăm.

Cînd Leslie i-a povestit despre întîlnirea cu Riley, Henry i-a spus:

– De ce te amesteci în aşa ceva? Sindicatele sînt un rău necesar. Lasă-mă să-ţi dau un sfat, draga mea. Eşti nou-venită în branşă şi eşti femeie. Lasă-i pe bărbaţi să descurce lucrurile. Să nu...

Se opri cu răsuflarea tăiată.

– Ţi-e rău?

Încuviinţă.

– Am fost astăzi la doctorul meu cel timpit care crede că trebuie să-mi procur un tub de oxigen.

– Mă ocup eu de asta, spuse Leslie. Şi am să angajez o soră să aibă grijă de tine cînd eu nu sînt acasă.

– Nu. Nu vreau o soră. Sînt... sînt doar puţin obosit.

– Haide, Henry. Să mergem la culcare.

Trei zile mai tîrziu, cînd Leslie a convocat o şedinţă urgentă a comitetului director, Henry i-a spus:

– Du-te singură, draga mea. Eu rămîn acasă.

Tubul de oxigen fusese de ajutor, dar se simțea încă slăbit.

Leslie i-a telefonat doctorului.

– A slăbit mult și are dureri. Trebuie să faceți ceva.

– Doamnă Chambers, facem tot ce putem. Aveți grijă să se odihnească și să-și ia medicamentele.

Leslie stătea cu ochii la Henry, care zăcea pe pat tușind.

– Îmi pare rău pentru ședință, îi spuse Henry. Tu trebuie să conduci întrunirea. Oricum nu se poate face nimic.

Ea îi zîmbi.

5

Membrii comitetului director erau aşezaţi în jurul mesei din sala de conferinţe, sorbind cafele şi mîncînd gogoşi glasate şi brînză, în aşteptarea lui Leslie.

– Vă rog să mă scuzaţi pentru întîrziere, domnilor. Henry vă transmite salutări.

De la prima întrunire la care participase ea, lucrurile se schimbaseră simţitor. Atunci au ignorat-o şi au tratat-o ca pe un intrus. Cu timpul însă, cum Leslie începuse să înveţe şi să dea sugestii bune, le-a cîştigat încrederea. Acum, cînd şedinţa era pe cale să înceapă, Leslie se întoarse spre Amy, care servea cafea.

– Amy, aş vrea să fii de faţă.

Amy o privi surprinsă.

– Mă tem că nu prea ştiu să stenografiez, doamnă Chambers. Cynthia se descurcă mai bine ca mine.

– Nu ţin să notezi tot ce se discută. Trebuie doar să înregistrezi rezoluţiile finale.

– Bine, doamnă.

Amy își luă un carnet și un stilou și se așeză pe un scaun lîngă perete.

Leslie se întoarse spre comitet.

– Avem o problemă. Contractul cu sindicatul tipografilor aproape a expirat. Negociem de trei luni și nu am reușit să ajungem la o înțelegere. Trebuie să luăm o decizie, și asta repede. Ați studiat cu toții rapoartele pe care vi le-am trimis. Aș vrea acum să vă aud opiniile.

Se uită la Gene Osborne, asociat al unei firme de avocatură din localitate.

– Părerea mea, Leslie, este că au deja al dracului de mult. Dacă le dăm acum ce vor, mîine vor cere mai mult.

Leslie încuviință și se uită spre Aaron Drexel, proprietarul unui magazin.

– Aaron?

– Subscriu. Avem deja mai mulți lucrători decît avem nevoie. Înțeleg că, dacă le dăm ceva, trebuie să primim și noi ceva în schimb. După mine, noi ne putem permite o grevă, ei nu.

Celelalte opinii au fost asemănătoare.

– Trebuie să vă contrazic pe toți, domnilor, spuse Leslie.

O priviră surprinși.

– Părerea mea e că trebuie să le satisfacem toate revendicările.

– E o nebunie.

– Vor sfîrși prin a cumpăra ziarul.

– Nu-i va opri nimeni.

– Nu putem ceda în fața lor.

Leslie îi lăsă să vorbească. Cînd terminară, luă cuvîntul:

– Joe Riley e un om cinstit. Știe foarte bine ce cere.

Sprijinită de perete, Amy urmărea uluită discuția.

Una dintre femei se ridică.

– Mă surprinde faptul că ai trecut de partea lui, Leslie.

– Nu sînt de partea nimănui. Cred doar că trebuie să încercăm să fim rezonabili. Oricum, nu eu iau decizii aici. Să votăm.

Se întoarse spre Amy.

– Notează acum.

– Da, doamnă.

Leslie se întoarse spre ceilalți.

– Să ridice mîna cei care se opun cererilor sindicatului.

Unsprezece mîini se ridicară.

– Notează că eu am votat pentru, iar restul comitetului împotriva cererilor sindicatului.

Amy scria în carnet, cu o expresie gînditoare întipărită pe față.

– Atunci, asta e tot, spuse Leslie și se ridică. Dacă nu aveți nimic altceva...

Se ridicară cu toții.

– Vă mulțumesc pentru participare. Îi privi ieșind, apoi se întoarse spre Amy: Vrei să bați la mașină ce ai scris, te rog?

– Imediat, doamnă Chambers.

Leslie se îndreptă spre biroul ei.

Telefonul a sunat ceva mai tîrziu.

– Vă caută domnul Riley, spuse Amy.

Leslie ridică receptorul.

– Alo?

– Joe Riley la telefon. Vreau doar să vă mulțumesc pentru ce ați încercat să faceți.

– Nu înțeleg, răspunse Leslie.

– Întîlnirea comitetului. Am auzit ce s-a întîmplat.

– Sînt surprinsă, domnule Riley, spuse Leslie. A fost o întrunire privată.

Joe Riley chicoti.

– Să zicem că am prieteni acolo unde trebuie. Oricum, e frumos ce ați încercat să faceți. Păcat că n-a mers.

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi Leslie zise încet:

– Și dacă aș putea să fac în așa fel încît să meargă... domnule Riley?

– Ce vreți să spuneți?

– Am o idee. Dar n-aș vrea să vorbesc la telefon despre asta. Ne-am putea întîlni undeva, într-un loc discret?

Urmă o pauză.

– Bineînțeles. Unde doriți?

– Într-un loc unde să nu putem fi recunoscuți.

– Ce spuneți de Golden Cup?

– Bine. Voi fi acolo într-o oră.

– Ne vedem atunci.

Golden Cup era o cafenea rău famată în cartierul sărac al Phoenix-ului, lîngă calea ferată, loc unde poliția îi sfătuia pe turiști să nu pună piciorul. Joe Riley ședea într-un separeu din colț cînd Leslie își făcu apariția. Se ridică să o întîmpine.

– Vă mulțumesc că ați venit, spuse Leslie.

Se așezară.

– Am venit pentru că mi-ați spus că s-ar putea găsi o cale pentru a înnoi contractul.

– Există. Cred că cei din comitet sînt depășiți. Am încercat să vorbesc cu ei, dar nu m-au ascultat.

El încuviință.

– Știu. I-ați sfătuit să aprobe toate revendicările noastre.

– Exact. Nu-și dau seama cît de importanți sînt tipografii pentru ziarul nostru.

O privea uluit.

– Dar dacă au votat împotrivă, cum am putea noi...

– Singurul motiv pentru care n-au fost de acord cu mine este faptul că nu iau în serios sindicatul vostru. Dacă vreți să evitați o grevă de lungă durată, sau poate chiar moartea ziarului, trebuie să le arătați că știți ce vreți.

– Adică?

Leslie îi răspunse iritată:

– Ceea ce vă spun acum trebuie să rămînă între noi și este singura cale de a obține ceea ce doriți. Problema este

simplă. Ei cred că au de-a face cu o cacealma, că nu vă veți ține de cuvînt. Trebuie să le dovediți contrariul. Contractul expiră vineri la miezul nopții.

– Da...

– Se așteaptă ca muncitorii să părăsească halele în ordine. Se înclină spre el. Ei bine, nu!

El așteptă încordat.

– Arătați-le că nu pot scoate ziarul fără voi. Nu plecați înainte de a provoca ceva pagube.

O privea cu ochii măriți.

– Nu cine știe ce, adăugă Leslie repede. Destul însă pentru a le dovedi că nu glumiți. Tăiați cîteva cabluri, stricați o presă sau două. Arătați-le că au nevoie de voi pentru a le manevra. Totul se poate repara într-o zi, două, dar între timp le-a intrat frica-n oase. Vor ști atunci cu cine au de-a face.

Joe Riley rămase tăcut mult timp, studiind-o pe Leslie.

– Sînteți o femeie deosebită.

– Nu tocmai. M-am gîndit mult și am ales soluția cea mai simplă. Puteți provoca mici stricăciuni care se vor corecta ușor pentru a forța comitetul să discute cu voi, sau puteți să vă resemnați și să intrați într-o lungă grevă după care ziarul s-ar putea să nu-și mai revină. Nu vreau decît să-mi protejez ziarul.

Un zîmbet lumină fața lui Riley.

– Permiteți-mi să vă ofer o cafea, doamnă Chambers.

– Intrăm în grevă.

În noaptea de vineri, la un minut după miezul nopții,

sub conducerea lui Joe Riley, tipografii au acționat. Au smuls bucăți din mașini, au răsturnat mese cu utilaje și au dat foc la două prese. Un paznic care a încercat să-i oprească a fost bătut. Tipografii, care la început n-au vrut decît să strice cîteva prese, au fost luați de valul distrugerii și nu s-au mai putut opri.

– Să le arătăm ticăloșilor cu cine au de-a face! striga unul dintre ei.

– Nu se poate scoate un ziar fără noi!

– Noi sîntem *Star*.

S-au auzit aplauze, iar oamenii au continuat și mai în forță. Tot atelierul era o ruină.

În toiul vacarmului, s-au aprins brusc reflectoare în toate cele patru colțuri ale halei. Oamenii s-au oprit uimiți. De lîngă uși, camere de televiziune înregistrau scenele distrugerii. Alături, reporteri de la *Arizona Republic, Phoenix Gazette* și de la alte cîteva posturi de știri transmiteau dezastrul. Mai erau de față și cel puțin o duzină de polițiști și pompieri.

Joe Riley privea șocat toată scena. *Cum dracu' au ajuns aici atît de repede?* Dar cînd polițiștii au început să se apropie și pompierii să-și pună în funcțiune furtunurile, răspunsul i-a venit brusc și l-a resimțit ca pe un pumn în plex. Leslie Chambers îi întinsese o cursă! Cînd imaginile vor ajunge pe posturi, sindicatul nu va mai avea parte de nici un strop de simpatie. Opinia publică va fi împotriva lui. *Căpeaua a plănuit totul...*

Televiziunea a transmis imaginile peste o oră, iar posturile de radio au alimentat cu detalii despre teribila

distrugere. Canale de știri din toată lumea au preluat știrea despre muncitorii nerecunoscători care au mușcat mîna ce-i hrănea. A fost un mare triumf pentru *Phoenix Star* în ceea ce privește relațiile cu publicul.

Leslie își pregătise bine lecția. Trimisese anterior, în secret, cîțiva directori executivi în Kansas, ca să învețe cum se manipulează presele gigantice, pentru a-i putea învăța pe angajații neînscriși în sindicat să lucreze cu noua tehnologie cold-type. Imediat după sabotaj, alte două sindicate în grevă, poștașii și fotogravorii, au ajuns la o înțelegere cu *Star*.

Cu sindicatele învinse și o dată deschisă calea spre modernizarea utilajelor, *Star* a început să aibă profit. Peste noapte, productivitatea a crescut cu douăzeci de procente.

Dimineața, după grevă, Amy a fost concediată.

Într-o după-amiază de vineri, la doi ani după nuntă, Henry a făcut o mică indigestie. Pînă sîmbătă dimineață au apărut și dureri în piept, iar Leslie a chemat salvarea și l-a dus la spital. Duminică, Henry Chambers a murit.

I-a lăsat lui Leslie toată averea.

Luni, după funeralii, Craig McAllister a cerut să o vadă pe Leslie.

– Aș vrea să discutăm cîteva chestiuni legale, dar dacă e prea devreme...

– Nu, spuse Leslie. E-n regulă.

Moartea lui Henry o afectase mai mult decît se aştepta. Fusese un om bun, generos, iar ea îl folosise pentru a se putea răzbuna pe Oliver. Şi cumva, în mintea ei, moartea lui Henry devenea un motiv în plus pentru a-l distruge.

– Ce vrei să faci cu ziarul? întrebă McAllister. Nu cred că vrei să-ţi pierzi timpul cu el.

– Exact asta am de gînd să fac. Şi ne vom extinde.

Leslie trimise după un exemplar din *Managing Editor*, revista care conţinea lista tuturor brokerilor din lumea presei americane. I-a selectat pe Dirks, Van Essen and Associates din Santa Fe, New Mexico.

– La telefon doamna Henry Chambers. Aş vrea să cumpăr încă un ziar şi nu ştiu care este de vînzare...

I s-a propus ziarul *Sun* din Hammond, Oregon.

– Aş vrea să te duci acolo şi să faci o evaluare, îi spuse Leslie lui McAllister.

Două zile mai tîrziu, McAllister o informă la telefon:

– Eu zic s-o lăsăm baltă cu *Sun*, doamnă Chambers.

– De ce?

– Pentru că în Hammond sînt numai două ziare. Tirajul lui *Sun* este de cincisprezece mii de exemplare. Celălalt, *Hammond Chronicle*, are un tiraj aproape dublu, douăzeci şi opt de mii. Iar proprietarul lui *Sun* cere cinci milioane de dolari. Nu e nici o afacere.

Leslie se gîndi un moment.

– Aşteaptă-mă, spuse, vin acolo.

*

Leslie își petrecu următoarele două zile examinînd ziarul și registrele contabile.

– E imposibil ca *Sun* să-l ajungă pe *Chronicle*, o asigură McAllister. *Chronicle* e în creștere, iar tirajul lui *Sun* e în continuă scădere de cinci ani încoace.

– Știu, replică Leslie. Am să-l cumpăr.

O privi surprins.

– Ce-ai să faci?

– Am să-l cumpăr.

În trei zile, tîrgul s-a încheiat. Proprietarul lui *Sun* era încîntat că a scăpat de el.

– Am păcălit-o pe cucoană, exulta el. Mi-a plătit cinci milioane.

Walt Meriwether, proprietarul lui *Hammond Chronicle*, veni să o vadă pe Leslie.

– Înțeleg că sînteți noul meu rival, spuse el binevoitor.

Leslie încuviință.

– Așa e.

– Dacă lucrurile n-au să meargă bine aici, la *Sun*, vă aștept să mi-l vindeți mie.

– Iar dacă lucrurile merg bine, poate că vă veți gîndi să-mi vindeți mie *Chronicle*, zîmbi Leslie.

Meriwether izbucni în rîs.

– Desigur. Mult noroc, doamnă Chambers.

Cînd Meriwether s-a întors la redacţia lui *Chronicle*, a declarat încrezător:

– În şase luni *Sun* va fi al nostru.

Leslie s-a întors la Phoenix şi i-a spus redactorului şef de la *Star*, Lyle Bannister:

– Vii cu mine la Hammond, în Oregon. Ai să pui pe picioare ziarul de acolo.

– Am discutat cu domnul McAllister, spuse Bannister. Zice că ziarul nu poate fi pus pe picioare şi că ne aşteaptă mai degrabă un dezastru.

Îl studie cîteva momente.

– Mă faci să rîd.

În Oregon, Leslie a convocat o şedinţă de redacţie a echipei de la *Sun*.

– Politica noastră se schimbă începînd din momentul de faţă, îi informă ea. Hammond este un oraş cu două ziare şi vor fi amîndouă ale noastre.

Derek Zornes, redactorul şef al lui *Sun*, interveni:

– Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Chambers, dar nu sînt sigur că aţi înţeles cum stau lucrurile. Tirajul nostru este mult sub al lui *Chronicle* şi scade cu fiecare lună. Nu-i putem ajunge nicidecum.

– Nu numai că-i vom ajunge, dar *Chronicle* va ajunge să falimenteze.

Bărbaţii din încăpere se priviră, părînd să aibă toţi acelaşi

gînd: femeile și amatorii să nu se amestece în afaceri de presă.

– Și cum v-ați gîndit să procedați? o întrebă Zornes politicos.

– Ați privit vreodată o luptă de tauri? replică Leslie.

Omul clipi.

– O luptă de tauri? Nu...

– Ei bine, cînd taurul năvălește în arenă, matadorul nu-l omoară imediat. Îl rănește și taurul sîngerează pînă cînd este complet slăbit, apoi îl ucide.

Zornes se străduia să nu izbucnească în rîs.

– Și aveți de gînd să-l faceți pe *Chronicle* să sîngereze?

– Exact.

– Cum anume?

– Începînd de luni, vom reduce prețul lui *Sun* de la treizeci și cinci de cenți la douăzeci. Micșorăm taxele pentru publicitate cu treizeci de procente. De săptămîna viitoare vom introduce un concurs pentru cititori la care premiile vor fi călătorii gratuite în toată lumea. Publicitatea pentru concurs o vom începe imediat.

Cînd redacția s-a întrunit mai tîrziu pentru a discuta problema, au căzut toți de acord că gazeta a încăput pe mîinile unei nebune.

Lupta s-a lăsat cu pierdere de sînge, dar *Sun* a fost cel rănit.

McAllister o întrebă pe Leslie:

– Ai idee cîți bani a pierdut *Sun?*

– Știu exact cît a pierdut, spuse Leslie.

– Cît ai de gînd să continui astfel?

– Pînă cînd cîștigăm, răspunse Leslie. Nu-ți face griji, vom cîștiga.

Dar Leslie își făcea griji. Pierderile creșteau în fiecare săptămînă. Tirajul continua să scadă, iar agențiile de publicitate reacționau cu precauție la reducerea de taxe.

– Teoria ta nu funcționează, spuse McAllister. Trebuie să oprim pierderile. Presupun că încă mai poți pompa bani, dar care-i rostul?

În săptămîna următoare, tirajul a stagnat.

A fost nevoie de opt săptămîni pentru ca tirajul să înceapă să crească.

Reducerea prețului și a taxelor pentru publicitate erau atractive, dar ceea ce a contribuit la creșterea audienței a fost concursul gratuit. Dura douăsprezece săptămîni, iar participanții se întreceau în fiecare săptămînă. Premiile erau croaziere în Mările Sudului, excursii la Londra, Paris și Rio. Pe măsură ce primele concursuri s-au încheiat și fotografiile cîștigătorilor au apărut pe prima pagină, tirajul lui *Sun* a explodat.

– Ai riscat al dracului de mult, admise McAllister înciudat, dar ai reușit.

– N-am riscat, spuse Leslie. Oamenii nu rezistă tentației de a obține ceva pe degeaba.

Cînd Walt Meriwether a aflat ultimele cifre cu privire la situația ziarelor, s-a înfuriat. Pentru prima oară în ultimii ani, *Sun* era mai citit decît *Chronicle*.

– În regulă, spuse Meriwether sumbru. Putem și noi să jucăm jocul ăsta stupid. Micșorați taxele de publicitate și porniți și voi un concurs.

Era însă prea tîrziu. La unsprezece luni după ce cumpărase *Sun*, Leslie a primit vizita lui Meriwether.

– Vînd, îi spuse el scurt. Vrei să cumperi *Chronicle*?

– Da.

În ziua în care contractul pentru cumpărarea lui *Chronicle* a fost semnat, Leslie și-a convocat echipa.

– Începînd de luni, spuse ea, mărim prețul lui *Sun*, dublăm taxele de publicitate și oprim concursul.

O lună mai tîrziu, Leslie îi spunea lui Craig McAllister:

– *Evening Standard* din Detroit e de vînzare. Ziarul are și un post de televiziune. Cred că merită să încheiem afacerea.

McAllister protestă.

– Doamnă Chambers, noi nu știm nimic despre televiziune și...

– Atunci va trebui să învățăm, nu-i așa?

Imperiul de care Leslie avea nevoie începea să prindă contur.

6

Ziua fusese plină pentru Oliver şi savurase fiecare clipă. Avusese întruniri la nivel politic, şedinţe pentru proiecte de legi şi alocaţii bugetare, mitinguri, discursuri şi conferinţe de presă. Ziarele *State Journal* din Frankfort, *Herald-Leader* din Lexington şi *Courier-Journal* din Louisville i-au consacrat articole superlative. Cîştigase reputaţia unui guvernator căruia îi place să facă ceva. Se lăsase acaparat de viaţa socială a celor înstăriţi şi ştia că aceasta se datora în mare parte faptului că se căsătorise cu fata senatorului Todd Davis.

Îi plăcea să trăiască în Frankfort, care era un oraş încîntător, cu istorie bogată, cuibărit într-o vale superbă înconjurată de dealuri acoperite cu fabuloasele păşuni albastre din Kentucky. Se întreba cum ar fi să locuiască la Washington, D.C.

Zilele pline s-au făcut săptămîni, apoi luni, iar Oliver a ajuns în ultimul an al mandatului său.

Îl alesese ca secretar de presă pe Peter Tager. Era alegerea perfectă. Tager era întotdeauna cinstit cu presa şi, datorită valorilor morale decente şi de modă veche pe care le apăra, dădea partidei lui Oliver substanţă şi demnitate. Peter Tager şi peticul negru de pe ochi se confundau aproape cu Oliver.

Todd Davis obişnuia să zboare la Frankfort măcar o dată pe lună.

Îi spunea lui Peter Tager: „Cînd pariezi pe un cal pursînge, trebuie să stai cu ochii pe el, să fii sigur că rămîne în formă".

Într-o seară rece de octombrie, Oliver şi senatorul Davis se aflau în biroul lui Oliver. Împreună cu Jan, cei doi luaseră cina la restaurantul Gabriel's, iar acum, pentru că aveau de discutat, Jan îi lăsase singuri.

– Jan pare să fie foarte fericită, Oliver. Sînt mulţumit.

– Mă străduiesc să o fac fericită, Todd.

Senatorul Davis îl privi lung şi se întrebă cît de des foloseşte apartamentul.

– Te iubeşte mult, fiule.

– Şi eu o iubesc, replică Oliver, şi părea sincer.

Senatorul zîmbi.

– Mă bucur să aud asta. Jan se gîndeşte deja la cum să redecoreze Casa Albă.

Inima lui Oliver încetă să bată pentru o clipă.

– Poftim?

– A, nu ți-am spus? A venit momentul. Numele tău se pomenește din ce în ce mai des la Washington. Vom porni campania încă de la începutul anului viitor.

Oliver întrebă cu teamă:

– Crezi cu adevărat că am o șansă, Todd?

– Cuvîntul șansă implică ideea de joc de noroc, iar eu nu joc, fiule. Eu nu mă implic în ceva fără să știu cu siguranță că voi cîștiga.

Oliver respiră adînc. *„Poți să fii cel mai puternic om din lume."*

– Aș vrea să știi cît de mult apreciez tot ce-ai făcut pentru mine, Todd.

Senatorul îl bătu pe braț.

– Oricine e dator să-și ajute ginerele, nu-i așa?

Lui Oliver nu-i scăpă accentul de pe cuvîntul „ginerele".

– Apropo, Oliver, am fost foarte dezamăgit că ai lăsat să treacă legea asupra majorării taxelor pe tutun, îi spuse senatorul pe un ton neglijent.

– Acești bani vor acoperi o parte din deficitul bugetar și...

– Și bineînțeles că ai să te folosești de dreptul de veto.

– Dreptul de veto?

Senatorul îi zîmbi.

– Oliver, vreau să știi că nu la mine mă gîndesc. Însă am o mulțime de prieteni care și-au investit banii cîștigați cu greu în plantații de tutun și n-aș vrea să-i văd suferind datorită noilor impozite.

Se lăsase o tăcere grea.

– Nu-i aşa, Oliver?

– Aşa e, spuse Oliver în cele din urmă. Nu cred că ar fi corect.

– Să ştii că apreciez gestul tău. Sincer.

– Am crezut că tu ţi-ai vîndut plantaţiile de tutun, Todd, replică Oliver.

– De ce-aş fi făcut una ca asta? răspunse senatorul, privindu-l surprins.

– Păi, companiile de tabac au început să piardă procese, vînzările au scăzut şi...

– Vorbeşti despre situaţia din Statele Unite, fiule. Dar lumea e mare. Aşteaptă să începem campaniile publicitare în China, Africa şi India. Se uită la ceas şi se ridică. Trebuie să mă întorc la Washington. Am o întrunire.

– Călătorie bună.

Senatorul Davis îi zîmbi.

– O să fie, fiule, acum o să fie.

Oliver era supărat.

– Ce dracu' am să fac, Peter? Taxa pe tabac este de departe cea mai populară măsură pe care a luat-o legislativul anul acesta. Sub ce pretext mă pot folosi de dreptul de veto?

Peter Tager scoase cîteva hîrtii din buzunar.

– Ai aici toate răspunsurile, Oliver. Am discutat cu senatorul şi nu cred să se ivească vreo problemă. Am convocat o conferinţă de presă pentru ora patru.

Oliver studie hîrtiile. În cele din urmă, încuviinţă.

– E bine.

– Știi că te poți bizui pe mine. Mai ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc. Ne vedem la ora patru.

Peter Tager se pregăti să plece.

– Peter.

Tager se întoarse.

– Da.

– Aș vrea să te întreb ceva. Crezi că am cu adevărat vreo șansă de a ajunge președinte?

– Senatorul Davis ce părere are?

– El spune că am.

Tager se întoarse la birou.

– Îl cunosc pe senator de mulți ani, Oliver. În tot acest timp, nu s-a înșelat nici măcar o dată. Niciodată. Are instincte incredibile. Dacă Todd Davis spune că ai să fii următorul președinte al Statelor Unite, poți să pariezi pe orice că așa va fi.

Se auzi o bătaie la ușă.

– Intră.

Ușa se deschise și o secretară atrăgătoare intră aducînd cîteva faxuri. Avea puțin peste douăzeci de ani, era inteligentă și entuziastă.

– Vă rog să mă scuzați, domnule guvernator, dar nu știam că sînteți într-o...

– E-n regulă, Miriam.

Tager zîmbi.

– Bună, Miriam.

– Bună ziua, domnule Tager.

– Nu știu ce m-aș face fără Miriam, spuse Oliver, îmi rezolvă toate treburile.

Miriam roşi.

– Dacă nu mai aveţi nimic... Lăsă faxurile pe birou, se întoarse şi se grăbi să iasă.

– Frumoasă femeie, remarcă Tager, privindu-l pe Oliver.

– Da.

– Oliver, eşti atent, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Doar te-am pus pe tine să-mi face rost de micul apartament.

– Vreau să zic, foarte atent! Ştii ce e în joc? Data viitoare cînd vei fi tentat, gîndeşte-te o clipă dacă pentru o Miriam, o Alice sau o Karen merită să rişti Biroul Oval.

– Înţeleg, Peter, şi apreciez, însă nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta.

– Bine. Tager se uită la ceas. Trebuie să plec. Iau cina cu Betsy şi copiii. Zîmbi. Ţi-am spus ce-a făcut Rebecca azi-dimineaţă? Cea de cinci ani. Voia să se uite la un show pentru copii la opt dimineaţa. Betsy i-a spus: „Draga mea, am să ţi-l pun la video după prînz". Rebecca a replicat: „Mămico, vreau prînzul acum". Isteaţă, nu-i aşa?

Oliver fu nevoit să zîmbească pentru a nu dezamăgi mîndria ce se simţea în vocea lui Tager.

La ora zece în aceeaşi seară, Oliver intră în micul cabinet unde Jan citea şi spuse:

– Iubito, sînt nevoit să plec. Trebuie să particip la o conferinţă.

Jan ridică ochii din carte.

– Așa de tîrziu?

– Mă tem că da. Mîine dimineață am o ședință de buget și trebuie să mă informez în prealabil.

– Muncești prea mult. Încearcă să te întorci cît mai devreme. Nu prea stai pe-acasă în ultima vreme, adăugă ea ezitînd.

Oliver se întrebă dacă trebuie să o ia drept avertisment. Se duse spre ea, se aplecă și o sărută.

– Nu-ți face griji, draga mea. Mă întorc cît pot de repede.

În fața casei, Oliver îi spuse șoferului:

– Nu am nevoie de tine în seara asta. Am să iau mașina cea mică.

– Bine, domnule guvernator.

– Ai întîrziat, dragule. Miriam era goală.

El îi zîmbi și se îndreptă spre ea.

– Îmi pare rău. Mă bucur că n-ai început fără mine.

– Ia-mă în brațe, îi șopti ea zîmbind.

O îmbrățișă strîns și corpul ei cald se lipi de al lui.

– Dezbracă-te. Repede!

– Ți-ar plăcea să te muți la Washington, D.C.? o întrebă el după aceea.

Miriam se ridică în capul oaselor.

– Vorbești serios?

– Foarte. S-ar putea să ajung acolo și aș vrea să te am lîngă mine.

– Dacă soţia ta află despre noi...

– N-o să afle.

– De ce la Washington?

– Nu mă întreba acum. Tot ce pot să-ţi spun e că va fi extrem de interesant.

– Merg oriunde vrei să mă duci, atîta vreme cît mă iubeşti.

– Ştii că te iubesc. Vorbele-i curgeau cu uşurinţă, ca de atîtea ori pînă acum.

– Iubeşte-mă din nou.

– O secundă, am ceva pentru tine.

Se ridică şi se îndreptă spre haina care atîrna pe spătarul unui scaun. Scoase din buzunar o sticluţă şi-i turnă conţinutul într-un pahar. Lichidul era transparent.

– Bea.

– Ce e? întrebă Miriam.

– O să-ţi placă, crede-mă. Ridică paharul şi bău jumătate.

Miriam luă o înghiţitură, apoi sorbi şi restul.

– Nu e rău, spuse ea zîmbind.

– Ai să te simţi foarte excitată.

– Sînt deja foarte excitată. Vino în pat.

Făceau dragoste cînd începu să se sufoce.

– Nu... nu mă simt bine, îngăimă ea şi începu să gîfîie. Nu pot să respir. Ochii i se închideau.

– Miriam! Nici un răspuns. Căzuse pe spate, zăcînd pe pat inconştientă.

Căţea! Să nu-mi faci mie una ca asta!

Se ridică și începu să se plimbe nervos. Dăduse lichidul la cel puțin o duzină de femei și numai uneia i se făcuse rău. Trebuia să fie atent. Dacă nu reușea să iasă cu bine din încurcătură, totul se va termina. Toate visele, munca de o viață. Nu putea lăsa să se întîmple așa ceva. Se așeză pe marginea patului și o privi. Îi luă pulsul. Slavă Domnului, respira. Dar nu trebuia să fie descoperită în apartamentul lui. Trebuia să o lase undeva, unde putea fi găsită și îngrijită. Avea încredere în ea, nu-l va trăda.

I-a trebuit o jumătate de oră ca s-o îmbrace și să șteargă toate urmele prezenței ei în apartament. Crăpă ușa să se asigure că nu e nimeni pe culoar, o ridică pe umeri și o duse în mașină. Era aproape miezul nopții și străzile erau pustii. Începuse să plouă. Conduse pînă în Jurliper Hill Park și, după ce se asigură că nu-l vede nimeni, o scoase din mașină și o puse ușor pe o bancă din parc. Nu voia să o lase acolo, dar nu avea de ales. Era în joc viitorul lui.

Văzu un telefon public la cîțiva pași distanță. Se grăbi spre el și formă 911.

Cînd Oliver se întoarse acasă, Jan îl aștepta.

– E trecut de miezul nopții, spuse ea. De ce...?

– Îmi pare rău, draga mea. Ne-am luat cu o discuție lungă și plictisitoare despre buget și fiecare avea altă părere.

– Ești palid, trebuie să fii extenuat.

– Sînt puțin obosit, admise el.

– Să mergem la culcare, îi sugeră ea zîmbind.

O sărută pe frunte.

– Am mare nevoie de somn, scumpa mea. Şedinţa asta m-a distrus.

Pe prima pagină a ziarului *State Journal*, în dimineaţa următoare, scria:

SECRETARA GUVERNATORULUI
A FOST GĂSITĂ ÎN STARE DE
INCONŞTIENŢĂ ÎN PARC

La ora două dimineaţa, poliţia a găsit-o pe Miriam Friedland zăcînd inconştientă pe o bancă în ploaie şi a chemat imediat ambulanţa. A fost dusă la Memorial Hospital, unde se află în stare critică.

Oliver citea ştirea cînd Peter năvăli în birou cu un exemplar al ziarului în mînă.

– Ai văzut asta?

– Da. E... e îngrozitor. Ziariştii au sunat toată dimineaţa.

– Ce crezi că s-a întîmplat? întrebă Tager.

Oliver clătină din cap.

– Nu ştiu. Adineauri am telefonat la spital şi mi-au spus că e în comă. Încearcă să afle cauza. Mă vor anunţa de cum vor şti mai mult.

Tager îl privi cu luare-aminte.

– Sper să se facă bine.

Leslie Chambers nu a citit despre incident. Se afla în Brazilia, unde cumpăra un post de televiziune.

*

Telefonul așteptat de la spital sună a doua zi.

– Domnule guvernator, am terminat testele de laborator. Coma a fost provocată de o substanță numită metilendioxi-metamfetamină, cunoscută mai ales sub numele de Ecstasy. A luat-o sub formă lichidă și este mai periculoasă așa, aproape mortală.

– În ce stare e?

– Mă tem că starea este critică. E în comă. Se poate trezi sau... Ezită. Sau nu.

– Vă rog să mă țineți la curent.

– Bineînțeles. Sînteți probabil foarte îngrijorat.

– Firește.

Oliver Russell se afla în toiul unei conferințe cînd sună telefonul.

– Vă rog să mă scuzați, domnule guvernator, dar sînteți căutat la telefon.

– Ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat, Heather.

– Senatorul Davis se află pe linia trei.

– Ah.

Oliver se întoarse către cei din încăpere.

– Continuăm mai tîrziu, domnilor. Vă rog să mă scuzați.

Îi urmări cu privirea pînă cînd părăsiră camera și, o dată închisă ușa în urma lor, ridică receptorul.

– Todd?

– Oliver, ce-i cu povestea asta despre secretara ta găsită drogată pe o bancă în parc?

– Da, spuse Oliver, e o poveste tragică. Todd, eu...

– Cît de tragică? insistă senatorul Davis.

– Ce vrei să spui?

– Ştii al dracului de bine ce vreau să spun!

– Todd, doar nu crezi că eu... îţi jur că nu am nimic de-a face cu cele întîmplate.

– Sper. Senatorul vorbea cu asprime. Oliver, ştii cît de repede circulă bîrfele la Washington. E cel mai mic oraş din America. Nu putem îngădui ca numele tău să fie asociat cu nimic reprobabil. Sîntem gata să pornim campania şi aş fi foarte, foarte supărat dacă ai făcut o prostie.

– N-am nici un amestec, ţi-o jur.

– Asigură-te că lucrurile vor sta aşa şi pe viitor.

– Bineînţeles...

Convorbirea se întrerupse.

Oliver rămase pe gînduri. *Va trebui să fiu mai atent. Nu pot permite să mă oprească ceva acum.* Se uită la ceas şi întinse mîna după telecomandă. La televizor erau ştiri. Pe ecran se vedea o stradă asediată de trăgători ascunşi după clădiri, care trăgeau focuri de armă la întîmplare. Se auzea zgomotul gloanţelor ce se înfigeau în mortar.

O tînără atrăgătoare, îmbrăcată în uniformă de luptă, spunea la microfon:

„Noul acord de pace va intra în vigoare astăzi, la miezul nopţii, dar, chiar dacă va fi respectat, satele liniştite ale acestei ţări răscolite de război nu vor mai exista, iar victimele inocente ale acestui regim al terorii nu vor putea fi înviate".

Reportajul continuă cu Dana Evans, tînără şi pasionată,

în prim-plan: „Oamenii de aici sînt înfometați și extenuați. Vor însă un singur lucru: pace. Va fi pace? Numai timpul o poate spune. Dana Evans a transmis de la Sarajevo pentru WTE, Washington Tribune Enterprises." Imaginea fu întreruptă de o reclamă.

Dana Evans era corespondent la Sarajevo pentru Washington Tribune Enterprises Broadcasting System. Transmitea zilnic, iar Oliver încerca să nu-i piardă emisiunile. Era unul dintre cei mai buni reporteri.

Arată minunat. Nu era pentru prima oară cînd Oliver se gîndea la ea. *Ce o poate face pe o femeie atît de tînără și de atrăgătoare să-și dorească să se afle în plin război?*

7

Dana Evans era un copil al armatei, fiica unui colonel ce călătorea din bază în bază ca instructor de armament. Pînă la vîrsta de unsprezece ani trăise deja în cinci oraşe americane şi patru ţări străine. Se mutase cu tatăl şi mama ei la Aberdeen Proving Ground în Maryland, la Fort Benning în Georgia, Fort Hood în Texas, Fort Leavenworth în Kansas şi Fort Monmouth în New Jersey. A urmat şcoli pentru copii de ofiţeri la Camp Zana în Japonia, la Chiemsee în Germania, la Camp Darby în Italia şi la Fort Buchanan în Puerto Rico.

Dana era singură la părinţi, iar prietenii ei erau personalul armatei şi familiile lor staţionate în diverse posturi. Era un copil precoce, prietenos şi vesel, dar pe mama ei o îngrijora faptul că Dana nu are o copilărie normală.

– Ştiu că e îngrozitor pentru tine să ne mutăm la fiecare şase luni, scumpa mea, spunea maică-sa.

– De ce? o întreba Dana iritată.

Ori de cîte ori tatăl ei era trimis în altă parte, Dana jubila:

– Ne vom muta din nou!

Din păcate, deși Danei îi plăceau mutările dese, mama ei le ura.

La treisprezece ani, maică-sa i-a spus:

– Nu mai pot trăi ca o țigancă. Divorțez.

Dana a fost îngrozită de veste. Nu atît divorțul o înspăimînta, cît faptul că nu va mai putea călători în toată lumea cu tatăl ei.

– Unde vrei să ne stabilim? a întrebat-o pe maică-sa.

– În Claremont, California, acolo unde am copilărit eu. E un orășel încîntător. O să-ți placă.

Mama avusese dreptate afirmînd că Claremont este un orășel încîntător. Greșise însă apreciind că Danei are să-i placă. Claremont era situat la baza Munților San Gabriel, în districtul Los Angeles, și avea o populație de treizeci și trei de mii de locuitori. Străzile erau mărginite de copaci impecabil aliniați, iar localitatea avea aerul demodat al unui oraș universitar. Dana îl detesta. Fostă călătoare în jurul lumii, acum locuitoare a unui tîrg de provincie, Dana a suferit un puternic șoc cultural.

– Vom trăi aici mereu? a întrebat Dana cu o voce sumbră.

– De ce întrebi, scumpa mea?

– Pentru că e prea mic pentru mine. Am nevoie de un oraş mai mare.

După prima zi de şcoală, Dana a suferit o depresie.

– Ce s-a întîmplat? Nu-ţi place şcoala?

Dana a ridicat din umeri.

– Ba da, dar e plină de copii.

Mama a izbucnit în rîs.

– Ai să te obişnuieşti cu asta, şi ei cu tine.

Dana a urmat cursurile liceului din Claremont şi a fost reporter la *Wolfpacket,* revista şcolii. A descoperit că îi place munca la ziar, însă îi lipseau enorm călătoriile.

– Cînd am să fiu mare, spunea ea, am să călătoresc iarăşi în toată lumea.

La optsprezece ani s-a înscris la Colegiul McKenna din Claremont, la Facultatea de Jurnalism şi a devenit reporter la ziarul colegiului, *Forum.* Un an mai tîrziu era redactor-şef. Studenţii apelau mereu la serviciile ei.

– Organizaţia noastră de femei organizează o petrecere, săptămîna viitoare. Fii drăguţă şi inserează un anunţ...

– Clubul de dezbateri are o întrunire marţi...

– Vrei să publici o cronică la piesa la care repetăm...

– Vrem să adunăm fonduri pentru biblioteca cea nouă...

Şi tot aşa, la nesfîrşit, însă ei îi plăcea enorm. Putea şi îi făcea plăcere să ajute. În ultimul an era hotărîtă să facă o carieră ca ziaristă.

– Am să iau interviuri oamenilor celebri din toată lumea, îi spunea mamei sale. E ca și cum ai face istoria.

Cînd era mai mică, privea tristă imaginea din oglindă. Era prea scundă, prea slabă și fără forme. Toate celelalte fete îi păreau minunat de frumoase. Să fii frumoasă era lege în California. *Sînt rățușca cea urîtă rătăcită pe tărîmul lebedelor,* se gîndea cu amărăciune. S-a decis să nu se mai privească în oglindă. Dacă s-ar fi uitat, ar fi aflat că la paisprezece ani trupul ei începuse să înflorească. La șaisprezece era cu adevărat atrăgătoare. La șaptesprezece, băieții o asaltau. Vioiciunea ei, ovalul feței sale ca o inimioară, ochii mari și parcă mereu iscoditori, rîsul ușor răgușit o făceau adorabilă.

La vîrsta de doisprezece ani planificase cum își va pierde fecioria. Va fi o noapte cu lună plină pe o insulă tropicală îndepărtată, pe țărmul scăldat de valuri blînde. În surdină se va auzi o muzică. Un străin frumos și sofisticat se va apropia de ea, o va privi adînc în ochi, apoi în suflet, o va purta pe brațe pînă sub cel mai apropiat palmier. Se vor dezbrăca și vor face dragoste pînă cînd muzica din fundal îi va aduce în pragul extazului.

Și-a pierdut virginitatea pe bancheta din spate a unui Chevrolet vechi, după o petrecere cu dans ce a avut loc la școală, în brațele unui roșcat slăbănog de optsprezece ani, Richard Dobbins, cu care lucra la *Forum.* I-a dăruit Danei

inelul lui şi, după o lună, s-a mutat în Milwakee cu părinţii. N-a mai auzit niciodată de el.

Cu o lună înainte de absolvirea facultăţii, Dana s-a dus la ziarul din localitate, *Claremont Examiner,* pentru a încerca să se angajeze reporter.

Un bărbat de la biroul de personal s-a uitat pe *curriculum vitae.*

– Aşadar, ai fost redactor-şef la *Forum?*

Dana zîmbi cu modestie.

– Da.

– Bine. Ai noroc. Cam ducem lipsă de oameni acum. Te angajăm de probă.

Dana era în culmea bucuriei şi îşi făcea deja lista locurilor unde are să se ducă: Rusia, China, Africa...

– Ştiu că pentru început nu pot fi corespondent în străinătate, se grăbi Dana, dar de cum?...

– Sigur. Vei fi om la toate. Să ai grijă ca redactorii să aibă cafea de dimineaţă. Ai grijă, le place cafeaua tare. Ai să alergi cu materialele la tipografie.

Dana îl privi uluită.

– Eu nu pot...

Bărbatul se aplecă spre ea, încruntîndu-se.

– Ce nu poţi?

– Nu pot să vă spun cît sînt de fericită că am primit slujba.

Redactorilor le plăcea cafeaua făcută de ea şi a fost cel mai bun curier pe care l-a avut ziarul vreodată. Venea la

serviciu dimineața devreme și se împrietenise cu toată lumea. Ajuta pe oricine. Știa că este singura cale pentru a promova. Problema era că, după șase luni, era încă om la toate. S-a dus la Bill Crowell, redactorul-șef.

– Cred că sînt pregătită pentru reportaj. Dacă ați putea să-mi dați...

Nici măcar n-a ridicat capul.

– Nu e nici un post liber și cafeaua mea e rece.

Nu e drept, își spuse Dana în sinea ei. *Nici măcar nu vor să mă lase să încerc.* Dana avea un principiu: „Dacă e ceva ce te poate opri, lăs-o baltă". *Ei bine, nimic nu mă poate opri,* reflectă ea. *Nimic. Dar cum să încep?*

Într-o dimineață, cînd Dana trecea prin camera telexului, aducînd cești de cafea fierbinte, tocmai sosea o informație de la poliție. Curioasă, aruncă o privire:

ASSOCIATED PRESS – CLAREMONT, CALIFORNIA. ÎN DIMINEAȚA ACEASTA, ÎN CLAREMONT, A AVUT LOC O TENTATIVĂ DE RĂPIRE. UN BĂIEȚEL DE ȘASE ANI A FOST LUAT DE CĂTRE UN NECUNOSCUT ȘI...

Dana a devorat și restul povestirii, a inspirat adînc, a rupt hîrtia cu știrea și a băgat-o în buzunar. N-a mai văzut-o nimeni.

Năvăli cu răsuflarea tăiată în biroul lui Bill Crowell.

– Domnule Crowell, astăzi de dimineață, în Claremont

cineva a încercat să răpească un băiețel. S-a oferit să-l plimbe pe un ponei. Băiatul a vrut mai întîi bomboane, așa că răpitorul l-a dus la băcănie, unde băcanul l-a recunoscut pe băiat. Băcanul a anunțat poliția și răpitorul a fugit.

Bill Crowell deveni intercsat.

– Știrea n-a fost comunicată prin telex. De unde știi?

– Eram în magazin și lumea vorbea și...

– Trimit un reporter chiar acum.

– Mai bine lăsați-mă pe mine, spuse Dana repede. Băcanul mă cunoaște și o să accepte să vorbească cu mine.

O privi un moment și spuse cu jumătate de gură:

– Bine.

Dana i-a luat băcanului interviul, iar reportajul ei, care a apărut a doua zi pe prima pagină a ziarului, a fost bine primit.

– N-ai făcut o treabă rea, i-a spus Bill Crowell. Nu e rea deloe.

– Vă mulțumesc.

A trecut o săptămînă pînă cînd Dana a fost iar singură în camera telexului. Era o altă știre de la Associated Press:

POMONA, CALIFORNIA. O INSTRUCTOARE DE JUDO CAPTUREAZĂ UN INDIVID CARE A ÎNCERCAT SĂ O VIOLEZE.

Perfect, își zise Dana. Rupse hîrtia, o cocoloși și o băgă în buzunar, apoi se grăbi spre biroul lui Bill Crowell.

– M-a sunat fosta mea colegă de cameră, îi spuse Dana. Se uita pe geam și a văzut o femeie atacîndu-l pe un individ care încercase să o violeze. Pot să mă ocup de povestea asta?

– Du-te, admise Crowell după un moment de gîndire.

Dana s-a urcat în mașină și s-a dus la Pomona, a intervievat-o pe instructoarea de judo, iar reportajul ei a ajuns din nou pe prima pagină.

Bill Crowell a chemat-o la el în birou.

– Ce-ai zice de o rubrică permanentă?

Dana era în al nouălea cer.

– Ar fi grozav! *A venit momentul*, își spuse. *Cariera mea a început, în sfîrșit!*

A doua zi, ziarul *Claremont Examiner* a fost cumpărat de *Washington Tribune* din Washington, D.C.

La aflarea veștilor despre vînzarea ziarului, cei mai mulți angajați au fost consternați. Era foarte posibil să se facă reduceri de personal, astfel că unii dintre ei urmau să-și piardă slujba. Dana nu gîndea însă așa. *Înseamnă că acum lucrez pentru* Washington Tribune, gîndea ea, iar următorul pas logic era: *De ce să nu lucrez la cartierul general?*

Intră în biroul lui Bill Crowell.

– Aș vrea un concediu de zece zile.

O privi plin de curiozitate.

– Dana, cei mai mulți dintre colegii tăi nu se duc nici măcar pînă la toaletă de teamă că la întoarcere nu-și vor mai găsi birourile. Nu ți-e frică?

– De ce să-mi fie frică? Sînt cel mai bun reporter pe

care-l aveți, răspunse ea plină de încredere. Și am să obțin o slujbă la *Washington Tribune*.

– Vorbești serios? replică el, dar îi văzu expresia feței și adăugă: Vorbești serios. Bine. Încearcă să vorbești cu Matt Baker. El conduce Washington Tribune Enterprises – ziar, posturi de televiziune, radio, totul.

– Matt Baker. Am reținut.

8

Washington, D.C. era un oraş mult mai mare decît îşi imaginase Dana. Era polul puterii pe pămînt, iar Dana putea simţi electricitatea în aer. *Aici e locul meu,* se gîndea ea fericită.

Primul lucru a fost să-şi reţină o cameră la hotelul Stoffer Renaissance. A căutat adresa ziarului *Washington Tribune* şi s-a îndreptat într-acolo. Se afla pe strada 6 şi ocupa un cvartal întreg. Sediul era constituit din patru clădiri separate care păreau să se înalţe pînă la infinit. A găsit holul central şi s-a îndreptat hotărîtă spre paznicul în uniformă aflat în spatele unui birou.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

– Lucrez aici. De fapt, lucrez pentru *Tribune* şi am venit să-l văd pe Matt Baker.

– Aveţi audienţă?

– Nu încă, dar... se bîlbîi Dana.

– Atunci veniţi cînd vă veţi fixa una. Şi se întoarse spre alte persoane care se apropiau de recepţie.

– Avem întîlnire cu directorul departamentului circulație, spunea unul dintre ei.

– Un moment, vă rog, zise paznicul și formă un număr la telefon.

În spate, unul dintre ascensoare tocmai ajunsese jos. Dana se îndreptă cu pas firesc spre el și păși înăuntru după ce ceilalți coborîseră. Se ruga să înceapă să urce înainte ca paznicul să o observe. O femeie intră în lift, apăsă pe un buton și porniră.

– Mă scuzați, vă rog, la ce etaj îl găsesc pe Matt Baker?

– La trei. O privi pe Dana mai atent. Nu purtați ecuson.

– L-am pierdut, replică Dana.

La etajul al treilea, Dana ieși din lift. Rămase înmărmurită cînd văzu proporțiile locului. Era o mare de mici separeuri. Păreau să fie sute, ocupate de mii de oameni. Fiecare separeu avea o altă inscripție: EDITORIAL, ARTE, METRO, SPORT, CALENDAR...

Dana îl opri pe un bărbat foarte grăbit.

– Vă rog să mă scuzați. Puteți să-mi spuneți unde este biroul domnului Baker?

– Matt Baker? Îi arătă cu mîna: La capătul culoarului, ultima ușă pe dreapta.

– Mulțumesc.

Întorcîndu-se, Dana se ciocni de un individ șifonat și neras, cu brațele pline de hîrtii. Hîrtiile se împrăștiară pe jos.

– O, îmi pare foarte rău, am fost...

– De ce dracu' nu te uiți pe unde mergi, răcni omul și se aplecă să adune hîrtiile.

– A fost un accident. Uitați, am să vă ajut. Eu...Dana se aplecă și se apucă să strîngă hîrtiile, împinse însă unele din ele sub un birou.

Omul se opri și se holbă la ea.

– Fă-mi un serviciu. Nu mă mai ajuta.

– Cum dorești, îi replică Dana rece. Sper doar ca oamenii din Washington să nu fie atît de grosolani ca tine.

Dana se ridică cu un aer arogant și se îndreptă spre biroul domnului Baker. Pe fereastră scria doar MATT BAKER. Biroul era gol. Dana intră și se așeză. Urmărea cu privirea prin fereastră activitatea frenetică de dincolo de ușă.

Nu seamănă deloc cu Claremont Examiner, se gîndea ea. Aici lucrau mii de oameni. Pe coridor se vedea apropiindu-se bărbatul cel șifonat și țîfnos.

Nu! își zise Dana. *Nu va intra aici, se duce-n altă parte...*

Omul intră pe ușă și la vederea ei mîji ochii.

– Ce dracu' faci aici?

Dana înghiți în sec.

– Sînteți domnul Baker probabil. Eu sînt Dana Evans.

– Te-am întrebat ce faci aici.

– Sînt reporter la *Claremont Examiner.*

– Așa, și?

– Ziarul pe care dumneavoastră tocmai l-ați cumpărat.

– Eu?

– Eu... vreau să spun, ziarul dumneavoastră. Ziarul a cumpărat ziarul. Dana simți că ceva nu merge bine. Oricum, am venit pentru o slujbă. Bineînțeles că am deja o slujbă aici. Ar fi mai mult un transfer, nu-i așa?

Continua să se holbeze la ea.

– Pot să încep chiar acum, bolborosi Dana. Nu e nici o problemă.

Matt Baker se îndreptă spre birou.

– Cine dracu' te-a lăsat să intri?

– V-am spus. Sînt reporter la *Claremont Examiner* și...

– Întoarce-te la Claremont, se răsti el. Încearcă să nu dai peste cineva în drum.

Dana se ridică și răspunse bățos:

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule Baker. Ați fost foarte politicos.

Se năpusti spre ușă.

Matt Baker privi îndelung în urma ei, clătinînd din cap. Lumea era plină de nebuni.

Dana păși pe propriile urme pînă în marea sală unde duzini de reporteri își scriau reportajele la computere. *Aici am să lucrez și eu,* își spuse Dana ferm. *„Întoarce-te la Claremont." Cum îndrăznește!*

Ridicînd privirea, îl zări pe Matt Baker în depărtare, îndreptîndu-se spre ea. Ticălosul era peste tot! Dana se ascunse după un separeu în așa fel încît să nu o vadă.

Baker trecu pe lîngă ea și se duse la un reporter așezat la un birou.

– Sam, ai obținut interviul?

– Ghinion! M-am dus la Georgetown Medical Center și mi-au spus că n-au nici un pacient cu acest nume. Nevasta lui Tripp Taylor nu e acolo.

– Știu bine că acolo e. Ascund ceva, la dracu'? Vreau să știu de ce e în spital.

– Dacă este într-adevăr acolo, e imposibil să ajungi la ea.

– Ai încercat chestia aia de rutină, cu florile?

– Sigur, și n-a mers.

Dana rămăsese pe loc, privindu-i pe cei doi care se îndepărtau. *Ce fel de reporter mai e și ăsta,* se miră Dana, *care nu e în stare să ia un interviu?*

O jumătate de oră mai tîrziu, Dana pătrundea în Georgetown Medical Center. Se duse mai întîi la florărie.

– Cu ce vă pot ajuta? o întrebă vînzătorul.

– Aș dori... ezită o clipă, flori de cincizeci de dolari. Aproape că se înecă spunînd „cincizeci".

Cînd vînzătorul i-a înmînat florile, l-a întrebat:

– Există vreun magazin în incinta spitalului de unde aș putea să-mi cumpăr o șapcă, indiferent de care?

– E un magazin cu suveniruri chiar după colț.

– Mulțumesc.

Magazinul cu suveniruri era un fel de corn al abundenței, plin cu nimicuri, felicitări, jucărioare ieftine, baloane și steguțe, semipreparate și articole de îmbrăcăminte în culori țipătoare. Pe un raft se găseau și șepcuțe. Dana își cumpără una și și-o puse. Mai luă și o felicitare pe care mîzgăli ceva în grabă. Apoi se opri la biroul de informații din holul spitalului.

– Am adus un buchet de flori pentru doamna Tripp Taylor.

Funcționara dădu din cap.

– Nu e înregistrată nici o doamnă Tripp Taylor la noi.

Dana oftă adînc.

– Păcat. Sînt din partea vicepreședintelui Statelor Unite.

Deschise felicitarea și i-o arătă. Era scris *„Însănătoșește-te cît mai repede"*. Era semnată *„Arthur Cannon"*. Dana spuse:

– Înseamnă că trebuie să duc toate astea înapoi, și se întoarse să plece.

Funcționara de la recepție se uită după ea, neștiind ce să facă.

– O clipă!

Dana se opri.

– Da?

– Aș putea să-i dau eu florile.

– Îmi pare rău, spuse Dana, vicepreședintele Cannon a cerut să i se transmită personal.

O privi pe recepționeră.

– Numele dumneavoastră, vă rog? Domnul Cannon va dori să știe de ce florile n-au ajuns la destinație.

Panică.

– Of, bine! E-n regulă. Nu vreau să creez probleme. Du-le la camera 615. Le lași și pleci imediat.

– Sigur, spuse Dana.

La nici cinci minute după aceea, stătea de vorbă cu soția vedetei rock Tripp Taylor.

Stacy Taylor părea să aibă în jur douăzeci și cinci de ani. Nu puteai să spui dacă era frumoasă sau nu pentru că

acum era bătută zdravăn și avea fața umflată. Cînd Dana păși înăuntru, tocmai încerca să ajungă la un pahar de apă de pe masa de lîngă pat.

– Flori pentru... Dana se opri șocată la vederea femeii.

– De la cine sînt? iar vorbele ei abia se auziră.

Dana ascunse felicitarea.

– De la... de la un admirator.

Femeia o privi suspicioasă.

– Vrei să-mi dai puțină apă?

– Sigur. Dana lăsă florile și îi dădu paharul cu apă. Mai aveți nevoie de ceva?

– Da, șopti ea printre buzele umflate. Vreau să plec din locul ăsta împuțit. Soțul meu îmi interzice să primesc vizitatori și m-am săturat de atîția doctori și asistente.

Dana se așeză pe un scaun de lîngă pat.

– Ce vi s-a-ntîmplat?

– Nu știi? se enervă ea. Am avut un accident de mașină.

– Așa?

– Da.

– Îngrozitor, replică Dana sceptică și nervoasă, pentru că era evident că femeia fusese bătută.

După trei sferturi de oră, Dana era la curent cu adevărata poveste.

La întoarcerea în holul lui *Washington Tribune*, un alt paznic era de serviciu.

– Ce ce vă pot...?

– Nu e vina mea, spuse Dana cu sufletul la gură. Crede-mă, e un trafic imposibil. Spune-i domnului Baker că ajung imediat. O să fie foarte supărat că am întîrziat.

Se grăbi spre ascensor și apăsă pe buton. Paznicul o privi nesigur, apoi începu să formeze un număr de telefon.

– Alo? Spuneți-i domnului Baker că e o tînără care...

Ascensorul sosise, iar Dana intră și apăsă pe butonul cu numărul trei. La etajul trei, deși părea imposibil, vacarmul era și mai mare. Gazetarii se grăbeau să-și termine la timp reportajele. Dana rămase pe loc, uitîndu-se cu nesaț încoace și-ncolo. Pînă la urmă găsi ceea ce dorea: un separeu pe care scria cu verde GRĂDINĂRIT, și unde se afla un birou liber. Se grăbi într-acolo și se așeză. Începu să bată la computerul de pe masă. Era așa de cufundată în povestea pe care o scria, încît pierduse noțiunea timpului. Cînd a fost gata, a scos-o la imprimantă. Aranja foile cînd simți o umbră pe umărul ei drept.

– Ce dracu' faci aici? o întrebă Matt Baker.

– Caut o slujbă, domnule Baker. Am scris un reportaj și m-am gîndit...

– Te-ai gîndit prost, explodă Baker. Ai intrat aici și te-ai așezat la biroul altcuiva! Așa ceva nu se face. Pleacă pînă cînd nu chem paznicii să te aresteze.

– Dar...

– Afară!

Dana se ridică. Cu toată demnitatea de care era în stare, îi încredință hîrtiile lui Matt Baker și dădu colțul spre ascensor.

Matt Baker clătina din cap, nevenindu-i să creadă. *Dumnezeule! Unde o să ajungem!?*

Sub masă se afla un coș de gunoi. Aplecîndu-se să arunce hîrtiile, ochii i se opriră pe prima propoziție: „Stacy Taylor, cu fața umflată și plină de vînătăi, declară că a ajuns în spital pentru că soțul ei, vedeta rock Tripp Taylor, a bătut-o.

– Mă bate de fiecare dată cînd află că sînt însărcinată. Nu vrea să avem copii."

Împietrit, Matt continuă să citească. Ridică privirea, însă Dana plecase.

Strîngînd foile în mînă, alergă înspre ascensor, sperînd să o găsească înainte să dispară definitiv. Cînd să dea colțul, se lovi de ea. Aștepta acolo, rezemată de perete.

– De unde știi toate astea? o întrebă el poruncitor.

– V-am mai spus, sînt reporter, replică ea simplu.

Bărbatul inspiră adînc.

– Hai la mine în birou.

Se aflau din nou împreună în biroul lui Matt Baker.

– Ai făcut treabă bună, fu nevoit să admită.

– Mulțumesc! N-am cuvinte să spun cît de fericită sînt. Continuă surescitată: Am să fiu cel mai bun reporter pe care l-ați avut vreodată. O să vedeți. Visul meu e să fiu corespondent în străinătate, dar sînt dispusă să muncesc din greu pentru asta, fie și un an de zile. Văzînd expresia de pe fața lui, adăugă: Chiar doi.

– *Tribune* nu are posturi libere și există o lungă listă de pretendenți.

Îl privi şocată.

– Dar am crezut că...

– Ajunge. Un reporter nu crede, domnişoară Evans. Ai înţeles?

– Da, domnule.

Baker rămase pe gînduri, apoi luă o decizie:

– Te uiţi la televizor la WTE? Adică pe postul Tribune Enterprises Television?

– Nu, domnule. Nu prea...

– Ei, bine, de-acum încolo ai să te uiţi. Ai noroc. E un post liber acolo. Unul dintre asistenţii de emisie şi-a dat demisia şi poţi să-i iei locul.

– Şi să fac ce? se interesă Dana, nu tocmai convinsă.

– Să scrii titrajele.

Păli.

– Titraje? Nu ştiu nimic despre...

– E simplu. Editorul ştirilor îţi dă materia primă – textele neprelucrate sosite la redacţie din toate sursele. Le traduci în engleză, le aranjezi şi le dai drumul în emisie ca să susţii imaginile.

Dana rămase tăcută.

– Ce e?

– Nimic, numai că eu... eu sînt reporter.

– Avem cinci sute de reporteri şi toţi au muncit din greu pentru a ajunge aici. Du-te în clădirea patru şi întreabă de domnul Hawkins. Să începi în televiziune nu e cel mai rău lucru.

Matt Baker întinse mîna spre telefon.

– Am să-l sun pe Hawkins.

Dana ridică din umeri.

– Bine. Vă mulțumesc, domnule Baker. Dacă vreodată însă aveți nevoie...

– Afară!

Postul de televiziune WTE ocupa întregul etaj șase din clădirea patru. Tom Hawkins, editorul știrilor de noapte, o conduse pe Dana în biroul lui.

– Ai mai lucrat în televiziune?

– Nu, domnule. Am lucrat la ziar.

– Dinozauri! Reprezintă trecutul. Prezentul sîntem noi. Dumnezeu știe ce ne rezervă viitorul. Hai să te prezint colegilor.

Cîteva zeci de oameni lucrau la birouri sau la monitoare. Pe computere apăreau tot timpul informații de la o jumătate de duzină de servicii de știri.

– Aici ajung știrile și reportajele din toată lumea, îi explică Hawkins. Eu sînt cel care decide care e importantă și care nu. Trimitem echipe de reportaj să se ocupe de cele alese. Reporterii noștri de teren transmit informațiile pe calea undelor. Pe lîngă informațiile pe care le primim prin telegraf, mai avem o sută șaizeci de surse din poliție și reporteri echipați cu telefoane celulare, scanere și monitoare. Fiecare reportaj este planificat la secundă. Vei colabora cu editorii pentru a-ți planifica timpul cu exactitate. Un reportaj durează între un minut și jumătate și un minut și patruzeci și cinci de secunde.

– Cîți asistenți de emisie lucrează aici? întrebă Dana.

– Şase. Mai există un coordonator video, editori de ştiri, producători, directori, reporteri, prezentatori... Se opri. Un bărbat şi o femeie se apropiau de ei. Apropo de prezentatori, ţi-i prezint pe Julia Brinkman şi Michael Tate.

Julia Brinkman era de o frumuseţe izbitoare. Avea părul castaniu, purta lentile de contact ce-i făceau ochii de un verde cald, iar zîmbetul profesional avea o puritate dezarmantă. Michael Tate era un bărbat atletic şi curtenitor, cu un zîmbet natural şi prietenos.

– V-o prezint pe Donna Evanston, noua asistentă de emisie.

– Dana Evans.

– Cum spui tu. Să trecem la treabă.

O conduse înapoi în biroul lui. Îi indică panoul cu titluri de pe perete.

– Acestea sînt ştirile din care eu voi alege cîteva. Noi le numim fise. Intrăm în emisie de două ori pe zi. Ştirile de prînz, între douăsprezece şi unu, şi ştirile de seară, între zece şi unsprezece. Cînd am să-ţi spun ce reportaje am ales, le vei pune laolaltă şi vei face ca totul să arate atît de interesant încît telespectatorii să nu poată schimba canalul. Cei de la montaj îţi vor furniza videoclipuri, tu le vei adăuga textele şi vei indica momentul în care intră fiecare clip.

– Am înţeles.

– Uneori se iveşte un reportaj trăsnet şi atunci programul normal este întrerupt cu o emisiune în direct.

– Sună interesant, spuse Dana.

Nu avea de unde să știe că o asemenea emisiune îi va salva viața într-o bună zi.

Prima emisiune de seară a fost un dezastru. Dana a programat știrile pe scurt în mijlocul emisiunii, și nu la început, iar Julia Brinkman s-a pomenit citind textele lui Michael Tate, în timp ce Michael le citea pe ale ei.

La sfîrșitul emisiunii, directorul de emisie i-a spus:

– Te cheamă domnul Hawkins la el în birou. Acum.

Hawkins ședea la birou încruntat.

– Știu, recunoscu Dana, emisiunea a fost proastă, și asta numai din vina mea.

Hawkins continua să tacă și o privea amuzat. Dana mai făcu o încercare:

– Dar e bine, Tom, că de-acum încolo lucrurile nu pot decît să se îndrepte, nu-i așa?

Continua să se uita la ea.

– Și nu se va mai întîmpla una ca asta pentru că – analiză expresia ce se ivise pe fața lui – sînt concediată.

– Nu, îi răspunse Hawkins scurt. Ar însemna să scapi prea ușor. Ai să faci asta în continuare, pînă are să-ți iasă cum trebuie. Vorbesc de emisiunea de mîine de la prînz. E clar?

– Foarte.

– Perfect. Vreau să fii aici la opt dimineața.

– Bine, Tom.

– Și, dacă tot lucrăm împreună, poți să-mi spui domnule Hawkins.

*

Ediția de prînz de-a doua zi s-a desfășurat normal. Tom Hawkins are dreptate, recunoscu Dana. Se punea problema să prinzi ritmul. Primești titlurile, scrii textul, lucrezi cu montajul, potrivești teleprompterul pentru prezentatori.

Totul e rutină.

Rutina a luat sfîrșit după opt luni de muncă la WTE. Tocmai terminase de pus ediția de seară pe teleprompter; era zece fără un sfert și se pregătea să plece. În studioul de emisie, unde a intrat ca să spună la revedere, era haos. Toți vorbeau în același timp.

Directorul, Rob Cline, urla:

– Unde dracu'e?

– Nu știu.

– N-a văzut-o nimeni?

– Nu.

– I-ați telefonat acasă?

– Răspunde robotul.

– Minunat. Se uită la ceas. În douăsprezece minute intrăm în emisie.

– Poate că Julia a avut un accident, spuse Michael Tate. Poate a murit.

– Asta nu e o scuză. Trebuia să ne sune.

– Vă rog să mă scuzați... îndrăzni Dana.

Directorul se întoarse spre ea nerăbdător.

– Ce e?

– Dacă Julia nu vine, aș putea să prezint eu știrile.

– Las-o baltă. Se întoarse spre ceilalți. Sunați la poartă și vedeți dacă a intrat în clădire.

Asistentul ridică receptorul și formă numărul.

– A intrat cumva Julia...? Bine, dacă vine, spune-i să urce imediat.

– Spune-i să rețină liftul pentru ea. Intrăm în emisie, se uită iar la ceas, în șapte minute.

Dana rămăsese în picioare, contemplînd vacarmul.

– Pot să citesc și partea ei, încercă Michael Tate.

– Nu! se răsti directorul. Avem nevoie de doi oameni. Își privi iarăși ceasul. Trei minute. La dracu'! Cum a putut să ne facă una ca asta? Intrăm în emisie în...

Dana vorbi din nou.

– Știu toate textele. Eu le-am scris.

Îi aruncă o căutătură rapidă.

– Nu ești machiată și ești prost îmbrăcată.

Din cabina inginerului de sunet se auzi o voce:

– Două minute. Ocupați-vă locurile, vă rog.

Michael Tate ridică din umeri și își ocupă locul pe platforma din fața camerelor.

– La locuri, vă rog.

Dana îi zîmbi directorului.

– Noapte bună, domnule Cline. Și se îndreptă spre ușă.

– Așteaptă! Își frecă fruntea cu mîna. Ești sigură că poți s-o faci?

– Aveți încredere în mine! răspunse Dana.

– Nu prea am de ales, nu-i așa? se plînse el. Bine, urcă-te

acolo. Dumnezeule! De ce n-am ascultat-o pe mama cînd mă sfătuia să mă fac doctor?

Dana alergă spre platformă şi se aşează pe locul de lîngă Michael Tate.

– Treizeci de secunde... douăzeci... zece... cinci...

Directorul făcu semn cu mîna şi lumina roşie a camerei de luat vederi se aprinse.

– Bună seara, începu Dana, bine aţi venit la ştirile WTE de la ora zece. Începem cu un reportaj din Olanda. Astăzi după-amiază, o bombă a explodat într-o şcoală din Amsterdam şi...

Totul a mers bine.

În dimineaţa următoare, Rob Cline a intrat în biroul Danei.

– Veşti proaste. Aseară, Julia a avut un accident de maşină. Faţa ei... ezită un moment, a fost desfigurată.

– Îmi pare rău, răspunse Dana îngrijorată. Cît e de grav?

– Destul de grav.

– În ziua de azi, chirurgia plastică face...

El clătină din cap.

– Nu şi în cazul ei. Nu se mai întoarce.

– Aş vrea s-o văd. Unde e?

– O vor duce înapoi, în Oregon, la familia ei.

– Îmi pare foarte rău.

– Unii pierd, alţii cîştigă. O privi cu atenţie. Te-ai descurcat bine aseară. Vei continua pînă cînd vom găsi pe cineva permanent.

*

Dana s-a dus să-l vadă pe Matt Baker.

– Te-ai uitat aseară la știri? îl întrebă ea.

– Da, mîrîi el. Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să te fardezi și îmbracă-te mai adecvat.

– Am înțeles, răspunse ea dezumflată.

Se întorcea să plece cînd îi auzi vocea aspră:

– N-a fost rău.

Nu se putea aștepta la un compliment mai frumos din partea lui.

După a cincea ediție de seară, directorul i-a spus:

– Apropo, cel de sus a hotărît să te păstrăm.

Ea se întrebă dacă cel de sus nu era cumva Matt Baker.

În șase luni, Dana a devenit vedetă în Washington. Era tînără și atrăgătoare și se vedea de la o poștă că e inteligentă. La sfîrșitul anului, i-au mărit salariul și a început să aibă emisiunea ei. Unul din show-urile ei, *Aici și acum*, în care lua interviuri celebrităților, a urcat în topul audienței. Întrebările erau sensibile și personale și vedete care altădată ezitau să apară în public cereau să fie invitate în emisiunea ei. Dădea ea însăși interviuri revistelor și ziarelor. Și ea era o celebritate.

Cu toate acestea, privind noaptea emisiunile de știri externe, îi invidia pe corespondenții din străinătate. Ceea ce făceau ei era istorie, informau oamenii despre evenimentele importante ce se petreceau în toată lumea. Se simțea frustrată.

*

Contractul de doi ani cu WTE se apropia de sfîrşit. Philip Cole, şeful corespondenţilor, o chemă la el.

– Te descurci extraordinar, Dana. Sîntem mîndri de tine.

– Mulţumesc, Philip.

– E timpul să discutăm despre noul tău contract. Înainte de toate...

– Îmi dau demisia.

– Poftim?

– Mai stau pînă cînd îmi expiră contractul.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– De ce vrei să pleci? Nu-ţi place aici?

– Îmi place mult, replică Dana. Vreau să lucrez pentru WTE, însă vreau să fiu corespondent în străinătate.

– E o viaţă mizerabilă, pufni el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce vrei să faci una ca asta?

– Pentru că m-am săturat să aud ce-au gătit vedetele la cină şi cum l-au cunoscut pe cel de-al cincilea soţ. Pe lumea asta sînt războaie, iar oamenii suferă şi mor. Nimănui nu-i pasă. Vreau să-i fac pe oameni să le pese. Înspiră adînc. Îmi pare rău, nu mai pot continua.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Aşteaptă puţin. Eşti sigură că asta e ceea ce vrei să faci?

– Întotdeauna am visat să fac asta, răspunse ea încet.

Tăcu cîteva clipe, gînditor.

– Unde ai vrea să mergi?

I-a trebuit un moment să înţeleagă sensul cuvintelor lui. Cînd şi-a regăsit vocea, a răspuns:

– La Sarajevo.

9

Funcția de guvernator era pentru Oliver chiar mai interesantă decît se așteptase. Puterea era o amantă seducătoare, iar Oliver era fascinat de ea. Hotărîrile lui influențau viața a sute de mii de oameni. A devenit adeptul dominației legislaturii de stat, iar influența și reputația lui creșteau continuu. *E, într-adevăr, cu totul altceva,* se gîndea Oliver fericit. Își amintea cuvintele senatorului Davis: *„E doar o primă treaptă, Oliver. Păşeşte cu atenție".*

Și era foarte atent. Avusese multe legături, aranjate însă întotdeauna cu cea mai mare discreție. Știa că asta era foarte important.

Din cînd în cînd, Oliver se interesa la spital de starea lui Miriam.

– E încă în comă, domnule guvernator.

– Țineți-mă la curent.

*

Una dintre îndatoririle lui Oliver era aceea de a găzdui dineuri oficiale. Oaspeții de onoare erau suporteri, sportivi, artiști, oameni cu influență politică și demnitari străini. Jan era o gazdă fermecătoare, iar Oliver era încîntat de felul în care o priveau ceilalți.

Într-o zi, Jan veni la Oliver și-i spuse:

– Am vorbit mai adineauri cu tata. O să dea o petrecere la el în week-end-ul viitor. A invitat cîteva persoane pe care vrea să le cunoști.

În sîmbăta cu pricina, la somptuoasa reședință din Georgetown a senatorului Davis, Oliver dădea mîna cu cîțiva dintre cei mai importanți oameni de afaceri din Washington. Era o petrecere minunată, iar el se simțea foarte bine.

– Te distrezi, Oliver?

– Da. E o petrecere grozavă. Nu-ți poți dori ceva mai frumos.

Peter Tager spuse:

– Apropo de dorințe, asta-mi amintește ceva. Alaltăieri, Elizabeth, fetița mea de șase ani, era cam țîfnoasă și nu voia să se îmbrace. Betsy era disperată. Elizabeth a privit-o și a spus: „Mama, la ce te gîndești?" Betsy i-a răspuns: „Iubito, mă gîndeam ce bine ar fi dacă ai fi mai bine dispusă și te-ai îmbrăca și ai lua micul dejun ca o fetiță cuminte". Iar Elizabeth: „Mamă, dorința nu ți se va împlini!" Nu e grozav? Copiii ăștia sînt fantastici. Ne vedem mai tîrziu, domnule guvernator.

În clipa aceea intră pe ușă un cuplu, iar senatorul Davis se duse să-i întîmpine.

Ambasadorul italian, Atilio Picone, era un bărbat impunător la cei șaizeci de ani ai săi, cu trăsături siciliene și o figură întunecată. Soția lui, Sylva, era una dintre cele mai frumoase femei pe care Oliver le văzuse vreodată. Înainte de a se căsători fusese actriță, iar în Italia mai era încă o figură populară. Oliver înțelegea și de ce. Avea niște ochi căprui mari și umezi, niște trăsături de Madonă și trupul voluptuos al unui nud de Rubens. Era cu douăzeci și cinci de ani mai tînără decît soțul ei.

Senatorul Davis i-a condus pe cei doi spre Oliver și a făcut prezentările.

– Încîntat de cunoștință, spuse Oliver. Nu-și putea dezlipi privirile de la ea.

Femeia zîmbi.

– Am auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră.

– Nimic rău, sper.

– Eu...

Soțul ei o întrerupse.

– Senatorul Davis vorbește foarte frumos despre dumneavoastră.

Oliver se uită la Sylva și spuse:

– Sînt flatat.

Senatorul Davis se îndepărtă împreună cu cei doi. Cînd reveni lîngă Oliver, zise:

– Intrarea interzisă, domnule guvernator! Fructul oprit. Dacă iei o singură mușcătură, poți să spui adio viitorului.

– Calmează-te, Todd. Eu nu...

– Vorbesc foarte serios. Poți strica relațiile de prietenie dintre două țări într-o clipă.

La sfîrșitul serii, cînd Sylva și soțul ei se pregăteau de plecare, Atilio a spus:

– A fost o plăcere să vă cunosc.

– Și pentru mine.

Sylva îi luă mîna lui Oliver și șopti:

– Sper să ne mai întîlnim.

Iar Oliver se gîndi că trebuie să fie atent.

Două săptămîni mai tîrziu, la Frankfort, Oliver lucra în biroul lui, cînd îl sună secretara:

– Domnule guvernator, senatorul Davis e aici și vrea să vă vadă.

– Senatorul Davis e *aici ?*

– Da, domnule.

– Poftește-l înăuntru.

Oliver știa că senatorul se lupta pentru o lege foarte importantă în Washington, așa că se întreba ce caută la Frankfort. Ușa se deschise, și intră senatorul. Peter Tager îl însoțea.

Senatorul Todd Davis zîmbi și îl îmbrățișă pe Oliver.

– Domnule guvernator, mă bucur că vă văd.

– Și eu mă bucur, Todd. Se întoarse către Peter Tager. 'Neața, Peter.

– 'Neața, Oliver.

– Sper că nu te deranjez, spuse senatorul.

– Nu, nu, deloc. S-a... s-a întîmplat ceva rău?

Senatorul îl privi pe Tager și zîmbi.

– Nu, nu s-ar putea spune că s-a întîmplat ceva rău. De fapt, aș zice chiar că totul merge minunat.

Oliver îi studia pe amîndoi, încercînd să ghicească.

– Nu înțeleg.

– Am vești bune pentru tine, fiule. Putem să luăm loc?

– Oh, scuzați-mă. Cu ce să vă servesc? Cafea? Whisky?

– Nu, mulțumim, sîntem și-așa foarte surescitați.

Oliver se întrebă din nou ce se petrece.

– Am venit acum de la Washington. Acolo există un grup de influență care consideră că tu vei fi noul președinte.

Oliver simți un frison.

– Eu? E-adevărat?!

– De fapt, motivul pentru care am venit este că e timpul să începem campania electorală. Pînă la alegeri mai sînt mai puțin de doi ani.

– E calculat foarte bine, zise Peter Tager cu entuziasm. Pînă să ajungem acolo, toată lumea o să știe cine ești.

Senatorul Davis adăugă:

– Peter se va ocupa de campania ta. Va organiza totul pentru tine. Știi că nu poți găsi pe cineva mai bun.

Oliver îl privi pe Tager și spuse cu căldură:

– De acord.

– Perfect. O să ne distrăm nemaipomenit, Oliver.

Oliver se întoarse către senator:

– O să coste o avere, nu?

– Nu-ți face griji pentru asta. O să mergi la clasa întîi tot drumul. I-am convins pe prietenii mei că tu ești omul în

care merită să-şi investească banii. Se aplecă uşor înspre Oliver. Nu te subestima, Oliver. În raportul de acum cîteva luni apăreai pe locul trei din ţară ca eficienţă. Ei bine, tu ai ceva ce nu au ceilalţi doi. Ţi-am mai spus asta şi înainte – carismă. Ăsta e un lucru pe care banii nu-l pot cumpăra. Oamenii te iubesc şi te vor vota.

Oliver era din ce în ce mai emoţionat.

– Cînd începem?

– Am început deja, replică Davis. Vom forma o echipă foarte puternică pentru campania electorală şi vom trimite delegaţi în toată ţara.

– Ce şanse reale am?

– În primul tur de scrutin o să-i spulberi pe toţi, replică Tager. În ceea ce priveşte alegerile generale, preşedintele Norton ar fi fost greu de învins dacă ar fi trebuit să candidezi împotriva lui. Bineînţeles, fiind la al doilea mandat, din fericire nu mai poate candida, iar vicepreşedintele Cannon e palida lui umbră. O mică rază de soare îl va face să dispară.

Întîlnirea a durat patru ore. La sfîrşit, senatorul Davis i-a spus lui Tager:

– Peter, aş vrea să ne laşi singuri un moment.

– Desigur, domnule senator.

L-au urmărit cu privirea pînă cînd a ieşit pe uşă.

– Am vorbit cu Jan astăzi de dimineaţă, spuse senatorul.

– Da? murmură Oliver străbătut de un fior de alarmă.

Senatorul îl privea zîmbind.

– E foarte fericită.

– Mă bucur, răspunse Oliver cu un suspin de ușurare.

– Și eu, fiule, și eu. Vreau doar să ții aprins focul căminului. Înțelegi ce vreau să spun.

– Nu-ți face griji pentru asta, Todd. Eu...

Zîmbetul dispăru de pe buzele senatorului.

– Ba îmi fac griji, Oliver. Nu te acuz că mai sari pîrleazul, dar n-aș vrea să te las să sari peste cal.

Plimbîndu-se pe coridorul Capitoliului, senatorul Davis îi spunea lui Peter Tager:

– Trebuie să alcătuiești o echipă. Nu te uita la bani. Pentru început, vreau să organizezi birouri de campanie în New York, Washington, Chicago și San Francisco. Preliminariile încep peste un an, iar convenția va avea loc peste optsprezece luni. După aceea nu vom mai avea probleme.

Ajunseră la mașină.

– Vino cu mine la aeroport, Peter.

– Va fi un președinte minunat.

Senatorul încuviință. *Și-am să-l am la mînă. Va fi marioneta mea. Eu voi cînta, iar președintele Statelor Unite va juca.*

Senatorul scoase o tabacheră de aur din buzunar.

– O țigară?

Preliminariile au început bine. Senatorul Davis avusese dreptate în privința lui Peter Tager. Era unul dintre cei mai buni manageri politici din lume și reușise să organizeze o

campanie minunată. Fiind un om de familie şi un credincios fervent, a atras partida religioasă. Pentru că ştia cum funcţionează mecanismele politice, a reuşit să-i convingă şi pe liberali să lase deoparte diferendele şi să colaboreze. S-a dovedit un conducător de campanie extraordinar, iar peticul negru de pe ochi a devenit un însemn familiar pe toate posturile de televiziune.

Tager ştia că, pentru ca Oliver să aibă şanse de izbîndă, trebuia să intre în convenţie cu minimum două sute de voturi ale delegaţilor. Va avea deci grijă să le obţină.

Programul gîndit de Tager includea mai multe vizite în fiecare stat american.

La vederea programului, Oliver şi-a exprimat îndoiala:

– Este... este imposibil, Peter!

– Nu şi dacă facem aşa cum m-am gîndit eu, îl asigură Tager. N-am lăsat nimic la întîmplare. Senatorul îţi împrumută avionul lui, Challenger. În fiecare etapă vei fi înconjurat de oameni care vor şti ce ai de făcut, iar eu voi fi lîngă tine.

Senatorul Davis i l-a prezentat lui Oliver pe Sime Lombardo. Un individ uriaş, înalt şi solid, cu o expresie sumbră pe o figură sumbră. Vorbea foarte puţin.

– El ce rol are? se interesă Oliver cînd rămaseră singuri.

– Sime este cel ce va rezolva problemele, răspunse senatorul. Uneori e nevoie de persuasiune pentru a-i determina pe oameni să facă ceea ce trebuie. Sime este foarte convingător.

*

În plină campanie electorală, Peter Tager l-a învățat pe Oliver ce să spună, cînd să spună și cum să spună. A avut grijă ca Oliver să apară în toate statele cu pondere electorală. Oriunde a mers, a spus ceea ce oamenii voiau să audă.

În Pennsylvania:

– Manufactura este sîngele acestei țări. Nu trebuie să uităm acest lucru. Vom redeschide fabricile, iar America va intra din nou în competiție.

Aplauze.

În California:

– Industria aeronautică este una dintre cele mai mari bogății ale Americii. Nu avem de ce să închidem nici una dintre uzinele voastre. Cele închise vor fi redeschise.

Aplauze.

În Detroit:

– Noi am inventat automobilul și i-am lăsat pe japonezi să ne fure tehnologia. Vom ajunge iarăși acolo unde ne e locul, în frunte. Detroit va fi centrul mondial al automobilului.

Urale.

În campusurile universitare a promis împrumuturi federale pentru studenți.

În discursurile ținute la bazele militare din toată țara s-a pronunțat în favoarea paradelor militare.

De unde la început Oliver era relativ necunoscut și nu părea să aibă mari șanse, în plină campanie a început să urce în sondaje.

*

În prima săptămînă din iulie s-au adunat la convenția de la Cleveland mai mult de patru sute de delegați și adjuncți. Orașul a fost întors cu susu-n jos din cauza paradelor și spectacolelor. Erau prezente televiziuni din toată lumea. Peter Tager și Sime Lombardo au avut grijă ca guvernatorul Oliver Russell să fie mereu în prim-plan.

Deși în partidul lui Oliver erau cel puțin jumătate de duzină de posibili candidați, senatorul Todd Davis a reușit să-i elimine unul cîte unul. Fără scrupule, a făcut apel la oamenii influenți care îi datorau favoruri, unele vechi de douăzeci de ani.

– Toby, Todd la telefon. Ce mai fac Emma și Suzy?... Perfect. Vreau să vorbim despre băiatul tău, Andrew. Mă îngrijorează, Toby. După mine, e prea liberal, să știi. Nu va fi niciodată acceptat în Sud. Uite ce-ți propun...

– Alfred, sînt Todd. Ce mai face Roy?... Nu trebuie să-mi mulțumești. Mă bucur că am putut să-l ajut. Aș vrea să discutăm despre Jerry, candidatul tău. După mine, e cam de dreapta. Dacă-l sprijinim, pierdem Nordul. Am altă propunere...

– Kenneth, aici e Todd. Te-am sunat să-ți spun cît mă bucur că ți-au reușit afacerile imobiliare. Noi toți ne-am descurcat bine. Apropo, aș vrea să vorbim puțin despre Slater. E slab. E un ratat. Nu ne putem permite să sprijinim un ratat, nu-i așa?

Și așa mai departe, pînă cînd singura candidatură viabilă a partidului a rămas cea a guvernatorului Oliver Russell.

*

Nominalizarea a decurs ușor. În primul tur, Oliver Russell a obținut șapte sute de voturi: peste două sute din partea statelor industriale din nord-est, o sută cincizeci de la șase state din New England, patruzeci de la patru state din Sud, încă o sută optzeci de la două state agricole, iar în trei state de la Pacific a ieșit la egalitate.

Peter Tager muncea cu frenezie pentru a-i asigura publicitatea. La numărătoarea finală, Oliver Tager a ieșit primul. În atmosfera entuziastă de circ creată și menținută cu grijă, Oliver Russell a fost nominalizat cu aclamații.

Următorul pas a fost alegerea unui vicepreședinte. Melvin Wicks a fost alegerea perfectă. Era un californian de o onestitate politică recunoscută, un antreprenor înstărit și, în plus, un congresman cu personalitate.

– Se vor completa reciproc, a spus Tager. Abia acum începe adevărata campanie. Avem nevoie de numărul magic, două sute șaptezeci. Adică numărul de voturi necesare pentru a ajunge președinte.

Tager îi spunea lui Oliver:

– Oamenii vor un președinte tînăr... Să arate bine, să aibă umor și viziune politică... Vor ca tu să le spui cît sînt ei de grozavi, în așa fel încît să te creadă... Lasă-i să vadă că ești inteligent, dar nu foarte... Dacă-ți ataci contracandidatul, fă-o impersonal... să nu te uiți niciodată de sus la un reporter. Tratează-i ca pe niște prieteni, și-ți vor fi prieteni. Nu fi modest. Ține minte, ești om de stat.

*

Campania a mers non-stop. Avionul senatorului Davis l-a purtat pe Oliver în Texas, pentru trei zile, o zi în California, o jumătate de zi în Michigan, şase ore în Massachussets. Fiecare minut era contabilizat. Au fost zile în care Oliver a vizitat zece oraşe în care a ţinut zece discursuri. Dormea în alt hotel în fiecare noapte, Drake în Chicago, St. Regis în Detroit, Carlyle în New York City, Place d'Armes în New Orleans, iar pînă la urmă nu le-a mai putut distinge. Oriunde mergea, maşinile poliţiei deschideau drumul printre mulţimile de simpatizanţi.

De cele mai multe ori era întovărăşit de Jan, şi a trebuit să admită că prezenţa ei a însemnat un mare cîştig. Era frumoasă şi inteligentă, iar reporterii o adorau. Din cînd în cînd, Oliver citea în ziare despre noile achiziţii ale lui Leslie: un ziar în Madrid, un post de televiziune în Mexico, unul de radio în Kansas. Îl bucura succesul ei. Se simţea mai puţin vinovat pentru ceea ce îi făcuse.

A fost fotografiat, intervievat şi citat în toate călătoriile. Peste o sută de reporteri, unii din cele mai îndepărtate colţuri ale pămîntului, se ocupau de campania lui. La apogeul acesteia, sondajele îl desemnau pe Oliver drept favorit. Pe neaşteptate, vicepreşedintele Cannon a început să cîştige teren.

Peter Tager începuse să se îngrijoreze.

– Cannon urcă în sondaje. Trebuie să-l oprim.

Au fost programate două dezbateri televizate între cei doi contracandidaţi.

– Cannon va insista asupra economiei, îl informă Tager pe Oliver, și va face treabă bună. Trebuie să-i dejucăm planurile. Uite ce propun...

În seara primei dezbateri, în fața camerelor de luat vederi, vicepreședintele Cannon a vorbit despre economie:

– America nu a avut niciodată o economie atît de putenică. Afacerile sînt prospere.

În următoarele zece minute a dezvoltat subiectul, aducînd ca argumente cifre și exemple concrete.

Venind la rîndul său în fața microfonului, Oliver Russell a spus:

– Foarte impresionant. Cu siguranță că toți sîntem fericiți că marile afaceri merg atît de bine și că profiturile marilor companii sînt mai mari ca niciodată. Se întoarse spre contracandidatul său. Dar ați uitat să menționați că unul din factorii care au dus la o situație atît de înfloritoare a marilor companii este reducerea personalului. Altfel spus, muncitorii sînt concediați pentru a face loc mașinilor. Niciodată n-am avut mai mulți șomeri. Aș vrea să analizăm puțin și latura umană a problemei. Din păcate, nu împărtășesc opinia dumneavoastră că succesul firmelor este mai important decît oamenii...

La toate afirmațiile vicepreședintelui Cannon despre economie, Oliver Russell a replicat insistînd pe o abordare umanitară și sentimentală. La sfîrșitul discuției, Russell a reușit să-i creeze lui Cannon imaginea unui politician dur, căruia puțin îi pasă de poporul american.

În dimineața de după dezbatere, sondajele îl situau pe Oliver Russell în frunte, cu trei puncte în fața vicepreședintelui. Urma să mai aibă loc o ultimă dezbatere televizată.

Arthur Cannon își învățase acum lecția. În dezbaterea finală, afirma în fața camerelor:

– În țara noastră toți oamenii trebuie să aibă șanse egale. America a fost binecuvîntată cu libertate, dar numai atît nu e suficient. Americanii trebuie să aibă libertatea de a munci, de a cîștiga un trai decent...

Preluase ideea lui Oliver Russell și începuse să dezvolte planuri frumoase pentru bunăstarea poporului. Numai că Peter Tager anticipase mișcarea. Cînd Cannon a terminat, Oliver s-a apropiat de microfon.

– Mișcător discurs. Am fost cu toții impresionați de ceea ce ați spus despre problema locurilor de muncă, despre cei pe care i-ați numit „oamenii uitați". Mă deranjează însă faptul că ați omis să menționați mijloacele cu care veți veni în sprijinul acestor oameni.

Și așa mai departe, la afirmațiile sentimentale ale vicepreședintelui, replica lui Oliver se referea la planuri economice concrete, lăsîndu-l pe Cannon fără replică.

Oliver, Jan și Davis luau masa la reședința senatorului din Georgetown. Acesta îi zîmbi lui Jan:

– Am văzut ultimele sondaje. Cred că poți să începi să redecorezi Casa Albă.

Fața ei se lumină:

– Crezi cu adevărat că vom cîștiga, tată?

– M-am înșelat în multe privințe, draga mea, dar niciodată în politică. O am în sînge. În noiembrie vom avea un nou președinte, iar acesta stă acum lîngă tine la masă.

10

Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță.

Am pornit! își spuse Dana încîntată. Se uită spre Benn Albertson și Wally Newman. Benn Albertson, producătorul, era un bărbos energic de vreo patruzeci de ani. Produsese cîteva emisiuni de știri de mare audiență și era foarte bine cotat. Wally Newman, cameramanul, abia depășise cincizeci de ani. Talentat și plin de entuziasm, aștepta cu nerăbdare să ajungă la noul lui post.

Dana se gîndea la aventura spre care porniseră. Vor ateriza la Paris, de unde vor zbura spre Zagreb, în Croația, apoi, în sfîrșit, spre Sarajevo.

În ultima săptămînă petrecută la Washington, Shelley McGuire, editorul pentru știri externe, i-a făcut o scurtă instruire.

– La Sarajevo vei avea nevoie de un car de reportaj pentru a putea transmite prin satelit. Nu avem nici unul acolo,

așa că vei închiria unul și vei cumpăra timp de emisie de la compania iugoslavă care deține satelitul. Dacă lucrurile merg bine, vei avea propriul tău car de reportaj. Vei transmite în două feluri. Vei avea reportaje în direct, dar cele mai multe vor fi înregistrate. Benn Albertson îți va spune ce dorește și tu vei înregistra pe teren, iar sunetul îl vei mixa într-un studio local. Ți-am dat cel mai bun producător și cel mai bun cameraman pe care îi avem. N-ar trebui să ai probleme.

Mai tîrziu, Dana avea să-și amintească aceste cuvinte optimiste.

Cu o zi înainte de plecare, Matt Baker o chemă la telefon.

– Te aștept la mine în birou, îi spusese el cu o voce aspră.

– Am să vin.

Dana a închis și a început să se gîndească la motive. *S-a răzgîndit în privința transferului meu și nu mai vrea să mă lase să plec. Nu-mi poate face una ca asta. Ei bine, n-am de gînd să cedez,* își spuse ea hotărîtă.

Zece minute mai tîrziu, Dana intra în biroul lui Matt Baker.

– Știu ce vrei să-mi spui, începu ea, dar n-are nici un rost. Eu plec! E visul meu din copilărie. Cred că pot să fac treabă bună și trebuie să mă lași să încerc! Inspiră adînc și adăugă în defensivă: Bine. Ce voiai să-mi spui?

Matt Baker o privi și-i spuse cu blîndețe:

– *Bon voyage*..

– Poftim?

– *Bon voyage*. Înseamnă „drum bun".

– Știu ce înseamnă. Dar nu m-ai chemat ca să...

– Te-am chemat pentru că am vorbit cu cîțiva corespondenți externi. Ți-au transmis prin mine cîteva sfaturi.

Acest om ursuz își pierduse vremea cu niște corespondenți ca să o ajute!

– Eu... nu știu cum să-ți...

– Atunci nu-mi mulțumi, se încruntă el. Te vei afla în mijlocul unui război adevărat. Nu te poți proteja sută la sută pentru că gloanțele nu-și aleg victimele. Dar, ai grijă, cînd te afli în bătaia gloanțelor, adrenalina începe să crească. Devii impulsiv și faci prostii pe care nu le-ai face în situații normale. Stăpînește-te și fii prudentă. Nu rătăci singură pe străzi. Nici o știre de senzație nu prețuiește cît viața ta. Încă ceva...

Instrucția durase aproape o oră. În final, i-a spus:

– Asta-i tot. Ai grijă de tine. Înnebunesc dacă ți se întîmplă ceva.

Dana s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz.

– Să nu mai faci asta niciodată! se răsti el și se ridică. N-o să-ți fie ușor acolo, Dana. Dacă te răzgîndești și vrei să te întorci acasă, anunță-mă. Mă ocup eu de asta.

– N-am să mă răzgîndesc, a replicat ea încrezătoare.

Așa cum s-a dovedit mai tîrziu, se înșela.

Zborul pînă la Paris a decurs fără incidente. Au aterizat pe aeroportul Charles de Gaulle și au luat microbuzul

aeroportului pentru a ajunge la liniile aeriene croate. Avionul avea o întîrziere de trei ore.

În aceeași seară, la ora zece, avionul a aterizat pe aeroportul Butmir din Sarajevo. Pasagerii au fost conduși într-o clădire de securitate unde gărzi în uniformă le-au verificat pașapoartele. Îndreptîndu-se spre ieșire, Dana observă că un bărbat neplăcut la înfățișare, în haine civile, îi bloca drumul.

– Pașaportul.

– L-am arătat...

– Sînt colonelul Gordan Divjak. Pașaportul.

Dana i-a înmînat pașaportul împreună cu acreditările de presă. Individul le-a răsfoit.

– Ziaristă? De partea cui ești? o întrebă cu asprime.

– Nu sînt de partea nimănui, răspunse Dana.

– Ai grijă! o avertiză colonelul. Nu ne purtăm prea frumos cu spionii.

Bine ați venit la Sarajevo!

Un Land Rover blindat îi aștepta la aeroport. Șoferul era un bărbat brunet, puțin trecut de treizeci de ani.

– Iovan Tolj, la dispoziția dumneavoastră.

Iovan conducea repede, lua curbe strînse și gonea pe străzile pustii ca și cînd ar fi fost urmăriți.

– Iartă-mă, te rog, spuse Dana nervoasă, de ce te grăbești?

– Pentru că presupun că vreți să ajungeți în viață la hotel.

– Dar...

În depărtare, Dana auzea tunete ce păreau că se apropie. Numai că ceea ce auzea nu erau tunete.

În întunericul de afară, reuși să vadă case cu fațade distruse, apartamente fără tavane, magazine fără ferestre. În fața se vedea Holiday Inn, hotelul în care urma să stea. Fațada era găurită de gloanțe, iar în aleea din fața era o groapă adîncă. Mașina lor trecu mai departe în viteză.

– Așteaptă! Am ajuns la hotel! țipă Dana. Unde te duci?

– Intrarea din față este foarte periculoasă, replică Iovan. Dădu colțul și intră pe o altă alee.

– Toată lumea folosește intrarea din spate.

Dana simți că i se usucă gura.

În holul hotelului, o mulțime de oameni se agitau și flecăreau. Un francez simpatic se apropie de Dana.

– Vă așteptam. Dana Evans, nu-i așa?

– Da.

– Mă numesc Jean-Paul Hupert, de la M6, Métropole Télévision.

– Încîntată de cunoștință. Vi-i prezint pe Benn Albertson și Wally Newman.

Bărbații își strînseră mîinile.

– Bine-ați venit în ce a mai rămas din orașul nostru.

De grupul lor încapuseră să se apropie și alții. S-au prezentat pe rînd:

– Steffan Mueller, Kabel Network.

– Roderick Munn, BBC 2.

– Marco Benelli, Italia I.

– Akihiro Ishihara, TV Tokyo.

– Juan Santos, Channel 6, Guadalajara.

– Chun Qian, Shanghai Television.

Dana rămase cu impresia că erau acolo jurnaliști din toate țările pământului. Prezentările nu se mai terminau. Ultimul a fost un rus puternic, cu un zîmbet luminat de un incisiv de aur.

– Nikolai Petrovici, Gorizont 22.

– Cîți reporteri sînt aici? îl întrebă Dana pe Jean-Paul.

– Peste două sute cincizeci. Nu găsești în fiecare zi așa un război. Ești la primul?

Vorbea de parcă se referea la un meci de tenis.

– Da.

– Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva, se oferi el.

– Mulțumesc, spuse ea și continuă după o mică ezitare: Cine este colonelul Gordan Divjak?

– Ferește-te de el. Noi bănuim că face parte dintr-un serviciu sîrbesc echivalent cu Gestapo, dar nu sîntem siguri. Te sfătuiesc să-l ocolești.

– Am să țin minte.

Mai tîrziu, cînd Dana era în pat, s-a auzit o explozie foarte aproape, peste drum, apoi o alta, iar pereții au început să se zguduie. Era înspăimîntător și, în același timp, îți inducea o stare de veselie isterică. Părea ireal, ca la cinematograf. Dana n-a închis ochii toată noaptea, a ascultat zgomotele teribilelor mașini ucigașe și a privit fulgerele luminoase ce se reflectau în ferestrele întunecate ale hotelului.

*

De dimineață s-a îmbrăcat – blugi, bocanci, vestă antiglonț. Era conștientă de pericol: *„Fii prudentă. Nici o știre nu prețuiește cît viața ta"*.

Dana, Benn și Wally se aflau în holul restaurantului, discutînd despre familiile rămase acasă.

– Am uitat să-ți dau vestea cea bună, spuse Wally, luna viitoare o să am un nepoțel.

– Minunat! exclamă Dana și se întrebă în gînd: *Oare voi avea vreodată un copil și un nepot? Que será será.*

– Am o idee, spuse Benn. Să facem mai întîi o prezentare generală asupra situației, ce se întîmplă aici și cît de afectată e viața oamenilor. Wally și cu mine ne ducem să căutăm cadrul potrivit pentru reportaj, iar tu, Dana, ocupă-te de transmisia prin satelit.

– Bine.

Iovan Tolj era pe alee, în Land Rover.

– *Dobro jutro.* Bună dimineața.

– Bună dimineața, Iovan. Vreau să cumpăr timp de transmisie prin satelit. Du-mă la firma care se ocupă cu asta.

Din mașina în mers, Dana a reușit pentru prima oară să-și facă o imagine despre Sarajevo. Părea că nici o clădire n-a scăpat neatinsă. Zgomotul proiectilelor era continuu.

– Nu se opresc niciodată? întrebă Dana.

– Se vor opri cînd vor rămîne fără muniție, replică Iovan cu amărăciune. Și asta nu se va întîmpla.

Străzile erau pustii, numai cîțiva pietoni, iar cafenelele

toate închise. Asfaltul era găurit de gloanțe și de schije. Trecură pe lîngă clădirea ziarului *Oslobodjenje*.

– Ziarul nostru, îi spuse Iovan cu mîndrie. Sîrbii încearcă de mult să-l distrugă, dar n-au reușit.

În cîteva minute au ajuns la sediul firmei.

– Vă aștept aici, spuse Iovan.

În spatele unui birou din hol era un recepționer ce părea să aibă vreo optzeci de ani.

– Vorbiți englezește? întrebă Dana.

O privi sever.

– Vorbesc nouă limbi, doamnă. Ce doriți?

– Sînt de la WTE. Aș vrea să cumpăr timp de emisie și să aranjez...

– La etajul trei.

Pe plăcuța de pe ușă scria: DIVIZIA SATELIT IUGOSLAVIA. Sala de așteptare era plină de oameni așezați pe bănci de lemn aliniate de-a lungul pereților.

Dana se prezentă în fața tinerei femei de la recepție:

– Sînt Dana Evans, de la WTE. Aș vrea să cumpăr timp de emisie.

– Luați loc, vă rog, și așteptați să vă vină rîndul.

Dana privi în jurul ei.

– Toți acești oameni vor același lucru?

Femeia ridică privirea:

– Bineînțeles.

*

După aproape două ore de așteptare, Dana a fost condusă în biroul managerului, un individ scund și îndesat, cu o țigară în colțul gurii; aducea cu vechiul prototip al producătorului hollywoodian.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu un accent foarte puternic.

– Sînt Dana Evans, de la WTE. Vreau să închiriez un car de transmisie și jumătate de oră de emisie prin satelit. Ora șase, ora Washingtonului, ar fi perfect. În fiecare zi, la aceeași oră, nu știu cîte zile. E vreo problemă? întrebă ea după ce-i sesiză expresia întipărită pe față.

– Una – nu mai avem care de transmisie. Toate sînt închiriate. Vă anunț dacă vreunul se eliberează.

Dana îl privi neîncrezătoare.

– Nu mai aveți? Bine, atunci pentru satelit aș vrea...

– Toată lumea vrea asta. Mai puțin cei care au carele lor, bineînțeles.

La ieșire, sala de așteptare era plină. *Trebuie să fac ceva,* se gîndi ea.

La plecare, Dana îi spuse lui Iovan:

– Vreau să văd orașul.

Se întoarse să o privească, apoi ridică din umeri.

– Cum doriți. Porni mașina și începu să gonească pe străzi.

– Mai încet, te rog, vreau să simt pulsul acestui oraș.

Sarajevo era un oraș asediat. Nu avea apă curentă și

electricitate și la fiecare oră alte case cădeau sub bombardament. Alarma aeriană se auzea atît de des, încît oamenii sfîrșiseră prin a o ignora. Umbra fatalității se întindea asupra orașului. Dacă un glonț îți era destinat, nu aveai unde să te ascunzi.

La fiecare colț de stradă, bărbați, femei și copii încercau să vîndă cele cîteva lucruri pe care le mai aveau.

– Sînt refugiați din Bosnia și Croația, explică Iovan, încearcă să facă rost de bani pentru mîncare.

Peste tot erau incendii, dar nu se vedea nici un pompier.

– Nu există serviciu de pompieri? întrebă Dana.

Iovan ridică din umeri.

– Ba da, dar nu îndrăznesc să vină. Și ei sînt o țintă bună pentru lunetiștii sîrbi.

Încă la început, Dana nu prea înțelegea logica acestui război din Bosnia-Herțegovina. I-a trebuit o săptămînă în Sarajevo ca să nu mai vadă nici urmă de logică. Nimeni nu-l putea explica. Cineva i-a pomenit de un profesor de la universitate, un istoric bine cunoscut. Fusese rănit și acum era practic imobilizat în casă. Dana s-a hotărît să ia legătura cu el.

Iovan a condus-o la locuința profesorului, într-un cartier vechi al orașului. Profesorul Mladic Staka era un bărbat mărunțel, cărunt, o apariție aproape eterică. Un glonț îi zdrobise coloana vertebrală și îl paralizase.

– Vă mulțumesc pentru vizită, îi spuse el, nu prea mai am musafiri în ultimul timp. Ați spus că vreți să vorbiți cu mine.

– Da. Fac reportaje despre acest război, se plînse Dana, dar, sinceră să fiu, e un război pe care nu-l înțeleg și nu știu de ce.

– Motivul e foarte simplu, draga mea. Războiul din Bosnia-Herțegovina nu poate fi înțeles. Decenii întregi, sub Tito, sîrbii, croații, bosniacii și musulmanii au trăit în pace. Erau prieteni și vecini buni. Au crescut împreună, au muncit împreună, au frecventat aceleași școli, s-au căsătorit între ei.

– Și acum?

– Astăzi, aceiași prieteni se torturează și se ucid între ei. Ura i-a învățat lucruri atît de dezgustătoare încît nici măcar nu pot vorbi despre ele.

– Am auzit niște povești, răspunse Dana.

Poveștile pe care le auzise erau de necrezut: fîntîni umplute cu testicule umane însîngerate, copii violați și măcelăriți, săteni nevinovați încuiați în biserici cărora li se dădea foc.

– Cine a început? întrebă Dana.

Profesorul clătină din cap.

– Depinde pe cine întrebi. În cel de-al doilea război mondial, sute de mii de sîrbi, care erau de partea Aliaților, au fost omoriți de croați, aliați ai naziștilor. Acum sîrbii își iau revanșa. Toată țara e în mîinile lor și nu au milă. Numai în Sarajevo au căzut mai mult de două sute de mii de proiectile. Cel puțin zece mii de oameni au fost uciși și mai mult de șaizeci de mii au fost răniți. Bosniacii și musulmanii poartă și ei responsabilitatea pentru partea lor de crime și torturi. Cei ce nu vor război sînt obligați să ia parte la el. Nimeni nu are

încredere în nimeni. Nu le-a mai rămas decît ura. Avem de-a face cu o conflagrație care se autonutrește, focul fiind alimentat cu cadavrele inocenților.

La întoarcerea la hotel în aceeași după-amiază, Benn Albertson o aștepta să-i comunice că au primit un mesaj prin care li se confirmă că a doua zi la ora 18 vor avea la dispoziție un car de reportaj și timp de emisie prin satelit.

– Am găsit un loc ideal pentru filmare, i-a spus Wally Newman, într-un scuar cu o biserică catolică, o moschee, o biserică protestantă și o sinagogă, toate foarte aproape una de alta. Toate au fost bombardate. Poți să faci un reportaj despre ura reciprocă, despre ce li s-a întîmplat oamenilor care locuiesc acolo, care nu vor să aibă de-a face cu războiul, dar sînt obligați să ia parte.

Dana încuviință încîntată.

– Grozav. Ne vedem la cină. Mă duc să lucrez.

Se îndreptă spre camera ei.

Seara următoare, la ora șase, Dana, Wally și Benn se aflau cu toții în scuarul cu bisericile și sinagoga bombardate. Camera lui Wally era așezată pe un trepied, iar Benn aștepta să i se confirme de la Washington că semnalul de satelit e bun. Se puteau auzi focuri de armă în imediata vecinătate. Dana se bucura că își luase vesta anti-glonț. *N-are de ce să-mi fie frică. Nu trag în noi. Se împușcă între ei și au nevoie de noi pentru ca lumea să știe ce se întîmplă.*

La semnalul lui Wally, Dana trase aer în piept, privi spre obiectiv și începu:

– Lăcașurile de cult bombardate pe care le vedeți în spatele meu simbolizează ceea ce se petrece în această țară. Nu mai există ziduri în spatele cărora să te poți ascunde, nu mai există nici un loc sigur. Cîndva, aici erau altare. Acum însă, trecutul, prezentul și viitorul s-au amestecat și...

Chiar în secunda aceea auzi un proiectil apropiindu-se șuierînd, ridică privirea și văzu cum capul lui Wally a explodat ca un pepene. *E o iluzie optică,* a fost primul ei gînd. Văzu apoi trupul lui Wally aruncat pe caldarîm. Dana rămase încremenită, înghețată, nevenindu-i să creadă. Oamenii din jurul ei țipau.

Zgomotul tragerilor se auzea din ce în ce mai aproape, iar Dana începu să tremure fără a se putea controla. Mîini străine o apucau și o împingeau pe stradă. Ea încerca să le opună rezistență, în dorința de a se elibera.

Nu! Trebuie să ne întoarcem. Nu am consumat cele zece minute. Să nu risipești, să nu dorești... era o greșeală să risipești lucrurile. „Termină-ți supa, draga mea. Copiii din China mor de foame." Crezi că există vreun Dumnezeu acolo sus, așezat pe un nor alburiu? Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva. E o escrocherie. Un Dumnezeu adevărat n-ar permite niciodată, dar niciodată ca lui Wally să-i fie zburat capul. Wally aștepta primul nepot. Mă asculți? Mă asculți? Mă asculți?

Era șocată și nici nu-și dădea seama că era purtată pe o străduță dosnică spre mașină.

*

Cînd Dana deschise ochii, se afla în patul ei. Benn Albertson și Jean-Paul Hubert stăteau în fața ei.

Dana le privi fețele.

– Chiar s-a întîmplat, nu-i așa? Ținea ochii închiși.

– Îmi pare atît de rău, spuse Jean-Paul. E îngrozitor să vezi așa ceva. Ai avut mare noroc că ai scăpat cu viață.

Telefonul țîrîi strident în liniștea camerei. Benn ridică receptorul.

– Alo! Așteptă cîteva momente. Da. Numai puțin. Se întoarse către Dana. E Matt Baker. Ești în stare să vorbești cu el?

– Da. Dana se săltă în capul oaselor. Apoi, cu greu, se ridică și se îndreptă spre telefon. Alo! Avea gîtul uscat și abia putea să vorbească.

Vocea lui Matt se auzi ca o bubuitură la capătul firului:

– Vreau să vii acasă, Dana.

Răspunsul ei fu ca o șoaptă:

– Da. Vreau să vin acasă.

– Voi aranja să pleci cu primul avion de acolo.

– Mulțumesc.

Închise telefonul.

Jean-Paul și Benn o ajutară să se întoarcă în pat.

– Îmi pare rău, repetă Jean-Paul. Nici nu știu ce s-ar mai putea spune.

Lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor.

– De ce l-au ucis? N-a făcut niciodată nici un rău

nimănui. Ce se întîmplă aici? Oamenii sînt omorîți ca animalele și nimănui nu-i pasă. Nu interesează pe nimeni!

Benn încercă s-o liniștească:

– Dana, nu putem face nimic ...

– Dar trebuie! Vocea Danei era plină de furie. Trebuie să-i facem să le pese. În războiul ăsta nu e vorba de bombardarea bisericilor, a clădirilor ori a străzilor. E vorba de oameni – oameni inocenți – cărora le sînt tăiate capetele. Astea sînt poveștile pe care ar trebui să le scriem. Este singurul mod în care putem face ca toată lumea să înțeleagă că acest război este real. Se întoarse către Benn și respiră adînc. Rămîn, Benn. N-am de gînd să-i las să mă sperie și să mă alunge de aici.

El o privea îngrijorat.

– Da, ești sigură că...

– Sînt sigură. Acum știu ce am de făcut. Vrei să-l suni pe Matt și să-i spui?

– Dacă ești sigură că asta vrei... răspunse el șovăind încă.

Dana încuviință dînd din cap.

– Da, vreau, replică ea, privindu-l cum iese din cameră.

– Ei bine, cred că e momentul să te las..., spuse Jean-Paul.

– Nu. Timp de o secundă, în mintea ei se derulă imaginea capului lui Wally explodînd și a trupului lipsit de viață prăbușindu-se. Nu, repetă ea ridicînd privirea spre Jean-Paul. Te rog să rămîi. Am nevoie de tine.

Jean-Paul se așeză pe pat, iar Dana îl prinse în brațe, strîngîndu-l cu putere.

A doua zi de dimineață, Dana îi spuse lui Benn Albertson:

– Poți să găsești un operator? Jean-Paul mi-a spus că un orfelinat în Kosovo de curînd a fost bombardat. Aș vrea să mergem acolo și să facem un reportaj.

– Găsesc eu pe cineva.

– Mulțumesc, Benn. Am s-o iau înainte. Ne întîlnim acolo.

– Fii cu băgare de seamă.

– Nu-ți face griji.

Iovan o aștepta pe alee.

– Mergem la Kosovo, îi spuse Dana.

Acum Iovan o privi cu atenție:

– E foarte periculos, doamnă. Singura cale de acces trece printr-o pădure și...

– Ne-am luat deja porția de ghinion, Iovan. N-o să pățim nimic.

– Cum doriți.

Au străbătut orașul în viteză și după un sfert de oră se aflau într-o zonă împădurită.

– Mai e mult? întrebă Dana.

– Sîntem aproape. Ajungem în...

Chiar atunci, Land Rover-ul călcă pe o mină.

11

Pe măsură ce ziua alegerilor se apropia, candidații din cursa prezidențială păreau să fie la egalitate.

– Trebuie să cîștigăm în Ohio, spunea Peter Tager. Asta ar însemna douăzeci și unu de voturi electorale. Stăm bine în Alabama – adică nouă voturi – și în Florida, cu douăzeci și cinci.

Arătă pe hartă.

– Douăzeci și două de voturi în Illinois, treizeci și trei în New York și patruzeci și patru în California. Nu putem ști încă cine cîștigă.

Toți erau îngrijorați, cu excepția senatorului Davis.

– Flerul îmi spune că miroase a victorie, afirma el.

Într-un spital din Frankfort, Miriam Friedland era încă în comă.

În ziua alegerilor, prima marți din noiembrie, Leslie rămase acasă și urmări rezultatele oficiale la televizor. Oliver

Russell a cîștigat cu o majoritate de două milioane de voturi populare și cu o imensă majoritate de voturi electorale. Era președinte acum, cea mai importantă țintă din lume a unei răzbunări.

Nimeni nu a urmărit campania electorală cu o mai mare atenție decît Leslie Stewart Chambers. Își extindea cu sîrguință imperiul care deținea acum un lanț de ziare și posturi de radio și televiziune în Statele Unite, dar și în Anglia, Australia și Brazilia.

– Cînd vei considera că e momentul să te oprești? a întrebat-o redactorul-șef, Darin Solana.

– Curînd, a răspuns Leslie. Curînd.

Un singur lucru mai avea de făcut, și acest lucru a început să se contureze la un dineu în Scottsdale.

– Am aflat din surse confidențiale că Margaret Portman divorțează, a informat-o un invitat. Margaret Portman era proprietarul lui *Washington Tribune*.

Leslie nu a comentat, dar a doua zi de dimineață, foarte devreme, vorbea la telefon cu Chad Morton, unul dintre avocații ei.

– Vreau să afli dacă *Washington Tribune* e de vînzare.

A aflat răspunsul cîteva ore mai tîrziu.

– Nu știu de unde ați aflat, doamnă Chambers, dar se pare că aveți dreptate. Doamna Portman și soțul ei se află în divorț și sînt pe cale să-și împartă averea. Cred că Washington Tribune Enterprises va fi scoasă la vînzare.

– Vreau să cumpăr.

– E vorba de o tranzacție uriașă. Washington Tribune

Enterprises deține un lanț de ziare, un post de televiziune și...

– O vreau.

În aceeași după-amiază, Leslie și Chad Morton au plecat spre Washington, D.C.

Leslie a sunat-o pe Margaret Portman, pe care o cunoscuse întîmplător în urmă cu cîțiva ani.

– Sînt în Washington, i-a spus Leslie și vreau...

– Știu ce vrei.

Repede mai circulă zvonurile, se gîndi Leslie.

– Am auzit că vrei să vinzi Tribune Enterprises.

– Se poate.

– Te-aș ruga să mă ajuți să arunc o privire la ziar.

– Vrei să cumperi, Leslie?

– Cred că da.

Margaret Portman l-a chemat pe Matt Baker.

– Știi cine e Leslie Chambers?

– Sigur. Prințesa de Gheață.

– În cîteva minute va fi aici. Vreau s-o însoțești într-un tur prin companie.

Tot personalul de la *Tribune* era la curent cu vînzarea.

– Ar fi o greșeală să vindeți *Tribune* lui Leslie Chambers, a spus Matt Baker abătut. În primul rînd, mă îndoiesc că are cea mai mică idee despre presă. Știți ce a făcut cu toate celelalte ziare pe care le-a cumpărat? A transformat niște ziare respectabile în ziare de scandal. Îl va distruge și pe al nostru. E o...

Ridică privirea și o văzu pe Leslie Chambers în ușă, ascultînd.

Margaret Portman exclamă:

– Leslie! Ce bine-mi pare că te văd! Ți-l prezint pe Matt Baker, redactorul-șef de la Tribune Enterprises.

Cei trei schimbară cîteva amabilități de conveniență.

– Matt o să te conducă să vezi cum stau lucrurile.

– Mă bucur.

Matt Baker trase aer în piept.

– Bine. Să începem.

Bărbatul începu pe un ton condescendent:

– Structura este următoarea: redactorul-șef...

– Adică dumneavoastră, domnule Baker.

– Exact. Iar apoi redacția, pe secțiuni. Interne, externe, sport, afaceri, social, modă, calendar, afaceri imobiliare, carte, călătorii... Mi-au scăpat probabil cîteva.

– Uimitor. Cîți angajați are Washington Tribune Enterprises, domnule Baker?

– Peste cinci mii.

Trecură prin fața unui birou.

– Aici se face paginația. Redactorul de aici e cel care decide unde să se pună fotografiile și pe ce pagină să apară fiecare reportaj. Scrie titlurile, revizuiește textele, iar apoi le asamblează în camera de montaj.

– Fascinant.

– Vreți să vedeți și tipografia?

– Da, sigur. Vreau să văd tot.

Baker mormăi ceva în barbă.

– Poftim?

– Am zis că e-n regulă.

Au coborît cu liftul şi au intrat în altă clădire. Tipografia ocupa patru etaje, fiecare de mărimea unui teren de fotbal. Toate maşinile erau automatizate. Treizeci de cărucioare-robot transportau enormele rulouri de hîrtie prin toată clădirea.

Baker continua să explice:

– Fiecare rulou de hîrtie cîntăreşte peste o tonă. Desfăşurat, măsoară aproape treisprezece kilometri. Hîrtia trece prin presă cu o viteză de peste treizeci şi trei de kilometri pe oră. Cele mai mari dintre cărucioare pot transporta pînă la şaisprezece rulouri odată.

În încăpere erau şase prese, cîte trei pe fiecare parte. Leslie şi Matt Baker priveau cum ziarele erau asamblate, tăiate şi pliate, stivuite în baloturi şi transportate automat.

– Pe vremuri era nevoie de treizeci de oameni pentru munca pe care astăzi o face un singur om, spunea el. Era tehnologică.

– Era reducerii locurilor de muncă, replică Leslie privindu-l.

– Nu cred că vă interesează partea de statistică, spuse Matt Baker acru. Mai bine trimiteţi un avocat sau un contabil...

– Mă interesează foarte mult, domnule Baker. Aveţi un buget de cincisprezece milioane de dolari. Tirajul este opt sute şaisprezece mii patru sute şaptezeci şi patru de exemplare zilnic, iar duminica creşte la un million o sută patruzeci de mii patru sute nouăzeci şi opt. Publicitatea se ridică la şaizeci şi opt virgulă doi.

Matt o privea nevenindu-i să creadă.

– Cu toate publicațiile pe care le deținеți, ajungeți la un tiraj de peste două milioane zilnic, plus încă două milioane duminica. Și, bineînțeles, nu e cel mai mare ziar din lume, nu-i așa, domnule Baker? Cele mai mari apar la Londra. *Sun* este primul, cu un tiraj de patru milioane pe zi. *Daily Mirror* vinde și el peste trei milioane.

Matt trase aer în piept.

– Îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama...

– În Japonia ies peste două sute de cotidiene, printre care *Asahi Shimbun, Mainchi Shimbun* și *Yomiuri Shimbun*. Mă urmăriți?

– Da. Îmi cer scuze pentru tonul pe care l-am folosit.

– Scuzele se acceptă, domnule Baker. Să ne întoarcem în biroul doamnei Portman.

În dimineața următoare, Leslie se afla în sala de ședințe de la *Washington Tribune*, împreună cu doamna Portman și jumătate de duzină de avocați.

– Să discutăm despre preț, spuse Leslie.

Discuția a durat patru ore, la sfîrșitul cărora Leslie Stewart Chambers a devenit proprietar al Washington Tribune Enterprises.

Tranzacția a costat mai mult decît se așteptase, dar nu conta.

Exista ceva mult mai important.

În ziua încheierii tranzacției, Leslie a trimis după Matt Baker.

– Ce aveți de gînd să faceți? s-a interesat Leslie.

– Plec.

– De ce? a întrebat ea, privindu-l curioasă.

– Aveți o anumită reputație. Oamenilor nu le place să lucreze pentru dumneavoastră. Numele dumneavoastră circulă însoțit de un atribut: „fără scrupule". Nu-mi place acest atribut. E un ziar bun și nu-mi face plăcere să plec, dar am mai multe oferte decît am nevoie.

– De cînd lucrați aici?

– De cincisprezece ani.

– Și aveți de gînd să lăsați totul baltă acum cînd...

– Nu las baltă nimic, vreau...

– Vă rog să mă ascultați cu atenție. Și eu cred că *Tribune* este un jurnal bun, vreau însă să devină unul extraordinar. Și aș vrea să mă ajutați.

– Nu, nu vreau să...

– Șase luni. Încercați șase luni. Pentru început, veți avea salariu dublu.

O studie cu atenție. Era tînără, frumoasă și inteligentă. Și totuși... Mai era ceva care îi scăpa.

– Cine va avea putere de decizie aici?

Ea îi zîmbi.

– Sînteți redactor-șef la Washington Tribune Enterprises. Dumneavoastră.

A crezut-o.

12

Trecuseră şase luni de cînd Land Rover-ul Danei sărise în aer. Scăpase uşor, cu o contuzie, o coastă şi o mînă rupte, plus cîteva vînătăi dureroase. În aceeaşi noapte, la telefon, Matt Baker i-a cerut să se întoarcă la Washington, însă Dana era mai hotărîtă ca niciodată să rămînă.

– Oamenii ăştia sînt într-o situaţie disperată, i-a spus Dana. Nu pot să plec decît dacă-mi ordoni.

– Mă şantajezi?

– Da.

– Aşa m-am gîndit şi eu! ţipă Matt. Nu permit nimănui să mă şantajeze. Înţelegi?

Dana aşteptă.

– Ce zici de un concediu? încercă el.

– N-am nevoie de concediu.

Îl auzi oftînd în aparat.

– Bine, poţi să rămîi. Dar, Dana...

– Da?

– Promite-mi că ai să ai grijă de tine.

Dana auzea venind de afară zgomotul gloanțelor.

– Promit.

Atacul asupra orașului a durat toată noaptea și ea nu a reușit să doarmă. Fiecare zgomot de mortier însemna încă o clădire distrusă, încă o familie fără adăpost sau, mai rău, ucisă.

Dimineața, devreme, Dana și echipa ei au ieșit în stradă, gata de filmare. Benn Albertson a așteptat ca sunetul ultimului mortier să se stingă, apoi i-a făcut semn Danei.

– Zece secunde.

– Gata, a spus Dana.

Benn a arătat cu degetul, iar Dana s-a întors de la ruinele din spatele ei spre camera de luat vederi.

– Ne aflăm într-un oraș care, încetul cu încetul, dispare de pe fața pământului. Electricitatea a fost tăiată și orașul nu mai vede. Posturile de radio și televiziune au fost închise – nu mai aude. Transportul public nu mai funcționează – nu mai are picioare...

Aparatul de filmat s-a îndreptat spre zona pustiită care fusese cîndva un teren de joacă, unde se mai puteau zări cîteva schelete de leagăne și tobogane ruginite.

– Altădată, într-o altă viață, aici s-au jucat copii, iar aerul era plin de rîsetele lor.

Focul mortierului s-a auzit din nou, în apropiere, și a început să sune alarma aeriană. Trecătorii de pe stradă au continuat să meargă ca și cînd n-ar fi auzit nimic.

– Ceea ce auziți acum este alarma aeriană. Ar trebui ca

la auzul ei oamenii să fugă spre adăposturi. Însă locuitorii din Sarajevo și-au dat seama că nu au unde să se ascundă, așa că își continuă mersul în tăcere. Cei care pot, părăsesc țara, renunțînd la case și la tot ceea ce posedă. Foarte mulți dintre cei care rămîn mor. E o alegere grea. Se zvonește că va fi pace. Prea multe zvonuri, prea puțină pace. Va veni? Și dacă da, cînd? Cînd va veni timpul ca cei mici să iasă din pivnițe și să folosească iarăși acest teren de joacă? Nu știe nimeni. A rămas doar speranța. De la Sarajevo, transmite Dana Evans pentru WTE.

Lumina roșie a camerei de luat vederi s-a stins.

– Să plecăm de-aici, a spus Benn.

Andy Casarez, noul cameraman, s-a grăbit să-și strîngă aparatele.

De pe trotuar, un băiețel o privea pe Dana. Un puști murdar, îmbrăcat în zdrențe și cu pantofii scîlciați. Ochii căprui străluceau pe fața murdară. Nu avea brațul drept.

Dana a văzut că băiatul o studiază și i-a zîmbit.

– Bună.

N-a primit nici un răspuns. Dana a ridicat din umeri și s-a întors spre Benn:

– Să mergem.

Peste cîteva minute erau în drum spre hotel.

La Holiday Inn se afla o armată de reporteri de ziar, radio și televiziune, care formau cu toții o familie disperată. Erau rivali, însă situația primejdioasă în care se găseau îi făcuse să se ajute între ei. Făceau reportajele cele mai interesante împreună.

În Muntenegru a avut loc o revoltă...

Vukovar a fost bombardat...

S-a tras asupra unui spital în Petrovo Selo...

Jean-Paul Hubert plecase. Primise o nouă însărcinare, iar Dana îi simțea lipsa.

A doua zi de dimineață, ieșind din hotel, Dana îl văzu pe puști așteptînd-o pe alee.

Iovan deschisese ușa noului Land Rover.

– Bună dimineața, doamnă.

– Bună dimineața.

Băiatul rămăsese pe loc și continua s-o privească. Se îndreptă spre el.

– Bună dimineața.

Nici un răspuns.

– Cum se spune „bună dimineața" în slovenă? îl întrebă pe Iovan.

– *Dobro utro,* răspunse puștiul.

Dana se întoarse spre el.

– Așadar înțelegi englezește?

– Poate.

– Cum te cheamă?

– Kemal.

– Ciți ani ai, Kemal?

Îi întoarse spatele și plecă.

– Se teme de străini, spus Iovan.

Dana se uită lung în urma lui.

– Nu-l condamn pentru asta. Și eu mă tem.

După patru ore, cînd Land Rover-ul intra pe aleea din spatele hotelului, Kemal aștepta lîngă intrare.

Coborînd din mașină, Dana îl auzi spunînd:

– Doisprezece.

– Poftim? apoi Dana își aminti.

Aha. Era mic pentru vîrsta lui. Se uita la mîneca goală a cămășii și era gata să-i pună o întrebare, apoi se răzgîndi.

– Unde locuiești, Kemal? Vrei să te ducem acasă?

Băiatul îi întoarse spatele și plecă.

– N-are maniere, remarcă Jovan.

– Poate că și le-a pierdut o dată cu mîna, spuse Dana în șoaptă.

Seara, în sala de mese a hotelului, reporterii n-au vorbit decît despre pacea iminentă anunțată de zvonuri proaspete.

– Uniunea Europeană s-a implicat, în sfîrșit, afirmă Gabriella Orsi.

– Era și timpul.

– După mine, cam tîrziu.

– Nu e niciodată prea tîrziu, replică Dana pe un ton scăzut.

A doua zi de dimineață, telegraful a adus două vești noi. Prima despre un acord de pace negociat de Statele Unite și Uniunea Europeană. A doua privea ziarul local *Oslobodjenje*, care fusese bombardat își încetase apariția.

– De acordul de pace se ocupă colegii de la Washington, îi spuse Dana lui Benn. Hai să facem un reportaj despre *Oslobodjenje*.

*

Dana se afla în fața unei clădiri demolate care adăpostise cîndva ziarul *Oslobodjenje*. Lumina roșie a camerei de luat vederi era aprinsă.

– Aici mor oameni în fiecare zi, spunea Dana, și sînt distruse clădiri. Această clădire a fost însă omorîtă. Era sediul singurului ziar liber din Sarajevo, *Oslobodjenje*. Un ziar care a avut curajul să spună adevărul. Cînd etajele superioare au fost bombardate, sediul s-a mutat la subsol, pentru ca presele să reziste. Cînd n-au mai existat standuri de ziare, reporterii au ieșit pe străzi, și și-au vîndut ei înșiși gazeta. Nu vindeau numai un jurnal, vindeau libertate. O dată cu moartea acestui ziar, libertatea a murit aici.

În biroul lui, Matt Baker se uita la știri.

– Drace, e bună! Se uită spre asistentul lui. Vreau să aibă un car de reportaj. Ocupă-te de asta.

– Da, domnule.

Cînd se întoarse în camera ei, Dana era așteptată. Colonelul Gordan Divjak ședea tolănit într-un fotoliu.

Fata se opri, surprinsă.

– Nu mi s-a spus că am musafiri.

– Nu e o vizită de curtoazie. Ochii lui mici și negri o fixau. Am văzut emisiunea despre *Oslobodjenje*.

Dana îl privi îngrijorată.

– Da?

– Ți s-a permis să vii în țara noastră ca să faci reportaje, nu să emiți judecăți.

– N-am făcut nici o...

– Nu mă întrerupe. Ideea ta despre libertate nu este neapărat și ideea *noastră* despre libertate. Mă înțelegi?

– Nu. Mă tem că...

– Atunci am să-ți explic eu, domnișoară Evans. Ești un oaspete în țara mea. Probabil că ești un spion al guvernului american.

– Nu sînt un...

– Nu mă întrerupe. Te-am prevenit la aeroport. Nu ne jucăm aici, sîntem în război. Orice spion este executat.

Spuse pe un ton scăzut, cuvintele lui erau cu atît mai înfiorătoare.

Se ridică în picioare.

– E ultimul avertisment.

Dana îl privi părăsind camera. *N-am de gînd să mă las intimidată,* își spuse ea.

Se speriase.

Un pachet sosi de la Matt Baker – o cutie enormă plină cu bomboane, batoane de granola, conserve și tot felul de alte produse neperisabile. Dana le duse în hol, să le împartă cu ceilalți reporteri. Toți erau încîntați.

– Ăsta zic și eu șef! spuse Satomi Asaka.

– Cum aș putea primi o slujbă la *Washington Tribune?* glumi Juan Santos.

*

Kemal era din nou pe alee, aşteptînd. Jacheta groasă, uzată, pe care o purta arăta de parcă mai avea puţin să se dezintegreze.

–.Bună dimineaţa, Kemal.

El stătea acolo, fără să scoată un cuvînt, privind-o printre gene.

– Mă duc la cumpărături. Vrei să vii cu mine?

Nu primi nici un răspuns.

– Hai s-o luăm altfel, spuse Dana exasperată.

Deschise portiera din spate a automobilului.

– Urcă! Acum!

Băiatul rămase nemişcat o clipă, şocat, apoi se mişcă agale către maşină.

Dana şi Iovan îl priviră cum se aşază pe locul din spate.

Dana îi spuse lui Iovan:

– Crezi că putem găsi vreun magazin cu haine deschis?

– Ştiu unul.

– Să mergem acolo.

În primele minute, nimeni nu zise nimic.

– Ai părinţi, Kemal?

El dădu din cap.

– Unde locuieşti?

Băiatul ridică din umeri.

Dana simţi cum copilul se trage mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să-i absoarbă căldura trupului.

Magazinul era în Bascarsija, vechiul centru comercial din Sarajevo. Faţada fusese bombardată, dar era

deschis. Dana îl luă pe Kemal de mînă și-l conduse înăuntru.

Un vînzător se apropie de ei:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Da. Vreau să cumpăr o jachetă pentru un prieten. Se uită la Kemal. E cam ca el.

– Pe aici, vă rog.

La raionul de băieți găsiră un stativ întreg cu jachete. Dana se întoarse spre Kemal:

– Care îți place?

Kemal stătea nemișcat, amuțit.

Dana îi spuse vînzătorului:

– O luăm pe cea maro. Se uită la pantalonii lui Kemal.

– Și cred că avem nevoie și de o pereche de pantaloni și niște pantofi noi.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd ieșeau din magazin, Kemal purta hainele cele noi. Se strecură pe locul din spate al mașinii fără un cuvînt.

– Tu nu știi să spui „Mulțumesc"? întrebă Iovan, furios.

Kemal izbucni în plîns. Dana îl luă în brațe.

– Liniștește-te, șopti ea. Liniștește-te.

Ce lume e asta, în care copiii suferă atît?

O dată întorși la hotel, Kemal a plecat fără să spună o vorbă, iar Dana l-a urmărit gînditoare.

– Unde locuiesc oamenii ăștia? îl întrebă pe Iovan.

– Pe străzi, doamnă. Sînt sute de orfani ca el în Sarajevo. Nu au casă, nu au familie...

– Și cum supraviețuiesc?

El ridică din umeri.

– Nu știu.

A doua zi, cînd Dana a ieșit din hotel, Kemal o aștepta, îmbrăcat în hainele cele noi. Se spălase pe față.

La masa de prînz au aflat vestea cea mare, anume despre tratatul de pace și în ce măsură se presupune că va funcționa. Dana hotărî să se ducă în vizită la profesorul Mladic Staka și să-l întrebe ce crede despre asta.

Arăta chiar mai slăbit decît ultima oară cînd îl văzuse.

– Mă bucur să vă revăd, domnișoară Evans. Aud că faceți niște emisiuni minunate, dar... Ridică din umeri. Din păcate, nu am curent electric și nu mă pot uita la televizor. Cu ce vă pot ajuta?

– Aș vrea să-mi spuneți părerea dumneavoastră despre noul tratat de pace, domnule profesor.

Se lăsă pe spate în fotoliu și spuse gînditor:

– Mi se pare foarte interesant că la Dayton, în Ohio, s-a luat o decizie privind ceea ce urmează să se întîmple la Sarajevo.

– Au convenit ca o troică, o președinție formată din trei persoane – un musulman, un croat și un sîrb – să conducă. Credeți că poate funcționa, domnule profesor?

– Doar dacă poți crede în minuni. Se posomorî. Vor fi optsprezece corpuri legislative naționale și încă o sută nouă organizații guvernamentale locale. E un Turn Babel

politic. Este ceea ce americanii numesc „shotgun marriage"*.

Nimeni nu vrea să renunțe la autonomie. Fiecare insistă să aibă propriul steag, propria monedă.

Dădu din cap neîncrezător.

– E o dimineață de pace. Păziți-vă de noaptea care va veni!

Dana Evans începuse prin a fi un simplu reporter și ajunsese o legendă internațională.

Știrile transmise de ea erau inteligente și pline de patos. Și pentru că ea se implica, cei care o urmăreau se implicau și ei, împărtășindu-i sentimentele.

Matt Baker începu să primească telefoane de la alte agenții de știri care spuneau că vor să difuzeze transmisiunile Danei. *S-a dus acolo pentru a face un lucru bun,* se gîndi el, *și va termina prin a-l face bine.*

Avînd acum propriul ei car de emisie, Dana era mai ocupată ca niciodată. Nu mai avea nevoie să stea la rînd la compania iugoslavă pentru a-și transmite știrile. Ea și Ben hotărau singuri ce reportaje să facă, iar Dana urma să le scrie și să le transmită. Unele erau în direct, altele – înregistrate. Dana, Benn și Andy se duceau pe străzi și filmau imagini de ansamblu, Dana își înregistra comentariul într-o cameră specială, apoi îl trimitea la Washington.

*Shotgun marriage = căsătorie de nevoie, impusă de nașterea unui copil.

*

La ora prînzului, în sala de mese a hotelului, în centrul mesei se aflau platouri mari cu sandvișuri. Ziariștii se serveau singuri. Roderick Munn, de la BBC, intră în încăpere ținînd în mînă o tăietură de ziar.

– Ascultați ce scrie aici! Citi cu voce tare: „Știrile Danei Evans, corespondentul WTE, sînt transmise acum de o duzină de agenții de știri. Domnișoara Evans a fost nominalizată pentru multrîvnitul Peabody Award..." Și povestea continua.

– Ce noroc pe capul nostru să lucrăm cu cineva atît de faimos! spuse un reporter sarcastic.

În clipa aceea, Dana intră în sala de mese.

– Salut, tuturor. N-am timp pentru masă astăzi. O să iau cîteva sandvișuri cu mine. Adună cîteva sandvișuri și le împachetă în șervețele. Ne vedem mai tîrziu. Toți o priviră plecînd fără să scoată o vorbă.

Cînd Dana ajunse afară, Kemal era acolo, așteptînd.

– Bună ziua, Kemal.

Nici un răspuns.

– Urcă în mașină.

Kemal se strecură pe locul din spate. Dana îi întinse un sandviș și rămase privindu-l cum îl înfulecă în liniște. Îi mai dădu unul, iar el începu să-l mănînce.

– Încetișor, zise Dana.

– Încotro? întrebă Iovan.

Dana se întoarse spre Kemal.

– Încotro? El o privi fără să înțeleagă. Te ducem acasă, Kemal. Unde locuiești?

El dădu din cap.

– Trebuie să știu. Unde locuiești?

Douăzeci de minute mai tîrziu, mașina se opri în fața unui loc viran, lîngă depozitele de la Miljacka. Printre cîteva duzini de cutii de carton împrăștiate aiurea, erau aruncate resturi de toate felurile.

Dana coborî din mașină și se întoarse spre Kemal:

– Aici locuiești?

El aprobă, scîrbit.

– Și mai locuiesc și alți băieți aici?

El dădu din cap afirmativ.

– Vreau să fac un reportaj despre asta, Kemal.

Băiatul refuză cu o mișcare a capului.

– Nu.

– De ce?

– Poliția o să vină și o să ne scoată de aici. Nu o face.

Dana îl examină cîteva clipe.

– În regulă. Îți promit.

A doua zi de dimineață, Dana își părăsi camera de la Holiday Inn. Cînd văzu că lipsește de la micul dejun, Gabriella Orsi de la Altre Station din Italia întrebă:

– Unde e Dana?

Roderick Munn replică:

– A plecat. A închiriat o casă de țară. A spus că vrea să fie singură.

Nikolai Petrovici, rusul de la Gorizont 22, comentă:

– Toți ne-am dori să stăm separat. Înseamnă că nu sîntem destul de buni pentru ea?

Domnea un sentiment general de dezaprobare.

În după-amiaza următoare a sosit un nou pachet cu ajutoare pentru Dana.

Nikolai Petrovici spuse:

– De vreme ce ea nu e aici, am putea să ne bucurăm noi de el, nu-i așa?

Dar funcționarul de la hotel interveni:

– Îmi pare rău. Domnișoara Evans a trimis după pachet.

După cîteve minute, sosi Kemal. Reporterii îl priviră cum ia pachetul și pleacă.

– Acum nici măcar nu-l mai împarte cu noi, bombăni Juan Santos. Cred că i s-a urcat celebritatea la cap.

În timpul săptămînii următoare, Dana a continuat reportajele, dar n-a mai apărut la hotel. Resentimentul împotriva ei crește.

Fata devenise principalul subiect de conversație. Cîteva zile mai tîrziu, cînd un alt pachet uriaș cu ajutoare a fost primit la hotel, Nikolai Petrovici l-a întrebat pe funcționar:

– A trimis domnișoara Evans pe cineva să ridice pachetul?

– Da, domnule.

Rusul se întoarse în grabă în sala de mese.

– A mai venit un pachet. O să apară cineva să-l ia. Ce-ar fi să-l urmărim și să-i spunem domnișoarei Evans părerea

noastră despre reporterii care se cred mai grozavi decît alții?

Toată lumea a fost de acord.

Cînd sosi Kemal să ridice pachetul, Nikolai îi spuse:

– I-l duci domnișoarei Evans?

Kemal aprobă.

– A cerut să ne vadă. O să venim cu tine.

Kemal îl privi scurt, apoi ridică din umeri.

– O să te luăm într-o mașină, adăugă Nikolai Petrovici. Tu o să ne spui pe unde s-o luăm.

Zece minute mai tîrziu, o caravană de mașini se tîra de-a lungul unor străduțe pustii. La marginea orașului, Kemal arătă către o casă de țară bombardată. Mașinile se opriră.

– Tu o iei înainte și-i duci pachetul, zise Nikolai. Noi o să-i facem o surpriză.

Îl urmăriră pe Kemal apropiindu-se de casă. Așteptară puțin, apoi porniră și dădură năvală înăuntru pe ușa din față. Se opriră șocați. Camera era plină cu copii de toate vîrstele, mărimile și culorile. Cei mai mulți dintre ei erau infirmi. O duzină de paturi cazone fuseseră rînduite de-a lungul pereților. Dana tocmai împărțea din pachet fiecărui copil, cînd ușa zbură la perete. Privi înmărmurită la grupul care pătrunse înăuntru.

– Ce... ce căutați aici?

Roderick Munn se uită în jur, încurcat.

– Îmi pare rău, Dana. Am făcut... o greșeală. Noi am crezut...

Dana se întoarse ca să-i vadă mai bine.

– Înțeleg. Sînt orfani. Nu au unde să se ducă și nu au pe nimeni care să aibă grijă de ei. Cei mai mulți se găseau în

spital cînd a fost bombardat. Dacă-i găseşte poliţia, vor fi duşi în ceea ce numesc ei un orfelinat, iar acolo vor muri. Însă şi dacă stau aici vor muri. Am tot încercat să găsesc o cale să-i scot din ţară, dar pînă acum n-am reuşit nimic. Se uită rugător la cei din grup. Voi aveţi vreo idee?

Roderick Munn spuse încet:

– Cred că am. Există un avion al Crucii Roşii care pleacă la Paris în noaptea asta. Pilotul îmi este prieten.

Dana întrebă plină de speranţă:

– Şi o să vorbeşti cu el?

Munn încuviinţă din cap:

– Da.

Nikolai Petrovici ripostă:

– Staţi puţin! Nu putem să ne amestecăm în aşa ceva. O să ne arunce afară din ţară.

– Nici nu e nevoie să fii amestecat, îi zise Munn. O să ne descurcăm.

– Eu sînt împotriva acestui lucru, replică Nikolai încăpăţînat. Ne pui pe toţi în pericol.

– Şi copiii ăştia? întrebă Dana. E vorba despre viaţa lor.

După-amiază tîrziu, Roderick veni s-o vadă pe Dana.

– Am vorbit cu prietenul meu. A spus că ar fi fericit să-i ia pe copii la Paris, unde vor fi în siguranţă. Are şi el doi băieţi.

Dana era în culmea fericirii.

– E minunat. Îţi mulţumesc mult.

Munn o privi lung.

– Noi ar trebui să-ți mulțumim.

Seara, la ora opt, un microbuz purtînd insigna Crucii Roșii se opri în fața casei. Șoferul semnaliză de cîteva ori și, la adăpostul întunericului, Dana și copiii se grăbiră să urce în mașină.

După un sfert de oră, se îndreptau către aeroportul Butmir. Aeroportul fusese închis temporar, cu excepția avioanelor Crucii Roșii care aduceau ajutoare sau cărau răniții. Călătoria asta i se păru Danei cea mai lungă din viața ei. Parcă nu se mai termina. Cînd văzu luminile aeroportului, le spuse copiilor:

– Aproape am ajuns.

Kemal o strîngea tare de mînă.

– O să fie bine, îl liniști Dana. Veți fi pe mîini bune. Și continuă în gînd: *O să-mi lipsești.*

La aeroport, un om de pază îndrumă microbuzul care ajunse lîngă un avion cu însemnele Crucii Roșii marcate pe fuzelaj. Pilotul aștepta alături. Se apropie grăbit de Dana.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ați întîrziat! Spune-le să urce repede! Ar fi trebuit să plecăm acum douăzeci de minute.

Dana îi adună pe copii pe rampa avionului. Kemal era ultimul.

Se întoarse spre Dana, iar buzele îi tremurau.

– Am să te mai văd vreodată?

– Poți să fii sigur că da, zise Dana.

Îl luă în brațe și-l ținu strîns cîteva momente, murmurînd o rugăciune.

– Hai, urcă acum!

Peste puțin timp, ușa s-a închis. Se auzi huruitul motoarelor, iar avionul începu să alunece ușor pe pistă.

Dana și Munn rămaseseră nemișcați, privind. La capătul pistei, avionul se ridică în aer și străpunse cerul către est, rotindu-se încet spre nord, spre Paris.

– Ai făcut un lucru extraordinar, zise șoferul. Aș vrea să știi...

Chiar atunci auziră în spatele lor scîrțîitul roților unei mașini care se oprise brusc, și se întoarseră. Colonelul Gordan Divjak sări din mașină și scrută cerul în care avionul dispăruse deja. Îl avea alături pe Nikolai Petrovici, ziaristul rus.

Colonelul Divjak se apropie de Dana.

– Ești arestată. Te avertizez că pedeapsa pentru spionaj este moartea.

Dana trase aer în piept.

– Domnule colonel, dacă aveți de gînd să mă trimiteți în judecată pentru spionaj...

El se uită adînc în ochii Danei și spuse moale:

– A vorbit cineva de proces?

13

Festivităţile de inaugurare, paradele şi ceremonia de depunere a jurământului luaseră sfîrşit, iar Oliver era nerăbdător să-şi ia în serios atribuţiile de preşedinte. Washington, D.C. era probabil singurul oraş din lume profund intersectat de politică, obsedat chiar de aceasta. Aici se concentra puterea lumii, iar Oliver însuşi era centrul. Părea că fiecare era conectat într-un fel sau altul la guvernul federal. În aria metropolei Washington erau cincisprezece mii de *lobby*-işti şi mai mult de cinci mii de ziarişti, toţi hrănindu-se cu laptele mamei Guvern. Oliver Russell îşi aminti fraza ironică a lui John Kennedy: „Washington, D.C. este un oraş care are eficienţa sudului şi farmecul nordului".

În prima zi de preşedinţie, Oliver rătăci prin Casa Albă împreună cu Jan. Ştiau cifrele: 132 de camere, 32 de băi, 29 de şeminee, 3 lifturi, o piscină, teren de golf, teren de tenis, pistă de jogging, sală de gimnastică, hipodrom, sală de bowl-

ing, sală de cinema și optsprezece acri de pajiște verde, dar acum, trăind aici, fiind o parte a ei, era impresionant de-a binelea.

– E ca într-un vis, nu-i așa? spuse Jan cu un oftat.

Oliver o luă de mînă.

– Sînt fericit că împărțim toate astea, iubito.

Și chiar credea ce spune. Jan devenise o companie foarte plăcută. Era întotdeauna prezentă pentru el, îl susținea și îl îngrijea. Încetul cu încetul, descoperise că îi place să fie cu ea.

Cînd Oliver reveni în Biroul Oval, Peter Tager îl aștepta. Prima sarcină a lui Oliver fusese numirea lui Tager în funcția de șef al *staff*-ului său.

– Încă nu-mi vine să cred, Peter, spunea el..

Peter Tager zîmbi.

– Oamenii cred. Ei v-au votat, domnule președinte.

Oliver îl privi uimit.

– Te rog să-mi spui tot Oliver.

– Bine, dar numai cînd sîntem singuri. Și trebuie să înțelegi că, din acest moment, orice faptă a ta poate afecta întreaga lume. Orice spui poate zdruncina economia sau poate avea un impact asupra altor o sută de țări de pe glob. Ai mai multă putere decît oricare altă persoană din lume.

Se auzi țîrîitul telefonului intern.

– Domnule președinte, a sosit senatorul Davis.

– Invită-l înăuntru, Heather.

Tager scoase un oftat.

– Ar fi bine să mă apuc de lucru. Pe biroul meu e un munte de hîrtii.

Se deschise ușa și Todd Davis intră în birou.

– Peter...

– Domnule senator...

Cei doi bărbați își strînseră mîinile.

– Ne vedem mai tîrziu, domnule președinte, spuse Tager.

Senatorul se apropie de biroul lui Oliver și dădu aprobator din cap.

– Biroul ți se potrivește foarte bine, Oliver. Nici nu-ți dai seama ce emoționant e pentru mine să te văd așezat aici.

– Mulțumesc, Todd. Tot încerc să mă obișnuiesc cu noua poziție. Vreau să spun... aici au stat Adams, și Lincoln, și Roosevelt...

Senatorul Davis izbucni în rîs.

– Nu-i lăsa să te sperie. Înainte de a deveni legende, au fost și ei bărbați ca și tine, stînd aici și încercînd să facă lucruri bune. Și ei au fost înspăimîntați la început de ideea de a se așeza pe acest scaun. M-am despărțit de Jan mai adineauri. E în al nouălea cer. O să fie grozavă în rolul de Prima Doamnă a țării.

– Da, știu că va fi.

– În altă ordine de idei, am aici o mică listă pe care aș vrea s-o discut cu dumneavoastră, domnule președinte. Accentuarea pe „domnule președinte" era jovială.

– Bineînțeles, Todd.

Senatorul Davis făcu hîrtia să alunece pe deasupra biroului.

– Ce-i asta?

– Cîteva sugestii pentru noul cabinet.

– Oh. Ei bine, am hotărît deja...

– M-am gîndit că ai vrea să-ţi arunci o privire şi peste asta.

– Dar nu...

– Te rog să te uiţi, Oliver. Vocea senatorului devenise de gheaţă.

Oliver îl privi printre gene.

– Todd...

Senatorul Davis făcu un gest cu mîna.

– Oliver, n-aş vrea să rămîi nici o clipă cu impresia că eu încerc să-mi impun voinţa sau dorinţele. S-ar putea să greşeşti. Am făcut lista asta pentru că eu cred că aceştia sînt cei mai buni oameni care ar putea să te ajute să serveşti ţara. Sînt un patriot, Oliver, şi nu mi-e ruşine s-o spun. Ţara asta e totul pentru mine.

În vocea lui răzbătea o notă de viclenie.

– Totul. Dacă tu îţi închipui că te-am ajutat să ajungi în acest birou doar pentru că eşti ginerele meu, te înşeli profund. M-am luptat ca să fiu sigur că vei reuşi pentru că sînt convins că eşti omul cel mai potrivit. Asta mă interesează în primul rînd. Arătă cu degetul spre bucata de hîrtie. Iar aceştia sînt oamenii care te pot ajuta să-ţi faci treaba.

Oliver stătea în picioare, fără să scoată o vorbă.

– Sînt în oraşul ăsta de foarte mult timp, Oliver. Şi ştii ce-am învăţat? Că nu e nimic mai trist decît un preşedinte cu un singur mandat. Şi ştii de ce? Pentru că în primii patru ani de-abia începe să-şi facă o idee despre ce-ar trebui să facă

pentru binele țării. Are atîtea visuri de împlinit. Și tocmai cînd e gata să le pună în aplicare, tocmai cînd e gata să înțeleagă diferența – aruncă o privire prin birou – se mută altcineva aici și toate visurile se duc pe apa sîmbetei. E trist să te gîndești la asta, nu-i așa? Toți bărbații aceștia, plini de planuri măreție, care rămîn doar vreme de un mandat. Știai că din 1897, cînd McKinley a intrat în biroul ăsta, mai mult de jumătate dintre președinții care i-au urmat au fost președinți cu un singur mandat? Dar tu, Oliver – am de gînd să veghez ca tu să fii un președinte de două mandate. Vreau să poți să-ți împlinești toate planurile. O să am grijă să fii reales.

Senatorul Davis își privi ceasul și se ridică.

– Acum trebuie să plec. Trebuie să iau parte la lucrările Senatului. Ne vedem diseară la cină.

Și părăsi încăperea.

Oliver privi îndelung în urma lui. Apoi se așeză și luă lista lăsată de senatorul Davis.

În visul lui, Miriam Friedland se trezise și stătea în pat în capul oaselor. Lîngă ea se afla un polițist. Se uita la ea și îi spunea: „Acum poți să mărturisești cine ți-a făcut asta." „Da."

Se trezi lac de transpirație.

A doua zi de dimineață, devreme, Oliver telefonă la spitalul unde era internată Miriam.

– Mi-e teamă că nu a apărut nici o schimbare, domnule președinte, i se spuse. Cinstit vorbind, nu arată deloc bine.

Oliver adăugă după o scurtă ezitare:

– Nu are familie. Dacă nu speraţi să-şi mai revină, n-ar fi mai uman să o deconectaţi de la sistemul de menţinere în viaţă?

– Cred că trebuie să mai aşteptăm puţin ca să vedem ce se întîmplă, răspunse doctorul. Uneori se mai petrec şi miracole.

Jay Perkins, şeful protocolului, îl informă pe preşedinte:

– În Washington sînt 147 de misiuni diplomatice, domnule preşedinte. Cartea Albastră – lista diplomaţilor – conţine numele tuturor reprezentanţilor guvernelor străine, precum şi al soţiilor lor. Cartea Verde – lista socială – conţine numele diplomaţilor, ale rezidenţilor din Washington şi ale membrilor Congresului.

Îi înmînă lui Oliver cîteva foi de hîrtie.

– Aceasta este lista potenţialilor ambasadori pe care îi veţi primi.

Oliver privi lista şi găsi numele ambasadorului italian şi al soţiei sale: Atilio Picone şi Sylva. *Sylva.* Naiv, Oliver întrebă:

– Vor veni cu soţiile?

– Nu. Soţiile vă vor fi prezentate mai tîrziu. Vă sugerez să începeţi să-i primiţi cît mai curînd cu putinţă.

– În regulă.

Perkins completă:

– Voi încerca să aranjez lucrurile astfel încît toţi ambasadorii străini să fie acreditaţi pînă sîmbăta viitoare. Va

trebui să vă gîndiți la un dineu oferit de Casa Albă în cinstea lor.

– Bună idee.

Oliver mai aruncă o privire la lista de pe birou. Atilio și Sylva Picone.

Sîmbătă seara, Sala Mare de la Casa Albă era decorată cu steagurile tuturor țărilor reprezentate de ambasadorii străini. Oliver vorbise cu Atilio Picone în urmă cu două zile cu ocazia prezentării documentelor de acreditare.

– Ce mai face doamna Picone? întrebase Oliver.

Se lăsase o scurtă tăcere.

– Soția mea e bine, mulțumesc, domnule președinte.

Dineul decurgea minunat. Oliver trecea pe la fiecare masă, conversînd cu invitații și încîntîndu-i pe toți. Erau strînși laolaltă în această încăpere cîțiva dintre cei mai importanți oameni din lume.

Oliver Russell se apropie de trei doamne, personalități proeminente pe plan social și căsătorite cu bărbați foarte importanți.

Le salută:

– Lenore... Delores... Carol...

În timp ce Oliver traversa încăperea, Sylva Picone veni spre el și-i făcu un semn cu mîna.

– E un moment pe care îl aștept de mult. Ochii îi străluceau.

– Şi eu, murmură Oliver.
– Ştiam că vei fi ales.
Vocea ei era mai mult o şoaptă.
– Putem vorbi mai tîrziu?
Îi răspunse fără ezitare:
– Bineînţeles.

După cină a urmat dansul în marea sală de bal, pe muzica formaţiei Marine Band. Oliver o privea pe Jan dansînd şi se gîndea: *Ce femeie frumoasă. Ce corp superb.*

Petrecerea a avut un succes enorm.

În săptămîna care a urmat, pe prima pagină a ziarului *Washington Tribune* era scris cu litere de-o şchioapă: PREŞEDINTELE ACUZAT DE FRAUDE ELECTORALE.

Oliver se uita cu ochi mari şi nu-i venea să creadă. Nu putea să se întîmple într-un moment mai prost. Cum s-a putut ajunge la aşa ceva? Şi, brusc, înţelese cum a fost posibil. Răspunsul era chiar în faţa lui, în caseta tehnică a ziarului: *Editor, Leslie Stewart.*

Peste încă o săptămînă, un titlu mare apăru din nou pe prima pagină a lui Washington Tribune: PREŞEDINTELE CHESTIONAT ÎN LEGĂTURĂ CU FALSIFICAREA DECLARAŢIEI DE VENITURI ÎN STATUL KENTUCKY.

După două săptămîni, mai apărea un articol în *Tribune:* FOSTA SECRETARĂ A PREŞEDINTELUI RUSSELL VREA SĂ-L DEA ÎN JUDECATĂ PENTRU HĂRŢUIRE SEXUALĂ.

Ușa Biroului Oval se deschise la perete și Jan intră.

– Ai văzut ziarele de dimineață?

– Da, am...

– Cum poți să ne faci una ca asta, Oliver? Tu...

– Stai puțin! Tu nu înțelegi ce se întîmplă, Jan? Leslie Stewart e în spatele acestei afaceri. Sînt sigur că a plătit-o pe femeia aia să declare așa ceva. Încearcă să se răzbune pentru că am părăsit-o și m-am însurat cu tine. În regulă. A reușit. S-a terminat.

Senatorul Davis îl sună pe Oliver.

– Oliver. Aș vrea să ne întîlnim peste o oră.

– Voi fi aici, Todd.

Cînd sosi Todd Davis, Oliver era în biblioteca cea mică. Se ridică să-l întîmpine.

– Bună dimineața.

– Bună! pe dracu'. Vocea senatorului Davis era plină de furie. Femeia asta o să ne distrugă.

– Nu, nu cred. Ea doar...

– Toată lumea citește fițuica asta nenorocită de scandal, iar oamenii cred ceea ce citesc.

– Todd, o să trecem și peste asta și...

– Nu, n-o să fie așa ușor. Ai ascultat editorialul de dimineață de la WTE? Se vorbea despre cine va fi viitorul nostru președinte. Tu erai ultimul pe listă. Leslie Stewart e pe cale să te distrugă. Trebuie s-o oprești. Cum era vorba – *iadul nu cunoaște furia...?*

– Mai e una, Todd – despre libertatea presei. Nu putem face nimic împotriva acestui lucru.

Senatorul Davis se uită la Oliver gînditor.

– Ba da, putem.

– La ce te referi?

– Stai jos. Cei doi bărbați se așezară. Evident, femeia este încă îndrăgostită de tine, Oliver. Acesta este modul ei de a se răzbuna pentru ce i-ai făcut. Să nu te certi niciodată cu unul care cumpără cerneală cu tona. Eu te sfătuiesc să faci pace.

– Și cum să fac asta?

Senatorul Davis îl privi pe Oliver cu înțeles.

– Folosește-ți mintea.

– Stai așa, Todd! Doar nu-mi sugerezi să...

– Tot ce-ți sugerez este s-o liniștești. Fă-o să afle că îți pare rău. Eu îți spun că ea te iubește încă. Altfel nu văd de ce ar face toate astea.

– Dar fii mai explicit! Ce aștepți de la mine?

– Cucerește-o, băiete. Ai reușit o dată, vei reuși din nou. Trebuie s-o faci să-și schimbe planurile. Vineri seara vei avea un dineu al Departamentului de Stat. Invit-o. Trebuie s-o convingi să înceteze.

– Nu știu cum aș putea...

– Nu-mi pasă cum vei proceda. Poate ar fi bine s-o duci undeva unde puteți sta de vorbă liniștiți. Am o casă la țară, în Virginia. E foarte intimă. Eu mă duc în Florida în week-end și am aranjat ca Jan să vină cu mine. Scoase o bucățică de hîrtie și niște chei și i le dădu lui Oliver. Uite adresa și cheile casei.

Oliver se holba la el.

– Iisuse! Cum ai plănuit totul! Și dacă Leslie nu va – dacă n-o interesează? Dacă refuză să meargă?

Senatorul se ridică.

– E interesată. Va merge. Ne vedem luni, Oliver. Noroc.

Oliver rămase locului, nemișcat, mult timp. Se gîndea: *Nu. Nu pot să-i fac una ca asta din nou. N-o voi face.*

În seara aceea, în timp ce se îmbrăcau pentru cină, Jan spuse:

– Oliver, tata m-a rugat să merg cu el în Florida în week-end. Primește nu știu ce premiu și cred că vrea să se arate cu nevasta președintelui. Te superi rău dacă mă duc? Știu că vineri va fi un dineu al Departamentului de Stat, așa că dacă vrei să rămîn...

– Nu, nu. Du-te. O să-mi fie dor de tine.

Și chiar o să-mi lipsească, gîndi. *De cum o să rezolv problema asta cu Leslie, o să-mi petrec mai mult timp cu Jan.*

Leslie vorbea la telefon cînd secretara ei intră în mare grabă.

– Domnișoară Stewart...

– Nu vezi că...

– Președintele Russell, pe linia trei.

Leslie o privi un moment, apoi zîmbi.

– Bine. Apoi, în receptor: Vă sun eu.

Apăsă butonul pentru linia trei.

– Alo!

– Leslie?

– Bună, Oliver. Sau ar trebui să-ți spun domnule președinte?

– Poți să-mi spui cum îți place. Și adăugă, frivol: Ai și făcut-o.

Se lăsă tăcerea.

– Leslie, vreau să te văd.

– Ești sigur că e o idee bună?

– Foarte sigur.

– Tu ești președintele. Nu pot să te refuz, nu-i așa?

– Nu, dacă ești o americancă cu un înalt simț patriotic. Vineri seara va fi un dineu al Departamentului de Stat la Casa Albă. Te rog să vii.

– La ce oră?

– La opt.

– Bine. Voi fi acolo.

Arăta splendid în rochia neagră mulată, închisă la gît în stilul mandarin, încheiată în față cu nasturi de aur de douăzeci și două de carate și o despicătură de treizeci de centimetri pe partea stîngă a fustei.

În clipa în care dădu cu ochii de ea, Oliver se simți năpădit de amintiri.

– Leslie...

– Domnule președinte.

I-a luat mîna în mîna lui și a simțit-o umedă. *E un semn,* gîndi Oliver. *Dar ce fel de semn? E nervoasă? Furioasă? Sau nostalgică?*

– Sînt foarte bucuros că ai venit, Leslie.

– Da. Şi eu mă bucur.

– Vorbim mai tîrziu.

Zîmbetul ei îl încălzi.

– Da.

La două mese distanță de Oliver se afla un grup de diplomați arabi. Unul dintre ei, un individ brunet cu trăsături ascuțite și cu ochi negri, îl fixa pe Oliver.

Oliver se înclină spre Peter Tager și-l întrebă arătînd spre arab:

– Cine e?

Tager îi aruncă o privire rapidă.

– Ali al-Fulani. Secretar al unuia dintre statele din Emiratele Arabe. De ce întrebi?

– Așa.

Oliver se uită din nou spre arab. Omul continua să-l fixeze.

Oliver și-a petrecut seara trecînd de la unul la altul, întreținîndu-și oaspeții. Sylva era la o masă, el la cealaltă. Tocmai spre sfîrșitul serii a reușit Oliver să fie singur cu Leslie pentru cîteva clipe.

– Trebuie să stăm de vorbă. Am atîtea să-ți spun. Ne putem întîlni undeva?

În vocea ei se simți o ușoară urmă de ezitare:

– Oliver, n-ar fi mai înțelept să nu...

– Am o casă în Manassas, Virginia, la o oră și

ceva distanță de Washington. Vrei să ne întîlnim acolo?

Ea îl privi în ochi. De data aceasta nu mai ezită.

– Dacă vrei tu.

Oliver îi spuse cum să ajungă.

– Mîine seară la ora opt?

– Voi fi acolo, răspunse Leslie cu o voce răgușită.

La întîlnirea de a doua zi a Consiliului Național de Securitate, directorul CIA, James Frisch, făcu un anunț surpriză.

– Domnule președinte, astăzi de dimineață am aflat că Libia cumpără anumite arme atomice din Iran și China. Surse confidențiale afirmă că are de gînd să le folosească pentru a ataca Israelul. Vom avea confirmarea într-o zi sau două.

Secretarul de stat Lou Werner spuse:

– Nu cred că e cazul să așteptăm. Să protestăm acum, în termeni duri.

– Vezi dacă mai poți obține și alte informații, îi recomandă Oliver lui Werner.

Întrunirea a durat toată dimineața. Din cînd în cînd, Oliver s-a surprins gîndindu-se la Leslie. *„Cucerește-o, băiete... Trebuie s-o convingi să înceteze."*

Sîmbătă seara, într-una dintre mașinile de serviciu ale Casei Albe condusă de un agent secret de încredere, Oliver s-a îndreptat spre Manassas, Virginia. Fusese la un pas să contramandeze întîlnirea, acum era însă prea tîrziu. *Îmi fac griji de pomană. Probabil că n-o să vină.*

*

La ora opt, Oliver se uită pe fereastră și văzu mașina lui Leslie trăgînd pe aleea din fața casei senatorului. O privi în timp ce cobora din mașină și se îndrepta spre intrare. Oliver deschise ușa. Rămaseră în picioare, uitîndu-se în tăcere unul la altul pînă cînd pierdură noțiunea timpului și totul părea de parcă niciodată nu s-ar fi despărțit.

Primul care și-a regăsit glasul a fost Oliver.

– Dumnezeule! Cînd te-am văzut aseară... aproape că uitasem cît ești de frumoasă. Oliver o luă de mînă și o conduse în living. Vrei ceva de băut?

– Nu vreau nimic, mulțumesc.

Se așeză pe canapea lîngă ea.

– Trebuie să te întreb ceva, Leslie. Mă urăști?

Ea clătină ușor din cap.

– Nu. Am crezut că te urăsc. Făcu o grimasă. Într-un fel, ura a stat la originea succesului meu.

– Nu înțeleg.

– Am vrut să mă răzbun, Oliver. Am cumpărat ziare și posturi de televiziune ca să te pot ataca. Ești singurul om pe care l-am iubit vreodată. Cînd tu ai... cînd m-ai părăsit, n-am crezut că voi suporta.

Se lupta cu lacrimile.

Oliver o înconjură cu brațul.

– Leslie...

Apoi buzele lui i-au atins buzele și s-au sărutat pătimaș.

– O, Doamne, spuse ea. Nu mă așteptam la asta.

S-au îmbrățișat cu ardoare, iar el a luat-o de mînă și a condus-o în dormitor. S-au dezbrăcat unul pe celălalt.

– Mai repede, dragul meu, şopti Leslie. Mai repede...

Şi s-au trezit pe pat, îmbrăţişaţi, cu trupurile apropiate, recunoscîndu-se. Au făcut dragoste cu blîndeţe şi cu ardoare, ca la început. Un alt început, acum. Zăceau alături, fericiţi, epuizaţi.

– Ciudat, spuse Leslie.

– Ce?

– Toate mizeriile pe care le-am publicat despre tine. Am făcut-o ca să-ţi atrag atenţia. Se cuibări mai aproape de el. Am reuşit, nu-i aşa?

– Aşa cred, zîmbi el.

Leslie se ridică şi îl privi.

– Sînt atît de mîndră de tine, Oliver. Preşedinte al Statelor Unite.

– Încerc să fiu un preşedinte bun. Pentru mine, ăsta este lucrul cel mai important. Oliver se uită la ceas. Mă tem că trebuie să plec.

– Sigur. Te las să pleci primul.

– Cînd am să te mai văd, Leslie?

– Cînd vrei.

– Va trebui să fim foarte precauţi.

– Ştiu. Vom fi.

Leslie rămase în pat, privindu-l visătoare în vreme ce se îmbrăca.

Gata de plecare, Oliver se aplecă spre ea şi îi spuse:

– Eşti miracolul meu.

– Şi tu al meu. Întotdeauna ai fost.

– Te sun mîine, mai spuse el şi o sărută.

Oliver se grăbi spre mașina care se îndreptă grabnic spre Washington. *Cu cît lucrurile se schimbă mai mult, cu atît rămîn la fel,* se gîndea el. *Trebuie să am grijă să nu o rănesc încă o dată.* De la telefonul din mașină, formă numărul din Florida pe care i-l dăduse senatorul Davis.

Îi răspunse chiar el:

– Alo.

– Oliver.

– Unde ești?

– Mă întorc la Washington. Te-am sunat să-ți spun veștile bune. Nu trebuie să ne mai facem griji despre problema aceea. Totul este sub control.

– Nu știi cît de bucuros sînt să te aud. În vocea senatorului se simțea o notă de mare ușurare.

– Știam că ai să te bucuri, Todd.

A doua zi de dimineață, pe cînd se îmbrăca, Oliver răsfoia *Washington Tribune.* Pe prima pagină trona fotografia conacului senatorului Davis din Manassas, sub care se putea citi: CUIBUL DE DRAGOSTE AL PREȘEDINTELUI RUSSELL.

14

Oliver se holba la ziar, nevenindu-i să creadă. Cum putea să-i facă una ca asta? Își amintea cît de pătimașă de dovedise în pat. O înțelesese complet greșit. Era o pasiune nutrită din ură, nu din dragoste. *Nu o pot opri,* gîndi el disperat.

Senatorul Todd Davis se uita la reportajul de pe prima pagină și se simțea agasat. Știa cît de mare e puterea presei și mai știa cît de mult are să-l coste această vendetă. *O voi opri eu însumi,* decise el.

Intrînd în biroul de la Senat, îi telefonă lui Leslie.

– Nu ne-am văzut de mult, îi spuse el cu căldură. Prea de mult. Mă gîndesc adesea la dumneavoastră, domnișoară Stewart.

– Și eu mă gîndesc la dumneavoastră, domnule senator. De fapt, vă datorez tot ce am.

Senatorul rîse.

– Nicidecum. Ați avut o problemă și am fost foarte fericit să vă ajut.

– Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnule senator?

– Nu, domnișoară Stewart. Eu sînt cel care ar putea face ceva pentru dumneavoastră. Sînt unul dintre cititorii dumneavoastră fideli și cred că *Tribune* este un ziar cu adevărat bun. Acum mi-am dat seama că nu l-am folosit pentru nici una dintre campaniile noastre publicitare și vreau să îndrept lucrurile. Sînt acționar la o mulțime de companii puternice, care se bazează mult pe publicitate. Foarte mult. Și cred că o mare parte ar trebui să meargă spre un ziar cum este *Tribune*.

– Oferta dumneavoastră mă bucură foarte mult, domnule senator. Ne-ar prinde bine ceva mai multă publicitate. Cu cine trebuie să vorbească directorul nostru de publicitate?

– Deocamdată, înainte să ia legătura cu cineva anume, noi doi ar trebui să rezolvăm o mică problemă.

– Ce problemă? întrebă Leslie.

– Cu privire la președintele Russell.

– Da?

– E o chestiune delicată, domnișoară Stewart. Acum cîteva minute ați afirmat că îmi datorați tot ceea ce aveți. Vă cer acum o mică favoare.

– Cu plăcere, dacă se poate.

– Cu mijloacele mele modeste, l-am ajutat pe președinte să fie ales.

– Știu.

– Și face treabă bună. Îi va fi însă mai greu dacă va fi atacat în continuare de un ziar puternic ca *Tribune*.

– Ce doriți de la mine, domnule senator?

– Ei bine, v-aș fi foarte recunoscător dacă aceste atacuri vor înceta.

– În schimb, pot miza pe faptul că unele dintre companiile dumneavoastră își vor face reclamă în ziarul meu.

– Multă reclamă, domnișoară Stewart.

– Vă mulțumesc, domnule senator. Vă sfătuiesc să mă sunați atunci cînd veți avea mai mult de oferit.

Legătura se întrerupse.

În biroul lui de la *Washington Tribune*, Matt Baker citea reportajul despre cuibul de dragoste al președintelui Russell.

– Cine dracu' a autorizat așa ceva? strigă către asistentul lui.

– A venit direct din Turnul Alb.

– La naiba. Eu conduc gazeta, nu ea. *De ce dracu' mă pun cu ea?* se întrebă el a nu știu cîta oară. *Trei sute cincizeci de mii de dolari pe an, plus bonusuri și acțiuni*, își spuse cu amărăciune. Ori de cîte ori fusese pe punctul să-și dea demisia, îl sedusese oferindu-i mai mulți bani și mai multă putere. În plus, trebuia să recunoască faptul că era fascinant să lucreze pentru una dintre cele mai puternice femei de pe pămînt. Erau însă lucruri pe care nu le putea înțelege în ceea ce o privea.

De cum cumpărase *Tribune*, Leslie îi spusese lui Matt:

– Vreau să angajezi un astrolog. Îl cheamă Zoltaire.

– E angajat de concurență.

– Puțin îmi pasă. Angajează-l.

Cîteva ore mai tîrziu, Matt Baker i-a comunicat:

– Am verificat situația lui Zoltaire. Ar fi mult prea scump să-i răscumpărăm contractul.

– Fă-o.

Începînd cu săptămîna următoare, Zoltaire, pe numele său adevărat David Hayworth, a început să vină la lucru la *Washington Tribune*. Avea peste cincizeci de ani, era brunet, mic și îndesat.

Matt era uluit. Leslie nu părea să fie genul de femeie interesată de astrologie. Atît cît reușea el să-și dea seama, Leslie și David Hayworth nu aveau nici un fel de contact.

Ceea ce nu știa era că Hayworth o vizita acasă ori de cîte ori Leslie avea de luat o decizie importantă.

În prima zi, Matt a dispus ca numele ei să fie pus în caseta tehnică a ziarului: Leslie Chambers, editor. Ea a aruncat o privire și i-a spus:

– Trebuie să faci o modificare. Scrie Leslie Stewart.

Cucoana are probleme de identitate, se gîndise Matt. Se înșela. Leslie se hotărîse să-și reia numele de domnișoară pentru că voia ca Oliver Russell să știe exact cui îi datorează necazurile lui.

În a doua zi în calitate de proprietar al ziarului, Leslie spuse:

– Vom cumpăra o revistă medicală.

– De ce? a întrebase Matt curios.

– Pentru că genul ia amploare.

S-a dovedit că a avut dreptate. Revista a fost un succes imediat.

– Ne vom extinde, i-a mai spus Leslie lui Baker. Trebuie să angajăm personal pentru publicațiile din străinătate.

– Bine.

– Lumea s-a cam îngrășat pe aici. Scapă de reporterii care n-au de gînd să slăbească.

– Leslie...

– Vreau reporteri tineri și flămînzi.

Cînd s-a eliberat un post de conducere, Leslie a insistat să fie de față la interviuri. I-a ascultat pe candidați și le-a pus tuturor o singură întrebare:

– Ce scor ai la golf?

Postul a depins în mare măsură de răspunsul la această întrebare.

– Ce fel de întrebare mai e și asta? întrebase Matt Baker cînd o auzise pentru prima oară. Ce contează scorul la golf?

– Nu vreau să angajez oameni pasionați de golf. Dacă e să lucreze aici, pasiunea lor trebuie să fie *Washington Tribune*.

Viața particulară a lui Leslie Stewart era subiect de interminabile discuții la *Tribune*. Era frumoasă și nemăritată și nimeni nu știa să existe vreun bărbat în viața ei. Nu avea viață personală. Era un personaj proeminent în capitală și o invitație la dineurile ei era rîvnită de o mulțime de oameni importanți. Lumea făcea însă speculații despre ceea ce se petrecea după ce toți musafirii plecau, cînd ea rămînea singură. Se spunea că suferă de insomnii și că își petrece nopțile

muncind, făcînd proiecte și planuri pentru mărirea imperiului Stewart.

Leslie făcea de toate: editoriale, reportaje, reclame. Într-o zi l-a întrebat pe directorul departamentului de publicitate:

– De ce nu facem reclamă pentru Gleason's?

Gleason's era un magazin important din Georgetown.

– Am încercat, dar...

– Îl cunosc pe proprietar. Am să-i dau un telefon.

L-a sunat și i-a spus:

– Allan, de ce nu-ți faci reclamă în *Tribune?*

– Leslie, cititorii voștri sînt cei ce ne lasă cu rafturile goale, i-a răspuns el rîzînd.

Înainte de orice întrunire, Leslie căuta să afle cît mai multe despre cei cu care se întîlnea. Știa punctele slabe și cele tari ale fiecăruia și era un negociator necruțător.

– Ești prea intransigentă uneori, a prevenit-o Matt Baker. Trebuie să înveți să lași de la tine, Leslie.

– Las-o baltă. Vreau totul sau nimic, asta e politica mea.

În anul următor, Washington Tribune Enterprises a mai achiziționat un ziar și un post de radio în Australia, unul de televiziune în Denver și un alt ziar în Hammond, Indiana. Cu fiecare achiziție, angajații de întrebau înspăimîntați ce va mai urma. Reputația de femeie lipsită de scrupule creștea.

*

Leslie Stewart era foarte geloasă pe Katharine Graham.

– Are noroc, spunea Leslie. Și se spune că e o ticăloasă.

Matt Baker se simțise tentat să o întrebe dacă știe ce se spune despre ea însăși, dar hotărîse să tacă.

Într-o dimineață cînd a ajuns la lucru, Leslie a găsit pe birou un obiect format dintr-o bară de lemn și două bile de alamă.

Matt Baker s-a necăjit.

– Îmi pare rău, i-a spus el. Îl iau...

– Nu. Lasă-l aici.

– Dar...

– Lasă-l.

Matt Baker era într-o ședință în biroul lui cînd a auzit vocea lui Leslie prin interfon.

– Matt, vino imediat.

Fără „te rog", fără „bună dimineața". *Se anunță o zi grea,* își zise el abătut. Prințesa de Gheață nu era în toane bune.

– Asta-i tot, le spuse el colaboratorilor.

Părăsi apoi biroul și străbătu coridoarele de unde putea observa sute de oameni muncind din greu. Luă ascensorul pînă în turnul alb și intră în biroul somptuos. Jumătate de duzină de editori erau deja adunați în încăpere.

În spatele unui birou enorm ședea Leslie Stewart. Se uită la Matt Baker.

– Să începem.

Convocase o ședință de redacție. Matt își amintea spusele ei: „Tu vei conduce ziarul. E-u am să stau deoparte". Ar fi trebuit să-și dea seama. Nu era treaba ei să convoace redacția, ci a lui. Pe de altă parte, ea era editor și proprietar la *Washington Tribune* și putea să facă orice îi trecea prin cap.

Matt Baker se grăbi să spună:

– Vreau să discutăm despre reportajul cu privire la cuibul de dragoste al președintelui Russell din Virginia.

– Nu e nimic de discutat, replică Leslie. Le arătă un exemplar din *The Washington Post,* ziarul concurent. L-ați văzut?

Matt îl văzuse.

– Da, dar...

– Pe vremuri o asemenea știre se chema bombă, Matt. Unde erai și unde erau reporterii tăi cînd *Post* a fost acolo?

The Washington Post titra: UN AL DOILEA LOBBY-IST A FOST ACUZAT PENTRU CĂ A OFERIT CADOURI ILEGALE MINISTRULUI APĂRĂRII.

– De ce nu am publicat noi reportajul?

– Pentru că știrea nu este confirmată oficial. Am verificat. Nu e decît...

– Nu-mi place să mi se fure știrile de sub nas.

Matt ridică din umeri și se așeză la loc pe scaun. Se anunța o reuniune furtunoasă.

– Sîntem cei mai buni sau nu sîntem deloc, declară Leslie. Și dacă nu sîntem, înseamnă că nu mai avem slujbe, nu-i așa?

Leslie se întoarse spre Arnie Cohn, editorul suplimentului de duminică.

– Cînd oamenii se trezesc duminică dimineaţa, vrem ca ei să citească suplimentul nostru. Nu vrem să-i facem să adoarmă la loc. Reportajele de duminica trecută au fost plictisitoare.

Arnie se gîndea: *Dacă ai fi fost bărbat, ţi-aş...*

– Îmi pare rău, se bîlbîi el. Am să mă străduiesc mai mult pe viitor.

Îi veni rîndul lui Jeff Connors, de la rubrica sport. Connors era un bărbat atrăgător, în jur de treizeci şi cinci de ani, înalt, cu o constituţie atletică, blond, cu ochi cenuşii inteligenţi. Avea expresia mulţumită a unuia care ştie foarte bine că e bun în ceea ce face. La urechile lui Matt ajunsese zvonul că Leslie i-a făcut avansuri, dar a fost refuzată.

– Ai scris că Fielding urma să fie transferat la *The Pirates*.

– Mi s-a spus că...

– Ţi s-au spus minciuni. *Tribune* se face vinovat de a fi tipărit ceva ce nu s-a întîmplat.

– Am luat informaţia de la managerul lui, răspunse Jeff Connors imperturbabil. Mi-a spus că...

– Data viitoare verifică informaţiile, iar apoi mai verifică-le o dată.

Leslie se întoarse spre perete, către locul unde atîrna un articol de ziar îngălbenit de vreme, înrămat. Era prima pagină a lui *Chicago Tribune*, din 3 noiembrie, 1948. Titlul

se întindea pe toată lățimea paginii: DEWEY ÎL ÎNVINGE PE TRUMAN.

– Cel mai rău lucru care i se poate întîmpla unui ziar este să informeze greșit. În munca noastră trebuie să avem întotdeauna dreptate. Se uită la ceas. Asta-i tot deocamdată. Aștept lucruri mai bune de la voi pe viitor.

Pe cînd se ridicau să plece, Leslie îi spuse lui Matt Baker:

– Mai rămîi.

– Bine. Se lăsă să cadă la loc pe scaun și se uită la ceilalți care părăseau sala.

– Am fost aspră cu ei? îl întrebă.

– Ai obținut ce vrei. Sînt toți în pragul sinuciderii.

– Scopul nostru nu este să ne facem prieteni, ci să scoatem un ziar. Privi din nou spre pagina înrămată de pe perete. Te-ai gîndit vreodată la ce-a simțit editorul acela cînd ziarul lui a publicat știrea, iar Truman a ajuns președinte? Nu-mi doresc să am vreodată acel sentiment, Matt. Niciodată.

– Că veni vorba de informație falsă, replică Matt, reportajul nostru despre președintele Russell se potrivește mult mai bine unui ziar de scandal. De ce continui să te iei de el? Dă-i o șansă.

– I-am dat o șansă, răspunse Leslie enigmatic. Se ridică în picioare și începu să se plimbe. Cineva mi-a spus că Russell are de gînd să-și exercite dreptul de veto în chestiunea legii comunicațiilor. Asta înseamnă că trebuie să anunțăm posturile din San Diego și din Omaha.

– Nu avem ce să facem.

– Ba da, avem. Vreau să-l scot din Casa Albă, Matt.

Vom susține pe altcineva să ajungă acolo, pe cineva care știe ce face.

Matt n-avea de gînd să se certe iar cu Leslie din cauza președintelui. Era o detractoare fanatică.

– Nu e omul potrivit pentru această funcție și am de gînd să fac în așa fel încît să piardă următoarele alegeri.

Philip Cole, șeful corespondenților WTE, năvăli în biroul lui Matt cînd acesta era gata să plece.

– Avem o problemă, Matt, spuse el cu o expresie de îngrijorare întipărită pe față.

– Nu poate aștepta pînă mîine? Am întîrziat deja la...

– E vorba de Dana Evans.

– Ce i s-a întîmplat? întrebă Matt aspru.

– A fost arestată.

– Arestată? se miră Matt. Pentru ce?

– Spionaj. Vrei să mă ocup...

– Nu. Rezolv eu.

Matt Baker se năpusti spre birou și formă numărul Departamentului de Stat.

15

Era tîrîtă, goală, afară din celulă, în curtea întunecoasă şi rece. Se zbătea sălbatic să scape din mîinile celor doi bărbaţi care o ţineau, dar erau mult prea puternici pentru ea. Şase soldaţi înarmaţi se aflau acolo, aşteptînd ca ea să fie dusă, ţipînd, spre pilonul de lemn înfipt în pămînt. Colonelul Gordan Divjak privea la oamenii lui care o legau de păr.

– Nu-mi puteţi face aşa ceva! Nu sînt spion! ţipa ea. Dar vocea ei nu putea acoperi sunetul mortierelor ce se auzeau în apropiere.

Colonelul Divjak plecă de lîngă ea şi dădu din cap în direcţia plutonului de execuţie.

– Încărcaţi, ochiţi...

– Nu mai ţipa!

Mîini aspre o scuturau. Dana deschise ochii. Îşi auzea inima bubuind. Zăcea pe priciul din celula ei mică şi întunecoasă. Colonelul Divjak era în picioare în faţa ei.

Dana se ridică în capul oaselor, cuprinsă de panică, încercînd să alunge coşmarul.

– Ce... ce vrei să-mi faci?

Răspunsul colonelului a fost rece:

– Dacă ar fi existat dreptate, te-aş fi împuşcat. Din păcate, am primit ordin să te eliberez.

Inima i se opri o clipă.

– Vei pleca din ţară cu primul avion. Să nu te mai întorci niciodată, adăugă el privind-o în ochi.

A fost nevoie de toată presiunea pe care Departamentul de Stat şi preşedintele o puteau exercita pentru ca Dana Evans să fie eliberată. La auzul veştii despre arestare, Peter Tager s-a dus imediat la preşedinte.

– Acum am primit un telefon de la Departamentul de Stat. Dana Evans a fost arestată sub acuzaţia de spionaj. Vor să o execute.

– Iisuse! E îngrozitor. Nu putem permite aşa ceva.

– Desigur. Cer permisiunea să vorbesc în numele tău.

– O ai. Să faci tot ce este necesar.

– Voi colabora cu Departamentul de Stat. Dacă rezolvăm problema asta, poate că *Tribune* o s-o lase mai moale în ceea ce te priveşte.

Oliver clătină din cap.

– N-aş miza pe asta. Nu vreau decît să o scoatem de acolo.

Zeci de telefoane au zbîrnîit, din partea preşedintelui, a ministrului de Externe şi a secretarului general ONU, pînă

cînd cei ce o țineau prizonieră pe Dana au fost de acord să o elibereze.

La auzul veștii bune, Peter Tager se grăbi să-l anunțe pe Oliver.

– E liberă. Vine acasă.

– Minunat!

Se gîndi la Dana pe drumul spre o întrunire la care urma să ia parte în dimineața aceea. *Mă bucur că am reușit să o salvăm.*

Nu putea să știe că această acțiune avea să-l coste viața.

La aterizarea pe aeroportul Dulles International, o așteptau Matt Baker împreună cu două duzini de reporteri de la ziare și posturi de radio și televiziune.

Dana privea mulțimea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Ce se...

– Pe aici, Dana. Zîmbește.

– Cum s-au purtat cu tine? Au fost brutali?

– Cum e să te întorci acasă?

– Stai să facem o poză.

– Vrei să te întorci acolo?

Vorbeau toți odată. Dana rămăsese pe loc, copleșită.

Matt Baker o grăbi spre limuzina care îi aștepta și plecară în trombă.

– Ce... ce se-ntîmplă? întrebă Dana.

– Ești celebră.

Clătină din cap.

– Nu vreau aşa ceva. Închise ochii pentru o clipă. Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

– Să-i mulţumeşti preşedintelui şi lui Peter Tager. Ei au tras sforile. Ei şi Leslie Stewart.

Cînd Matt Baker îi spusese ce s-a întîmplat, Leslie izbucnise:

– Ticăloşii! Nu se pun cu *Tribune*. Ocupă-te de eliberarea ei. Trage toate sforile şi scoate-o de acolo.

Dana se uita prin geamul limuzinei. Oamenii mergeau pe stradă, vorbind şi rîzînd. Nu se auzea zgomot de puşti sau de mortiere. I se părea ireal.

– Editorul nostru de la Imobiliare ţi-a găsit un apartament. Te duc acolo. Vreau să-ţi iei o vacanţă, cît vrei tu. Cînd eşti gata, te întorci la muncă. O privi îndeaproape. Te simţi bine? Dacă vrei un doctor, pot să aranjez...

– Mă simt bine. Am fost la un doctor în Paris.

Apartamentul se afla pe strada Calvert, frumos mobilat, cu un dormitor, living, bucătărie, baie şi un mic cabinet de lucru.

– Îţi place? întrebă Matt.

– E perfect. Mulţumesc, Matt.

– Ţi-am umplut frigiderul. Mîine poate te duci să-ţi cumperi nişte haine, după ce te odihneşti. Trece totul în contul ziarului.

– Mulţumesc, Matt. Mulţumesc pentru tot.

– Va trebui să prezinţi un raport – mai tîrziu. Am să mă ocup eu de asta.

*

Se afla pe un pod de unde auzea împușcături și se uita la cadavrele umflate plutind la vale. Se trezi suspinînd. I se păruse atît de real. Nu fusese decît un vis, dar știa că așa ceva se întîmplă în realitate. Chiar în momentul acela, oameni inocenți – bărbați, femei și copii – erau măcelăriți fără milă. Își reaminti cuvintele profesorului Staka: *Războiul din Bosnia-Herțegovina este dincolo de înțelegerea noastră.* Incredibil era și faptul că nimănui nu părea să-i pese. Îi era frică să adoarmă din nou, frică de coșmarele care o chinuiau. Se ridică și se duse să privească orașul de la fereastră. Era liniște, nu se auzeau focuri de armă sau țipete de oameni fugind. Era aproape supranatural. Se gîndi la Kemal, la viața lui de acum și se întrebă dacă are să-l mai vadă vreodată. *Probabil că m-a uitat deja.*

Dana și-a petrecut o bună parte a dimineții cumpărîndu-și îmbrăcăminte. Oamenii se opreau să se uite la ea. Îi auzea șoptind: *E Dana Evans!* Toți vînzătorii de la magazine o cunoșteau. Era celebră. Nu-i plăcea.

Dana nu mîncase nici seara, nici de dimineață. Îi era foame, dar nu putea să mănînce. Era prea încordată. Ca și cînd ar fi așteptat să se întîmple un dezastru. Mergea pe stradă încercînd să evite privirile necunoscuților. Suspecta pe toată lumea și aștepta din clipă în clipă să audă focuri de armă. *Așa nu se mai poate,* își spuse ea.

La amiază a intrat în biroul lui Matt Baker.

– Ce faci aici? Trebuia să fii în concediu.

– Vreau să mă întorc la muncă, Matt.

O privit gîndindu-se la tînăra care venise la el în urmă cu cîțiva ani. *„Caut de lucru. Desigur, lucrez deja pentru dumneavoastră. Ar fi mai mult ca un transfer, nu-i așa?... Pot să încep chiar acum..."* Își împlinise cu prisosință promisiunea. *Dacă aș fi avut o fiică...*

– Șefa ta vrea să-ți vorbească, îi spuse Matt.

Porniră împreună spre biroul lui Leslie Stewart.

Cele două femei rămaseră în picioare, studiindu-se reciproc.

– Bine ai venit acasă, Dana.

– Mulțumesc.

– Ia loc. Dana și Matt s-au așezat pe scaunele din fața biroului.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru că m-ai salvat, spuse Dana.

– Trebuie să fi fost îngrozitor. Ce facem cu ea acum, Matt? adăugă Leslie privindu-l.

– Tocmai trebuie să numim un alt corespondent la Casa Albă. Ți-ar plăcea? o întrebă el. Era una dintre cele mai rîvnite poziții în televiziune din toată țara.

Fața Danei se lumină.

– Da, mi-ar plăcea.

– Ai slujba, încuviință Leslie.

Dana se ridică.

– Vă mulțumesc încă o dată.

– Succes.

Dana și Matt părăsiră biroul.

– Hai să te instalez, îi spuse Matt. O conduse pînă la clădirea televiziunii unde toată echipa o aștepta. Danei i-au trebuit cincisprezece minute să-și croiască drum prin mulțimea de colegi care veniseră să o salute.

– Îți prezint pe noul corespondent la Casa Albă, îi spuse Matt lui Philip Cole.

– Minunat. Vino să-ți arăt biroul tău.

– Ai mîncat? o întrebă Matt.

– Nu, eu...

– Mergem să gustăm ceva.

Restaurantul era la etajul al cincilea, o încăpere spațioasă, cu mai mult de douăzeci de mese. Matt o conduse spre o masă din colț și se așezară.

– Domnișoara Stewart pare o persoană drăguță, remarcă Dana.

Matt s-a oprit la timp și spuse doar:

– Da. Să comandăm.

– Nu mi-e foame.

– Ai luat gustarea?

– Nu.

– Dar micul dejun?

– Nu.

– Cînd ai mîncat ultima oară?

Dana clătină din cap.

– Nu-mi amintesc. Nu contează.

– Greşeşti. Nu pot să-i permit noului nostru corespondent la Casa Albă să se înfometeze.

Chelnerul se apropie de masa lor.

– Ce doriţi să serviţi, domnule Baker?

Matt aruncă o privire fugară pe meniu.

– Începem cu ceva uşor. Pentru domnişoara Evans, şuncă, salată verde şi un sandviş cu roşii. O privi întrebător. O prăjitură sau înghetată?

– Nim...

– *Pie à la mode.* Pentru mine un sandiviş cu carne de vacă.

– Numaidecît, domnule.

Dana aruncă o privire în jur.

– Mi se pare totul atît de nefiresc. E adevărat numai ce se întîmplă acolo, Matt. E oribil. Aici nimănui nu-i pasă.

– Nu spune asta. Bineînţeles că ne pasă. Dar nu putem stăpîni lumea şi nu o putem controla. Facem ce putem.

– Nu-i de-ajuns, răspunse Dana febril.

– Dana..., începu el, dar se opri. Ea era departe, asculta sunete pe care el nu le putea auzi, privea lucruri groaznice pe care el nu le putea vedea. Rămaseră tăcuţi pînă cînd chelnerul reveni cu comanda.

– Poftă bună, le ură el.

– Matt, chiar nu mi-e...

– Trebuie să mănînci! ordonă Matt.

Jeff Connors se îndrepta spre masa lor.

– Bună, Matt.

– Jeff.

– Bună, adăugă Jeff văzînd-o pe Dana.

Matt făcu prezentările.

– Dana, ți-l prezint pe Jeff Connors, redactorul rubricii de sport de la *Tribune*.

Dana dădu din cap.

– Mă număr printre fanii dumneavoastră, domnișoară Evans. Mă bucur că ați scăpat cu bine.

Dana încuviință în tăcere.

– Stai la masa noastră, Jeff? îl invită Matt.

– Cu plăcere. Se așează pe un scaun și continuă să i se adreseze Danei: M-am străduit să nu pierd nici unul dintre reportajele tale. Sînt nemaipomenite.

– Mulțumesc, murmură Dana.

– Jeff este un mare atlet. Este în Baseball Hall of Fame.

Dana continuă să tacă.

– Dacă ai timp, se oferi Jeff, te duc vineri la meciul dintre Orioles cu Yankees, la Baltimore. Este...

Dana se întoarse spre el și-l privi pentru prima dată.

– Sună grozav. Lovești mingea și apoi o iei la fugă în jurul terenului, în timp ce echipa adversă încearcă să te oprească. Ăsta-i jocul, dacă nu mă-nșel.

El o privi precaut.

– Păi...

Dana se ridică și continuă cu vocea tremurătoare:

– Am mai văzut oameni fugind, dar o făceau ca să-și scape viața pentru că alții trăgeau în ei. Era într-o stare vecină cu isteria. Nu era un joc, nu era un joc prostesc de baseball.

Cei din restaurant se întorseseră spre ea și o priveau.

– Du-te dracului! spuse ea suspinînd. Şi fugi din încăpere.

Jeff se scuză faţă de Matt.

– Îmi pare foarte rău. N-am vrut să...

– N-ai nici o vină. O parte din ea a rămas acolo. Martor mi-e Dumnezeu că are tot dreptul să facă o criză de nervi.

Dana intră ca o vijelie în biroul ei, trîntind uşa. Se aşeză la masă, luptîndu-se cu criza de isterie. *O, Doamne. M-am făcut de rîs. O să fiu concediată şi o merit din plin. Ce-am avut cu omul? Cum am putut să fac aşa ceva? Locul meu nu e aici. Locul meu nu e nicăieri.* Rămase plîngînd cu capul pe masă.

Uşa se deschise peste cîteva minute, şi se auzi că cineva intra în încăpere. Dana înălţă capul. Era Jeff Connors, purtînd o tavă cu şuncă, salată verde, un sandviş cu roşii şi o prăjitură *pie à la mode*.

– Nu ţi-ai mîncat prînzul, i-a spus Jeff cu blîndeţe.

Încremenită, Dana îşi şterse lacrimile.

– Eu... vreau să-mi cer scuze. Îmi pare tare rău. Nu am nici un drept să...

– Ba ai tot dreptul, replică el încet. Oricum, la ce bun să te uiţi la un meci stupid de baseball?

Jeff puse tava pe masă.

– Pot să stau cu tine cît mănînci?

– Nu mi-e foame, mulţumesc.

– Mă pui într-o situaţie extrem de delicată, domnişoară Evans, replică el suspinînd. Matt a zis că trebuie să mănînci. Nu vrei să mă concedieze, nu-i aşa?

Dana reuși să schițeze un zîmbet.

– Nu.

Luă o jumătate de sandviș și mușcă puțin.

– Mai mult.

Mai luă o mușcătură mică.

– Mai mult.

Ea ridică privirea.

– Ai de gînd să mă faci să mănînc toată asta?

– Normal. O urmări în timp ce mușcă o îmbucătură mai mare.

– E mai bine. Apropo, dacă nu ești ocupată vineri seara, nu știu dacă-ți-am spus, dar e meciul dintre Orioles și Yankees. Mergi?

Îl privi și încuviință.

– Da.

La ora trei după-amiaza, cînd intră în Casa Albă, portarul îi comunică Danei:

– Domnul Tager vrea să vă vadă, domnișoară Evans. Veți fi condusă în biroul dumnealui.

Peste cîteva minute, un funcționar o conduse printr-un coridor lung spre biroul lui Peter Tager. Era așteptată.

– Domnule Tager...

– Nu mă așteptam să vă văd atît de curînd, domnișoară Evans. Șefii dumneavoastră nu vă dau niciodată concediu?

– N-am vrut concediu, răspunse Dana. Vreau... vreau să muncesc.

– Vă rog să luați loc. Dana se așeză în fața lui. Vă pot oferi ceva?

– Nu, mulțumesc. Abia am prînzit, adăugă ea și zîmbi amintindu-și de Jeff Connors. Domnule Tager, vreau să vă mulțumesc dumneavoastră și președintelui Russell pentru că m-ați salvat. După o mică ezitare, continuă: Știu că *Tribune* nu s-a purtat foarte frumos cu președintele, însă cu...

Peter Tager ridică mîna.

– A fost o chestiune dincolo de politică. Președintele nu putea permite ca așa ceva să se întîmple. Cunoașteți povestea Elenei din Troia?

– Da.

El zîmbi.

– Ei bine, pentru dumneavoastră am fi pornit un război. Sînteți o persoană foarte importantă.

– Nu mă simt importantă.

– Vreau să știți cît de bucuroși sîntem, președintele Russell și cu mine, că ați fost numită la Casa Albă.

– Vă mulțumesc.

Tager făcu o pauză.

– Mare păcat că *Tribune* nu-l place pe președintele Russell, iar dumneavoastră nu puteți schimba situația. Cu toate acestea, la nivel particular, președintele și cu mine am face orice să vă ajutăm... avem amîndoi un respect enorm pentru dumneavoastră.

– Mulțumesc. Mă bucură foarte mult.

Ușa se deschise și intră Oliver. Dana și Peter se ridicară.

– Luați loc, spuse Oliver și se îndreptă spre Dana: Bine ați venit acasă.

– Vă mulțumesc, domnule președinte. Mulțumesc mult.

Oliver îi zîmbi.

– La ce bun să fii președinte dacă nu poți salva viața unui om? Vreau să fiu sincer cu dumneavoastră, domnișoară Evans. Nici unul dintre noi nu sîntem fani ai ziarului dumneavoastră, ci ai dumneavoastră.

– Mulțumesc.

– Peter vă va conduce într-un tur prin Casa Albă. Orice problemă aveți, sîntem aici pentru a vă ajuta.

– Sînteți foarte bun.

– Dacă nu vă deranjează, aș vrea să vă întîlniți cu domnul Werner, ministrul de Externe. Are nevoie de un raport detaliat asupra situației din Herțegovina.

– Cu mare plăcere, răspunse Dana.

O duzină de oameni erau adunați în sala particulară de conferințe a miniștrului de Externe, ascultînd expunerea Danei.

„Majoritatea clădirilor din Sarajevo au fost distruse sau serios avariate. Nu au electricitate și cei care încă mai au mașini folosesc bateriile pentru a se putea uita la televizor...

Străzile orașului sînt blocate de carcase de mașini și de biciclete bombardate...

Cînd plouă, oamenii colectează apa din burlane în găleți...

Nu există nici un fel de respect pentru Crucea Roșie sau pentru jurnaliștii prezenți acolo. În războiul din Bosnia au murit peste patruzeci de corespondenți și alte cîteva zeci au fost răniți...

Indiferent dacă revolta împotriva lui Slobodan Miloseviç va reuşi sau nu, datorită nemulţumirilor populare regimul său se clatină serios."

Întrunirea a durat două ore. Pentru Dana, efectul ei a fost şi traumatic, dar şi binefăcător, pentru că, pe de o parte, descriind ce s-a întîmplat, a retrăit totul şi, pe de altă parte, a descoperit că e o uşurare să vorbească despre toate astea. Era extenuată cînd a terminat.

Ministrul de Externe a felicitat-o:

– Vă mulţumesc, domnişoară Evans. Am primit informaţii foarte preţioase. Mă bucur că v-aţi întors acasă teafără, adăugă el zîmbind.

– Şi eu mă bucur, domnule ministru.

Vineri seara, Dana se afla alături de Jeff Connors în sectorul presei de pe stadionul Camden Yards. Pentru prima oară de la întoarcerea acasă reuşi să se gîndească şi la altceva în afară de război. Se uita la jucători ascultînd vocea crainicului:

„... sîntem la mijlocul celui de-al şaselea tur şi aruncă Nelson. Alomar loveşte mingea spre partea stîngă a terenului. Palmeiro se apropie de terenul de ţintă. Scorul e doi la unu. Nelson dă o pasă rapidă spre mijlocul terenului, iar Palmeiro o urmăreşte. Ce lovitură! Se pare că mingea va trece peste gardul din dreapta. S-a terminat. Palmeiro înconjură terenul a doua oară, iar Orioles conduce..."

– Îţi place? o întrebă Jeff în timpul turului al şaptelea.

Dana îl privi și încuviință:

– Da.

La întoarcerea la Washington, au cinat la bistroul Twenty Fifteen.

– Îmi cer scuze încă o dată pentru felul în care m-am purtat ieri, spuse Dana. Am trăit însă într-o lume în care... . Se opri, neștiind cum să continue. ... în care totul e o chestiune de viață și de moarte. Totul. E îngrozitor. Dacă cineva nu oprește războiul, oamenii aceia nu au nici o șansă.

Jeff îi răspunse blînd:

– Dana, ceea ce se petrece acolo nu trebuie să te împiedice să-ți trăiești viața. Trebuie să reîncepi să trăiești pentru tine. Aici.

– Știu. Numai că nu e ușor.

– Sigur că nu e ușor. Vreau să te ajut. Îmi dai voie?

Dana îl privi îndelung.

– Te rog.

A doua zi, Dana avea întîlnire la prînz cu Jeff Connors.

– Poți să treci să mă iei? o rugă el și îi dădu adresa.

– Bine. Dana se întreba ce caută acolo. Adresa era într-o zonă nu tocmai liniștită a orașului.

L-a găsit înconjurat de două echipe de baseball, cu jucători între nouă și treisprezece ani, îmbrăcați în echipamente de baseball foarte originale. Dana parcă mașina și rămase să privească.

– Și țineți minte, spunea Jeff, nu vă grăbiți. Cînd

aruncătorul serveşte, gîndiţi-vă că mingea vine foarte încet şi că aveţi destul timp să o loviţi. Bătătorul trebuie să mîngîie mingea. Ajutaţi-vă mîinile cu mintea...

Jeff o observă pe Dana şi îi făcu semn cu mîna.

– Gata, băieţi. Destul pentru azi.

– E iubita ta, Jeff? întrebă unul dintre băieţi.

– Numai dacă am noroc, răspunse Jeff zîmbind. Ne vedem curînd.

Se îndreptă spre maşina Danei.

– Văd că ai un adevărat club de baseball, spuse Dana.

– Sînt băieţi buni. Îi antrenez o dată pe săptămînă.

– Îmi place, replică ea zîmbind. Şi se întrebă în sinea ei ce-o mai fi făcînd Kemal.

Pe măsură ce zilele treceau, Dana descoperea că îl place pe Jeff Connors din ce în ce mai mult. Era sensibil, inteligent şi amuzant. Îi plăcea compania lui. Încet-încet, amintirile îngrozitoare de la Sarajevo începeau să pălească. A venit şi dimineaţa cînd s-a trezit după un somn fără coşmare.

Cînd i-a spus lui Jeff acest lucru, el i-a luat mîna şi a alintat-o:

– Eşti fata mea curajoasă.

Dana s-a întrebat dacă trebuie să caute în aceste cuvinte un înţeles mai profund.

La birou o aştepta o scrisoare scrisă de mînă. Scria: „miss evans, nu-ţi face griji din cauza mea. sînt fericit. nu sînt

singur. nu mi-e dor de nimeni. și vreau să-ți dau înapoi hainele pe care mi le-ai cumpărat fiindcă nu mai am nevoie de ele. la revedere." Era semnată „kemal".

Ștampila poștei indica faptul că fusese trimisă din Paris, iar pe antet se putea citi „Căminul de băieți Xavier". Dana a citit scrisoarea de două ori, apoi a pus mîna pe telefon. L-a găsit pe Kemal după patru ore.

I-a auzit vocea temătoare:

– Alo...

– Kemal, Dana Evans e la telefon.

Nici un răspuns.

– Am primit scrisoarea ta.

Tăcere.

– Vreau doar să-ți spun că mă bucur pentru că ești fericit și că te distrezi atît de bine. A așteptat un moment înainte să continue: Aș vrea să fiu și eu atît de fericită ca tine. Și știi de ce nu sînt? Pentru că mi-e dor de tine. Mă gîndesc mult la tine.

– Nu, nu-i adevărat, a răspuns Kemal. Puțin îți pasă de mine.

– Te înșeli. Vrei să vii la Washington și să locuiești cu mine?

A urmat o tăcere lungă.

– Chiar... vorbești serios?

– Te cred. Vrei?

– Eu... bîlbîi el și începu să plîngă. Da... da, doamnă.

– Am să mă ocup eu de asta.

– Miss Evans?

– Da?

– Te iubesc.

Dana se plimba cu Jeff prin parcul West.Potomac.

– O să am un coleg de cameră, îl informă Dana. Va fi aici peste cîteva săptămîni.

– Coleg? exclamă Jeff surprins.

Dana receptă cu plăcere reacţia lui.

– Da. Îl cheamă Kemal şi are doisprezece ani.

Îi relată toată istoria.

– Pare un puşti pe cinste.

– Aşa şi este. Viaţa lui a fost un infern, Jeff. Vreau să-l ajut să uite.

– Am să-l ajut şi eu, afirmă el privind-o.

În noaptea aceea au făcut dragoste pentru prima oară.

16

Washington, D.C. înseamnă de fapt două oraşe. Unul de o neobişnuită frumuseţe, cu o arhitectură impresionantă, muzee de prima mînă şi statui ale giganţilor istoriei: Lincoln, Jefferson, Washington... un oraş cu parcuri verzi, cireşi în floare şi aer catifelat.

Celălalt – citadelă a celor fără adăpost, un oraş cu una dintre cele mai ridicate rate ale criminalităţii din lume, un labirint al hoţilor, bătăuşilor şi criminalilor.

Monroe Arms este un hotel elegant aşezat discret nu departe de intersecţia străzilor 27 şi K. Nu are firmă, dar are o clientelă fidelă.

Hotelul fusese construit în urmă cu cîţiva ani de o tînără antreprenoare, Lara Cameron.

Jeremy Robinson, directorul hotelului, tocmai venise şi studia registrul cu o expresie perplexă întipărită pe faţă. Pentru a se asigura că nu s-a strecurat o greşeală, mai verifică

o dată numele ocupanților apartamentelor de lux cu terasă.

În apartamentul 325, o actriță uitată de marele public își repeta rolul pentru piesa de deschidere de la Teatrul Național. După informația din *The Washington Post*, actrița spera să-și relanseze cariera.

La 425, apartamentul de deasupra, era cazat un bine cunoscut traficant de arme care venea regulat la Washington. Era înscris în registru sub numele de J.L. Smith, deși după înfățișare părea că vine de undeva din Orientul Mijlociu. Domnul Smith dădea bacșișuri extrem de generoase.

Apartamentul 525 era ocupat de William Quint, șeful Comisiei Anti-Drog din Congres.

Deasupra, la 625, stătea un comis-voiajor care vindea software și venea la Washington o dată pe lună.

La 725 era înregistrat Pat Murphy, un lobby-ist internațional.

E bine pînă aici, se gîndea Jeremy Robinson. Îi cunoștea pe toți. Enigma era la 825 – apartamentul imperial de la ultimul etaj. Cel mai elegant din hotel, era întotdeauna rezervat pentru VIP-uri. Se întindea pe tot etajul și era decorat pretențios, cu tablouri de valoare și antichități. Avea un ascensor propriu care ducea pînă în garajul de la subsol, astfel încît oaspeții care doreau să-și păstreze anonimatul puteau veni și pleca în liniște.

Ceea ce-l intriga pe Jeremy Robinson era numele din registru: Eugene Gant. Exista oare o persoană cu acest nume sau un cititor care îl plăcea pe Thomas Wolfe îl alesese ca pseudonim?

Carl Gorman, recepționerul care îl înregistrase pe misteriosul domn Gant, plecase în concediu în urmă cu cîteva ore și nu știa unde să-l găsească. Robinson ura misterele. Cine era Eugene Gant și de ce i s-a dat apartamentul imperial?

La etajul al treilea, în apartamentul 325, Dame Gisella Barrett își repeta rolul. Era o femeie cu o înfățișare distinsă, trecută bine de șaizeci de ani, o actriță care fermecase cîndva publicul și critica din West End, Londra, pînă pe Broadway, Manhattan. Figura ei mai păstra încă urmele frumuseții de altădată, alterate însă de amărăciune.

Citise articolul din *The Washington Post* în care se spunea că e la Washington pentru a-și face reintrarea. *Reintrarea!* se gîndea ea indignată. *Cum îndrăznesc! N-am plecat niciodată.*

E adevărat că trecuseră mai mult de douăzeci de ani de la ultima apariție pe scenă, dar asta numai pentru că o mare actriță are nevoie de un rol mare, de un regizor extraordinar și de un producător înțelegător. Regizorii din ziua de azi sînt prea tineri pentru a putea cocheta cu adevăratul Teatru, iar marii producători englezi – H.M. Tenant, Binkie Beaumont, C.B. Cochran – erau oale și ulcele. Se duseseră pînă și producătorii americani cît de cît acceptabili, Helburn, Belasco și Golden. Indiscutabil, teatrul actual era în mîna unor parveniți incompetenți și fără tradiție. Pe vremuri era minunat. Existau dramaturgi care scriau cu pana înmuiată în lumină. Dame Barrett a jucat rolul lui Ellie Dunn în *Casa inimilor sfărîmate* a lui Shaw.

Cum s-au mai entuziasmat criticii. Bietul George! Nu-i plăcea să-i spui George. Îi plăcea Bernard. Lumea îl credea om aspru și inversunat, dar în sinea lui era doar un irlandez romantic. Îmi trimitea trandafiri. Cred că era prea timid ca să meargă mai departe. Se temea să nu-l resping.

Se pregătea să revină pe scenă într-unul din cele mai puternice roluri scrise vreodată, Lady Macbeth. Îi venea ca o mănușă.

Dame Barrett și-a pus scaunul în fața unui perete gol, în așa fel încît să nu se lase distrasă de priveliștea de afară. S-a așezat, a tras aer în piept și a început să intre în pielea personajului shakespearean:

.. Voi, duhuri ce dați gînduri ucigașe,
Stîrpiți femeia-n mine și turnați-mi
Din creștet pînă-n tălpi cruzime oarbă,
Virtos să-mi fie singele, căința
Nu-și afle-n el nici loc, nici drum; iar mila
Să nu-mi clintească, ispitindu-mi firea,
Cumplitul scop, ca nu cumva să pregel
*Cînd trec la faptă."**

– ... pentru numele lui Dumnezeu, cum pot fi atît de idioți? După atîția ani de cînd stau în acest hotel, cum de...

Vocea răsuna din apartamentul de deasupra și se auzea prin fereastra deschisă.

În apartamentul 425, J.L. Smith, traficantul de arme, îl punea la punct pe un chelner de la *room service*.

*Trad. de Ion Vinea în *Shakespeare*. București, Ed. Univers, 1971.

– ... cum de n-au învățat pînă acum că nu comand altceva decît caviar Beluga. Beluga! Arăta înspre farfuria cu caviar de pe măsuță.

– Asta-i mîncare pentru țărani.

– Îmi pare rău, domnule Smith. Mă duc la bucătărie și...

– N-are rost, răspunse J.L. Smith privindu-și ceasul Rolex încrustat cu diamante. N-am timp. Am o întîlnire foarte importantă.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Avea întîlnire cu avocatul. În ziua precedentă, un juriu federal îl incriminase în baza a cincisprezece capete de acuzare pentru că l-ar fi mituit pe ministrul Apărării. Dacă îl găseau vinovat, risca trei ani de închisoare și o amendă de un milion de dolari.

La 525, congresmanul William Quint, membru al unei familii proeminente din Washington, era în plină ședință cu echipa sa.

– În orașul nostru, problema drogurilor a scăpat de sub control, spunea Quint. Trebuie să facem ceva. Ce părere ai? întrebă el întorcîndu-se spre Dalton Isak.

– Problema pleacă de la bandele de pe străzi. Banda Brentwood a scăzut prețul și le subminează pe cele de pe strada 14 și din Simple City. De aici cele patru omucideri din ultima lună.

– Nu putem lăsa lucrurile așa, spuse Quint. Economia are de pierdut. Am primit plîngeri de la DEA*, iar șeful poliției ne cere soluții.

*Department of Economic Affairs, Ministerul Economiei.

– Ce le-ai răspuns?

– Ca de obicei. Investigația e în curs.

Se întoarse către unul dintre asistenți.

– Aranjează o întîlnire cu cei din Brentwood. Spune-le să-și alinieze prețurile. Cît am încasat luna trecută?

– Zece milioane de la noi, zece *off-shore* *.

– Hai să terminăm odată. Orașul ăsta practică prețuri exorbitante.

La 625, deasupra, Norman Haff zăcea gol pe pat, în întuneric, uitîndu-se la un film porno pe circuitul închis al hotelului. Era un bărbat gălbejit, cu burta umflată de consumul excesiv de bere și cu trupul flasc. Se întinse și puse mîna pe sînul partenerei de pat.

– Uită-te la ei, Irma, șopti el. Vrei să-ți fac și eu la fel? Mîna lui i-a înconjurat pîntecele, în timp ce ochii erau în continuare ațintiți la ecranul pe care se vedeau un bărbat și o femeie făcînd dragoste cu pasiune. Te excită, scumpo? Pe mine m-a cam încălzit.

Își strecură două degete între picioarele Irmei.

– Sînt gata, gemu el. Apucă păpușa gonflabilă, se răsturnă peste ea și o pătrunse. Vaginul păpușii cu baterii se destinse, apoi, strîngîndu-l se contractă din ce în ce mai tare.

– O, Dumnezeule! exclamă el în extaz. Da! Da!

Apăsă pe Stop și se lăsă pe spate gîfîind. Se simțea minunat. Avea să o mai folosească pe Irma încă o dată, a

*Comenzi *off-shore*, în engl. amer. - comenzi de armament plasat de guvernul SUA în țările membre NATO.

doua zi de dimineață, înainte să o dezumfle și să o pună în valiză.

Norman era comis-voiajor și era mai tot timpul pe drumuri, singur în orașe străine. Cu ani în urmă o descoperise pe Irma, care-i oferea tot ce-și putea dori de la o femeie. Prietenii lui, comis-voiajori ca și el, făceau prostia să agațe femei de moravuri ușoare, dar avantajele erau de partea lui.

De la Irma n-avea cum să se aleagă cu vreo boală.

În apartamentul de la etajul următor, la 725, Pat Murphy cu familia abia se întorseseră de la cină. Tim Murphy, în vîrstă de doisprezece ani, era în balconul cu vedere spre parc.

– Putem să urcăm mîine pînă în vîrful monumentului, tată? Te rog frumos, adăugă el implorator.

Replica a venit din partea fratelui mai mic:

– Nu. Eu vreau să merg la Smithsonian Institute.

– Institution, îl corectă tatăl lui.

– În fine. Acolo vreau să merg.

Copiii erau pentru prima oară în capitală, deși tatăl lor își petrecea mai mult de jumătate din fiecare an aici. Pat Murphy era un lobby-ist influent și avea deschise ușile celor mai importante persoane din Washington.

Tatăl lui fusese primarul unui orășel din Ohio, iar Pat crescuse fascinat de politică. Avusese în copilărie un prieten bun pe nume Joey. Mergeau împreună la școală și în tabere, împărțeau totul. Erau legați de o mare prietenie, în cel mai adevărat sens al cuvîntului. Totul s-a sfîrșit într-o vacanță cînd părinții lui Joey erau plecați, iar acesta stătea la familia

Murphy. În toiul nopții, Joey venise în camera lui și se întinsese pe pat.

– Pat, șoptise. Trezește-te.

Pat deschisese ochii.

– Ce e? Ce s-a întîmplat?

– Sînt singur, murmură Joey. Am nevoie de tine.

– Pentru ce? replică Pat Murphy uluit.

– Nu pricepi? Te iubesc și te doresc, răspunse Joe și îl sărută pe buze.

Așa a înțeles că Joey era homosexual. Pat a fost dezgustat și nu i-a mai vorbit niciodată prietenului său.

Îi detesta pe homosexuali. Erau perverși, muieri, fătălăi, oameni blestemați de Dumnezeu, seducători ai copiilor nevinovați. Ura și dezgustul au devenit cu vremea țelul existenței lui. A susținut candidați antihomosexuali și a ținut prelegeri despre răul și pericolul pe care îl prezintă homosexualitatea.

Pînă acum venise la Washington singur, dar de data aceasta insistaseră să-i ia cu el, soția și copiii.

– Vrem să vedem cum trăiești tu acolo, îi spusese ea. Pînă la urmă Pat acceptase.

Își privea nevasta și copiii și gîndea: *Îi văd pentru ultima oară. Cum am putut să fac o greșeală atît de prostească? Bine că totul s-a sfîrșit.* Familia lui avea planuri mari pentru a doua zi. Dar nu va mai fi o a doua zi. Dis-de-dimineață, înainte ca ei să se trezească, el va fi în drum spre Brazilia.

Alan îl aștepta.

*

La 825, în apartamentul nupțial, era liniște totală. *Respiră adînc,* își spunea el. *Trebuie să tragi aer în piept... mai încet... mai încet...* Simțea că îl cuprinde panica. Privea trupul subțire și gol al tinerei fete căzut pe podea și se gîndea: *N-a fost vina mea. A alunecat.*

Femeia avea craniul despicat în locul unde se lovise de marginea ascuțită a mesei de fier forjat și sîngele i se prelingea pe frunte. Îi luase mîna și văzuse că nu mai are puls. Incredibil. O clipă mai devreme trăia, iar apoi...

Trebuie să plec de aici. Acum! Întoarse spatele cadavrului și se grăbi să se îmbrace. Nu risca doar un scandal, ci un scandal ce va zgudui lumea. *Trebuie să șterg toate urmele din apartament.* Termină cu îmbrăcatul și se duse la baie, udă un prosop și începu să lustruiască toate obiectele pe care le-ar fi putut atinge.

Cînd avu certitudinea că nu mai există amprente, mai aruncă o privire în jur. Poșeta ei! Luă poșeta de pe canapea și se îndreptă spre ascensorul privat care îl aștepta. Păși înăuntru, încercînd să-și controleze respirația. Apăsă pe butonul G și în cîteva secunde ușa se deschise: ajunsese în garaj. Nu era nimeni. Se duse la mașină, dar își aminti ceva și fugi iar la lift. Își scoase batista și șterse amprentele de pe butoane. Rămase în penumbră pînă cînd se asigură că nu e nimeni în garaj. Mulțumit, în sfîrșit, se îndreptă spre mașină, deschise portiera și se așeză la volan. O clipă mai tîrziu porni motorul și ieși din garaj.

*

Corpul fetei a fost găsit de o femeie de serviciu filipineză.

– *O Dios ko, kawawa naman iyong babae!* Și-a făcut semnul crucii și s-a năpustit afară din cameră strigînd după ajutor.

Trei minute mai tîrziu, Jeremy Robinson și Thom Peters, șeful securității hotelului, se aflau în apartamentul imperial și priveau uluiți corpul gol al fetei.

– Iisuse! exclamă Thom. Nu are mai mult de șaisprezece, șaptesprezece ani. Ar trebui să chemăm poliția, adăugă el întorcîndu-se spre director.

– Așteaptă! *Poliție. Ziare. Publicitate.* Într-un moment de nebunie, îi trecuse prin cap că ar putea să facă să dispară trupul fetei din hotel.

– Ai dreptate, admise el.

Thom Peters scoase o batistă din buzunar și apucă astfel receptorul telefonului.

– Ce faci? întrebă Robinson. Nu pare să fie vorba de o crimă. A fost un accident.

– Dar nu știm încă, nu-i așa? replică Peters.

Formă un număr și așteptă.

– Omucideri, se auzi vocea în aparat.

Detectivul Nick Reese era tipul polițistului inteligent din cărțile polițiste. Înalt și solid, cu nasul spart care-l trăda pe fostul boxer. Își începuse cariera ca polițist la Departamentul poliției metropolitane din Washington și urcase lent în ierarhie: șef de patrulă, sergent, locotenent. Fusese

promovat detectiv și în ultimul an rezolvase mai multe cazuri decît oricine în departament.

Detectivul Reese rămăsese în picioare, studiind tăcut scena crimei. Îl însoțeau o jumătate de duzină de oameni.

– A atins-o cineva?

– Nu, se cutremură Robinson.

– Cine e?

– Nu știu.

Reese se întoarse spre managerul hotelului:

– În apartamentul imperial al hotelului tău e găsită moartă o fată tînără și n-ai idee cine este? Nu ții un registru?

– Ba da, domnule detectiv, dar în cazul de față...

După o scurtă ezitare, tăcu.

– În cazul de față...?

– Apartamentul este înregistrat pe numele unui anume Eugene Gant.

– Cine este Eugene Gant?

– N-am nici o idee.

Detectivul își pierdu răbdarea.

– Ascultă. Cel care a rezervat apartamentul a trebuit să plătească într-o formă sau alta: bani gheață, carte de credit, în produse... mai știu eu cum. Recepționerul trebuie să-l fi văzut. Cine a fost de serviciu?

– Schimbul nostru de zi, Gorman.

– Vreau să vorbesc cu el.

– Mă tem că e imposibil.

– Da? Cum așa?

– A plecat astăzi în concediu.

– Cheamă-l înapoi.

– N-a spus unde se duce, zise Robinson ridicînd din umeri.

– Cînd se întoarce?

– Peste două săptămîni.

– Hai să-ți spun un secret. Nu am de gînd să aștept două săptămîni. Vreau acum informații. Cineva trebuie să-l fi văzut la venire sau la plecarea din apartament.

– Nu neapărat, spuse Robinson pe un ton de scuză. În afară de ieșirea obișnuită, acest apartament are un ascensor propriu care duce direct în garajul de la subsol... Nu știu de ce faceți atîta caz! E clar că e vorba de un accident. Luase droguri, probabil, s-a împiedicat și a căzut.

Un alt detectiv se apropie de Reese.

– Am verificat dulapurile. Rochia e de la Gap, pantofii de la Wild Pair. Nu ne ajută cu nimic.

– Nici un act de identitate?

– Nu. Dacă a avut poșetă, a dispărut.

Reese examina pentru a doua oară cadavrul. Se întoarse spre unul din polițiștii prezenți.

– Dă-mi niște săpun. Umed.

Polițistul părea să nu fi priceput.

– Poftim?

– Săpun umed.

– Da, domnule, se grăbi el.

Detectivul Reese îngenunche lîngă cadavru și se uită la inelul de pe deget.

– Pare a fi un inel de școală.

Polițistul se întoarse cu o bucată de săpun ud.

Reese frecă ușor cu săpunul degetul fetei și scoase inelul. Îl examină pe o parte și pe alta.

– Liceul Denver. Are și inițiale: P.Y.

Se întoarse spre partenerul lui.

– Verifică. Sună la liceu și vezi cine e. Trebuie s-o identificăm cît mai repede posibil.

Detectivul Ed Nelson se apropie de Reese.

– E ceva ciudat la mijloc, Nick. Am căutat amprente peste tot, dar cineva s-a obosit să șteargă toate clanțele de la uși.

– Înseamnă că mai era cineva cu ea cînd a murit. De ce n-a chemat doctorul? De ce s-a apucat să șteargă amprentele? Și ce dracu' caută un copil într-un asemenea apartament?

Se întoarse spre Robinson.

– Cum s-a făcut plata?

– S-a plătit cu bani gheață. Un curier i-a adus într-un plic. Rezervarea s-a făcut la telefon.

– Putem să luăm cadavrul? întrebă procurorul.

– Încă un minut. Ai găsit vreun semn de violență?

– Numai rana de la frunte. Vom face autopsia.

– Are urme de injecții cu droguri?

– Nu. Mîinile și picioarele sînt curate.

– Pare să fi fost violată?

– O să verificăm.

Reese ridică din umeri.

– Așadar, o elevă de liceu din Denver vine la Washington și își pierde viața într-unul din cele mai scumpe hoteluri

din oraş. Cineva şterge amprentele şi dispare. Nu-mi miroase a bine. Vreau să ştiu cine a făcut rezervarea.

Se întoarse spre procuror:

– Poţi s-o iei de aici.

Apoi către detectivul Nelson:

– Ai verificat dacă există amprente în lift?

– Da. Liftul se opreşte direct în garaj. Nu sînt decît două butoane şi amîndouă sînt curate.

– Te-ai uitat în garaj?

– Sigur. N-am găsit nimic.

– Cine a făcut asta s-a dat peste cap să-şi acopere urmele. Ori e cineva cu cazier, ori un VIP care-şi face de cap. Cine sînt obişnuiţii apartamentului ăstuia? îl întrebă pe Robinson.

Omul răspunse precaut:

– E rezervat pentru clienţi deosebit de importanţi. Regi, prim-miniştri... preşedinţi, adăugă el după o scurtă ezitare.

– S-a dat vreun telefon de aici în ultimele douăzeci şi patru de ore?

– Nu ştiu.

Detectivul începuse să-şi piardă răbdarea.

– Dar putem afla, nu-i aşa?

– Desigur.

Reese ridică receptorul.

– Detectivul Reese la telefon. Vreau să ştiu dacă s-a dat vreun telefon din apartamentul imperial în ultimele douăzeci şi patru de ore... Aştept.

Privea cum oamenii procurorului, în halate albe,

acoperă corpul fetei cu un cearșaf și o pun pe targă. *Iisuse, nici măcar nu începuse să trăiască.*

– Domnule detectiv, se auzi vocea telefonistei.

– Da.

– S-a dat un singur telefon, ieri. O convorbire locală.

Reese luă un carnet și un stilou.

– La ce număr?... patru-cinci-șapte-zero-patru-unu?... Reese începuse să scrie numerele cînd, dintr-o dată, se opri.

– La dracu'!

– Ce s-a întîmplat?

– E numărul de la Casa Albă, replică Reese ridicînd privirea.

17

Unde ai fost azi-noapte, Oliver? îl întrebă Jan a doua zi la micul dejun.

Oliver își simți inima oprindu-se. N-avea de unde să fi aflat. Nu știa nimeni.

– Am avut o întîlnire cu...

Jan i-o tăie scurt:

– Întîlnirea a fost contramandată. Iar tu n-ai ajuns acasă pînă la ora trei dimineața. Unde ai fost?

– Păi, a intervenit ceva. De ce întrebi? Ai avut nevoie de ceva? S-a întîmplat ceva?

– Nu mai contează, răspunse ea cu amărăciune. Nu mă rănești numai pe mine, ție îți faci rău. Ai ajuns atît de departe și nu vreau să pierzi totul pentru că... pentru că tu nu te poți...

Ochii ei înotau în lacrimi.

Oliver se ridică și se apropie de ea. O cuprinse cu brațul.

– E-n regulă, Jan. Totul e-n regulă. Te iubesc mult.

Chiar o iubesc, se gîndea el, *în felul meu. Ce s-a întîmplat noaptea trecută n-a fost din vina mea. Ea a avut inițiativa. Dacă era după mine, nu ne-am fi întîlnit niciodată.* Își luase toate precauțiile să nu fie văzut. *Nu pot fi suspectat.*

Peter Tager își făcea griji pentru Oliver. Știa că e imposibil să-i controlezi apetitul sexual, dar reușise să se înțeleagă cu el. În anumite nopți, în agenda lui figurau întîlniri fictive ale președintelui, departe de Casa Albă, și aranjase ca escorta să se facă nevăzută vreme de cîteva ore.

Cînd Tager s-a plîns senatorului Davis despre ce se petrece, acesta i-a răspuns calm:

– Peter, vezi bine că Oliver are sînge fierbinte. Un asemenea bărbat nu se poate stăpîni permanent. Am un mare respect pentru principiile tale morale, Peter. Știu ce însemnătate are familia pentru tine și cît te dezgustă comportamentul președintelui. Dar să nu-l judecăm prea aspru. Ai grijă doar ca totul să fie învăluit în cea mai mare discreție.

Detectivului Reese nu-i plăcea să intre în sala de autopsie, cu pereții ei albi mirosind a formaldehidă și a moarte. Procurorul Helen Chuan, o femeie micuță și atrăgătoare, îl aștepta.

– 'Neața, spuse Reese. Ai terminat autopsia?

– Pot să-ți dau un raport preliminar, Nick. Jane Doe*

*Nume generic folosit în justiție pentru persoanele de sex feminin cărora nu li se cunoaște identitatea; masc. John Doe.

n-a murit din cauza rănii de la cap. Inima i s-a oprit înainte de a se lovi de masă. A murit datorită unei supradoze de metilendioximetamfetamină.

El ridică din umeri.

– De ce mă chinui, Helen?

– Scuze. Numele popular este Ecstasy.

Îi înmînă un raport.

– Uite despre ce e vorba.

AUTOPSIE – PROTOCOL

NUMELE DECEDATEI: JANE DOE

DOSAR: NR. C-L961

DETALII ANATOMICE

I. CARDIOMIOPATIE DILATATĂ ŞI HIPERTROFICĂ

A. CARDIOMEGALIE (750 GM)

B. HIPERTROFIE VENTRICULARĂ STÎNGĂ, INIMA (2,3 CM)

C. HEPATOMEGALIE CONGESTIVĂ (2750GM)

D. SPLENOMEGALIE CONGESTIVĂ (350 MG)

II. INTOXICAŢIE NARCOTICĂ ACUTĂ

A. CONGESTIE PASIVĂ ACUTĂ, TOATE VISCERELE

III. TOXICOLOGIE (VEZI RAPORTUL ALĂTURAT)

IV. HEMORAGIE CRANIANĂ (VEZI RAPORTUL ALĂTURAT)

CONCLUZIE (CAUZA MORŢII):

CARDIOPATIE DILATATĂ ŞI HIPERTROFICĂ

INTOXICAŢIE NARCOTICĂ ACUTĂ

*

Reese ridică privirea.

– Adică, pe englezește, supradoză de Ecstasy, nu-i așa?

– Da.

– A fost agresată sexual?

Helen Chuan ezită.

– Himenul a fost rupt și am găsit urme de sperma și de sînge pe coapse.

– Deci a fost violată.

– Nu cred.

– Cum adică nu crezi?

– Nu există semne de violență.

Detectivul o privi uluit.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că Jane Doe era virgină. Că a fost primul contact sexual din viața ei.

Reese tăcea, încercînd să înțelcagă informația. Un bărbat a fost în stare să convingă o fată virgină să meargă cu el în apartamentul imperial și să se culce cu el. Trebuie să fi fost cineva cunoscut. Sau cineva celebru și influent.

Sună telefonul și Helen Chuan ridică receptorul:

– Biroul procurorului. Ascultă o vreme apoi îi trecu telefonul lui Reese. E pentru tine.

Nick Reese luă receptorul.

– Reese. Fața-i se lumină. Da, doamnă Holbrook. Vă mulțumesc pentru telefon: E un inel pe care este scris numele școlii dumneavoastră și două inițiale: P.Y. Aveți

vreo elevă cu aceste inițiale?... Vă rog mult. Mulțumesc. Aștept.

– Ești sigură că n-a fost violată? o întrebă el pe Helen.

– Nu există semne de violență. Nici unul.

– E posibil să fi fost penetrată după ce a murit?

– Aș zice că nu.

Vocea doamnei Holbrook se auzi în aparat:

– Domnule Reese?

– Da.

– M-am uitat în computer și avem o elevă cu aceste inițiale. Se numește Pauline Young.

– Vreți să-mi spuneți cum arată, doamnă Holbrook?

– Desigur. Are optsprezece ani. E scundă și plinuță, cu părul negru...

– Înțeleg. *Nu e ea.* E singura?

– Singura fată, da.

Îi veni o idee.

– Vreți să spuneți că aveți și un băiat cu aceste inițiale?

– Da. Paul Yerby. E în ultimul an. Întîmplător, Paul este acum la Washington.

– E aici? Inima detectivului începu să bată mai repede.

– Da. Una dintre clasele liceului Denver e în excursie la Washington pentru a vizita Casa Albă și Congresul...

– Și acum, sînt toți în oraș?

– Exact.

– Știți cumva unde sînt cazați?

– La hotelul Lombardy. Ne-au făcut o reducere pentru

grup. Toate celelalte hoteluri cu care am vorbit ne-au...

– Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Holbrook.

Nick Reese puse receptorul în furcă și se întoarse spre procuror.

– Helen, dă-mi de știre imediat ce rezultatele autopsiei vor fi complete, te rog.

– Desigur. Baftă, Nick.

– Cred că tocmai am avut baftă.

Hotelul Lombardy se afla pe Pennsylvania Avenue, la o distanță de două cvartale de piața Washington, de Casa Albă și de stația de metrou. Detectivul Reese intră în holul de modă veche și se apropie de funcționarul de la recepție:

– Aveți un client cu numele de Paul Yerby?

– Îmi pare rău. Nu putem da numele...

Reese arătă insigna.

– E grabă mare, amice.

– Da, domnule. Recepționerul se uită în registru. Avem un domn Yerby la camera 315. Doriți să dau...

– Nu. Vreau să-l iau prin surprindere. Lasă telefonul în pace.

Reese luă liftul pînă la etajul al treilea și ieși pe coridor. Se opri în fața ușii pe care scria 315. Dinăuntru se auzeau voci. Se descheie la haină și ciocăni la ușă. Deschise un tînăr, încă adolescent.

– Bună.

– Paul Yerby?

– Nu, spuse băiatul şi se întoarse către cineva din cameră. Paul, te caută cineva.

Nick Reese intră în cameră. Un băiat slăbuţ, îmbrăcat în blugi şi pulover, ieşea din baie.

– Paul Yerby?

– Da. Cine sînteţi?

Reese i-a arătat insigna.

– Detectivul Nick Reese. De la Omucideri.

Băiatul păli.

– Eu... cu ce vă pot ajuta?

Nick Reese îşi dădu seama că e speriat. Scoase din buzunar inelul găsit pe degetul fetei şi i-l arătă:

– Ai mai văzut vreodată inelul acesta, Paul?

– Nu, răspunse Yerby repede. Eu...

– Sînt iniţialele tale pe el.

– Adevărat? Da, sigur. S-ar putea să fie al meu. L-oi fi pierdut.

– Sau l-ai dat cuiva.

Băiatul îşi umezi buzele.

– A, da. Se poate.

– Hai să mergem, Paul.

Băiatul îl privi neliniştit.

– Sînt arestat?

– Pentru ce? întrebă Reese. Ce, ai omorît pe cineva?

– Bineînţeles că nu. Eu... Vocea i se stinse.

– Atunci de ce să te arestez?

– Nu... nu știu. Nu știu nici de ce vreți să merg cu dumneavoastră.

Se uita la ușa deschisă. Reese se întinse și îl prinse de braț.

– Hai să mergem.

Colegul de cameră îl întrebă:

– Vrei s-o sun pe maică-ta sau pe altcineva, Paul?

Paul Yerby negă dînd din cap cu o expresie de suferință întipărită pe chip.

– Nu. Nu suna pe nimeni. Glasul lui era o șoaptă abia auzită.

Clădirea Henry I. Daly de pe Indiana Avenue 300, NW, în centrul orașului, este o construcție cenușie cu cinci etaje, deloc atrăgătoare, care servește drept sediu pentru poliția districtului. Departamentul Omucideri se află la etajul trei. În timp ce Paul Yerby era fotografiat și i se luau amprentele, detectivul Reese se duse să-l vadă pe căpitanul Otto Miller.

– Cred că avem un fir în cazul Monroe Arms.

Miller se lăsă pe spate în fotoliu.

– Continuă.

– L-am ridicat pe prietenul fetei. Puștiul e îngrozitor de speriat. O să-l interogăm acum. Vrei să asiști?

Căpitanul Miller dădu din cap din spatele unui maldăr de hîrtii îngrămădite pe biroul său.

– În următoarele luni voi fi foarte ocupat. Să-mi faci un raport.

– În regulă.

Detectivul Reese se îndreptă spre uşă.

– Nick... asigură-te că i s-au citit drepturile.

Paul Yerby fu adus în camera de interogatorii. Era o încăpere micuţă, de 9 pe 12 metri, cu un birou uzat, patru scaune şi o cameră video. Un perete era de fapt o oglindă semitransparentă, astfel încît ofiţerii puteau să urmărească interogatoriul din încăperea alăturată.

Paul Yerby se găsea faţă în faţă cu Nick Reese şi alţi doi detectivi, Doug Hogan şi Edgar Bernstein, care aveau să aplice un interogatoriu încrucişat.

– Ştii că această convorbire este înregistrată? îl întrebă detectivul Reese.

– Da, domnule.

– Ai dreptul la un apărător. Dacă nu-ţi poţi permite, va fi desemnat un avocat din oficiu.

– Vrei să te asiste un avocat? – detectivul Bernstein.

– N-am nevoie de avocat.

– În regulă. Ai dreptul să nu spui nimic. În caz contrar, orice spui poate fi folosit împotriva ta la proces. Este clar?

– Da, domnule.

– Care este numele tău legal?

– Paul Yerby.

– Adresa?

– Marion Street 23, Denver, Colorado. Ascultați, n-am făcut nimic rău. Eu...

– Nimeni nu spune că ai făcut. Încercăm doar să obținem niște informații, Paul. Sînt convins că vrei să ne ajuți, nu-i așa?

– Bineînțeles, dar eu... nu înțeleg nimic din toate astea.

– N-ai nici o idee?

– Nu, domnule.

– Ai prietene, Paul?

– Știți...

– Nu, nu știm. De ce nu ne spui?

– Ei bine, sigur că am. Văd fete...

– Vrei să spui că te întîlnești cu ele? Le scoți în oraș?

– Mda.

– Te întîlnești cu o fată anume?

Urmă un moment de tăcere.

– Ai o prietenă, Paul?

– Da.

– Cum o cheamă? – detectivul Bernstein.

– Chloe.

– Chloe și mai cum? – detectivul Reese.

– Chloe Houston.

Reese își notă ceva.

– Care e adresa ei, Paul?

– Șase-zero-doi Oak Street, Denver.

– Cum îi cheamă pe părinții ei?

– Locuieşte doar cu mama ei.

– Numele?

– Jackie Houston. Este guvernator al statului Colorado.

Cei doi detectivi se priviră. *La dracu'! Asta ne mai trebuia!*

Reese luă un inel de pe masă.

– E al tău, Paul?

Îl studie puţin, apoi răspunse fără tragere de inimă:

–Mda.

– I-ai dat acest inel lui Chloe?

Înghiţi în sec, nervos.

– Cred... cred că da.

– Nu eşti prea sigur?

– Da, acum îmi amintesc. Da, i l-am dat.

– Ai venit la Washington cu cîţiva colegi, aşa-i? Un fel de grup organizat?

– Aşa e.

– Chloe era în grupul ăsta?

– Da, domnule.

– Unde e Chloe acum, Paul? – detectivul Bernstein.

– Nu... nu ştiu.

– Cînd ai văzut-o ultima oară? – detectivul Hogan.

– Cred că în urmă cu cîteva zile.

– Cu două zile în urmă? – detectivul Reese.

– Mda.

– Şi unde s-a întîmplat asta? – detectivul Bernstein.

– La Casa Albă.

Detectivii se uitară unii la alții, surprinși.

– Se afla în Casa Albă? întrebă Reese.

– Da, domnule. Făceam o vizită acolo. Aranjase mama lui Chloe.

– Și Chloe era cu tine? – detectivul Hogan.

– Da.

– S-a întîmplat ceva ieșit din comun în timpul acelui tur? – detectivul Bernstein.

– Ce vreți să spuneți?

– Te-ai întîlnit sau ai vorbit cu cineva în timpul vizitei? – detectivul Bernstein.

– Da, bineînțeles, cu ghidul.

– Și asta a fost tot? – detectivul Reese.

– Exact.

– Chloe a fost cu grupul tot timpul? – detectivul Hogan.

– Da... Yerby avu o ezitare. Nu. S-a strecurat spre toaletă. A lipsit cam cincisprezece minute. Cînd a revenit, ea... Se opri.

– Ea ce? întrebă Reese.

– Nimic. Doar s-a întors.

Evident, băiatul mințea.

– Fiule, zise detectivul Reese, știi că Chloe Houston e moartă?

Toți îl priveau cu atenție.

– Nu! Oh, Doamne! Cum?

Surpriza întipărită pe fața lui putea să fie simulată.

– Nu știai? – detectivul Bernstein.

– Nu! Eu ... eu nu pot să cred.

– N-ai nici o legătură cu moartea ei? – detectivul Hogan.

– Bineînțeles că nu. O iubesc... o iubeam pe Chloe.

– Te-ai culcat vreodată cu ea? – detectivul Bernstein.

– Nu. Noi... așteptam. Urma să ne căsătorim.

– Dar uneori luați droguri împreună? – detectivul Reese.

– Nu! N-am luat niciodată droguri.

Ușa se deschise și în încăpere intră un detectiv mătăhălos, Harry Carter. Se îndreptă către Reese și îi șopti ceva la ureche. Reese dădu din cap. Stătea în picioare și se uita fix la Paul Yerby.

– Cînd ai văzut-o ultima oară pe Chloe Houston?

– V-am spus, la Casa Albă.

Se fîțîia nervos pe scaun.

Detectivul Reese se aplecă în față.

– Ai intrat într-o mare belea, Paul. Amprentele tale sînt peste tot în apartamentul imperial din hotelul Monroe Arms. Cum au ajuns acolo?

Paul Yerby, cu figura palidă, rămase nemișcat.

– Acum poți să termini cu minciuna. Te-am prins.

– Eu... eu n-am făcut nimic.

– Ai rezervat apartamentul de la Monroe Arms? – detectivul Bernstein.

– Nu, nu eu l-am rezervat. Punea accentul pe *eu*.

Detectivul Reese se agață de idee.

– Dar știi cine a făcut-o?

– Nu. Răspunsul veni prea repede.

– Recunoști că erai în cameră? – detectivul Hogan.

– Da, dar... Chloe era în viață când am plecat eu.

– De ce ai plecat? – detectivul Hogan.

– Ea mi-a cerut-o. Ea... aștepta pe cineva.

– Haide, Paul. Noi știm că tu ai omorît-o! – detectivul Bernstein.

– Nu! Tremura. Jur că nu sînt amestecat în asta. Eu... eu doar m-am dus cu ea în apartament. Am stat foarte puțin.

– Pentru că aștepta pe cineva? – detectivul Reese.

– Da. Ea... era destul de surescitată.

– Ți-a spus cu cine urma să se întîlnească? – detectivul Hogan.

Băiatul își mușcă buzele.

– Nu.

– Minți. Ți-a spus.

– Ai zis că era surescitată. De ce anume? – detectivul Reese.

Paul își mușcă din nou buzele.

– Din cauza bărbatului cu care urma să se întîlnească acolo pentru cină.

– Cine era bărbatul, Paul? – detectivul Bernstein.

– Nu vă pot spune.

– De ce? – detectivul Hogan.

– I-am promis lui Chloe că nu o să spun niciodată nimănui.

– Chloe e moartă.

Lui Paul Yerby i se umplură ochii de lacrimi.

– Pur şi simplu nu pot să cred.

– Dă-ne numele bărbatului! – detectivul Reese.

– Nu pot s-o fac. Am promis.

– Să-ţi spun ce are să se întîmple cu tine: o să-ţi petreci noaptea asta în închisoare. Mîine dimineaţă, dacă ne spui numele bărbatului cu care ea urma să se întîlnească, îţi dăm drumul. Dacă nu, o să te acuzăm de crimă – detectivul Reese.

Aşteptară să vorbească.

Tăcere.

Nick Reese îi făcu un semn lui Bernstein.

– Duceţi-l de aici.

Detectivul Reese se întoarse în biroul căpitanului Miller.

– Am veşti proaste şi veşti foarte proaste.

– N-am timp pentru asta, Nick.

– Vestea proastă este că nu sînt sigur că băiatul i-a dat drogul. Iar vestea foarte proastă este că mama fetei este guvernatorul statului Colorado.

– Oh, Dumnezeule! Ziarele o să înnebunească de plăcere. Căpitanul Miller respiră adînc. De ce crezi că băiatul e nevinovat?

– Recunoaşte că se afla în apartamentul fetei, dar spune că i-a cerut să plece pentru că aştepta pe cineva. Cred că puştiul e prea deştept ca să inventeze o poveste atît de stupidă. Iar eu cred că el ştie pe cine aştepta Chloe Houston. Nu va spune cine.

– Tu ai vreo bănuială?

– Era pentru prima oară la Washington și făceau un tur al Casei Albe. Nu cunoștea pe nimeni aici. A spus că se duce la toaletă. La Casa Albă nu există toaletă publică. Ar fi trebuit să iasă afară, în Pavilionul Vizitatorilor, aflat la intersecția străzilor 15 și E, sau în Centrul Vizitatorilor de la Casa Albă. A lipsit cam cincisprezece minute. Ce cred eu că s-a întîmplat: în timp ce încerca să găsească o toaletă, a intrat peste cineva din Casa Albă, poate o persoană pe care a recunoscut-o. Poate cineva văzut la televizor. Oricum, trebuie să fi fost cineva important. I-a permis să meargă la toaleta lui și a impresionat-o suficient ca ea să accepte o întîlnire la Monroe Arms.

Căpitanul Miller căzu pe gînduri.

– Cred că ar fi mai bine să sun la Casa Albă. Au cerut să fie ținuți la curent cu mersul anchetei. Să nu-l slăbiți pe puști. Vreau numele ăla.

– În regulă.

În timp ce detectivul Reese se îndrepta spre ușă, căpitanul Miller ridică receptorul și formă un număr. Cîteva minute mai tîrziu, spunea: „Da, domnule. Avem un martor sub supraveghere. E într-o celulă a secției de poliție de pe Indiana Avenue... Nu, domnule. Cred că băiatul ne va spune numele bărbatului mîine... Da, domnule. Înțeleg."

Convorbirea se întrerupse.

Căpitanul Miller oftă și se întoarse la maldărul de hîrtii de pe biroul său.

*

A doua zi de dimineață la ora opt, cînd detectivul Nick Reese intră în celula lui Paul Yerby, corpul băiatului atîrna spînzurat de o gratie.

18

TÎNĂRA DE ŞAISPREZECE ANI GĂSITĂ MOARTĂ
A FOST IDENTIFICATĂ DREPT FIICA DOAMNEI
GUVERNATOR AL STATULUI COLORADO.
PRIETENUL EI, AFLAT ÎN CUSTODIA POLIŢIEI,
S-A SPÎNZURAT.
POLIŢIA CAUTĂ MARTORI

Cînd a dat cu ochii de titlurile din ziare, a simţit că i se face rău. Şaisprezece ani. Părea mai mare. Ce acuzaţie i s-ar putea oare aduce? Omor? Poate omor prin imprudenţă. Plus viol.

Îşi amintea cum ieşise fata din baie, goală doar cu un zîmbet timid pe buze.

– N-am mai făcut-o pînă acum.

O înconjurase cu braţele şi o trăsese spre el.

– Mă bucur că sînt prim ul bărbat din viaţa ta, scu:mpo.

Ceva mai devreme, băuseră împreună un pahar cu Ecstasy.

– Bea asta. Îţi face bine.

Au făcut dragoste, apoi ea s-a plins că nu se simte bine. S-a ridicat din pat, s-a împiedicat şi s-a lovit cu capul de masă. A fost un accident. Dar cu siguranţă că poliţia nu vede lucrurile astfel. *Nu există însă nici o probă care să-i ducă la mine. Nimic.*

Întregul episod avea un aer ireal, de coşmar care se întîmplase altcuiva. Numai cînd a văzut ziarul a început să realizeze ce se întîmplase de fapt.

Zgomotul traficului de pe Pennsylvania Avenue ce răzbătea prin pereţii biroului îl făcu să-şi dea seama unde se află. Peste cîteva minute era programată o şedinţă a cabinetului. Trase aer în piept şi îşi făcu curaj: *Trebuie să te aduni.*

În Biroul Oval se aflau vicepreşedintele Melvin Wicks, Sime Lombardo şi Peter Tager.

Oliver a intrat şi s-a aşezat la masă.

– Bună dimineaţa, domnilor.

Toţi răspunseră la salut.

– Aţi văzut ziarul *Tribune*, domnule preşedinte?

– Nu.

– Au aflat cine este fata care a murit la hotelul Monroe Arms. E grav.

– Da? se miră Oliver îndreptîndu-se în scaun.

– Se numește Chloe Houston. Fiica lui Jackie Houston.

– Dumnezeule!

Vocea președintelui aproape că nu s-a auzit.

Au rămas cu ochii la el, surprinși de reacție. Și-a revenit rapid.

– E... este o prietenă veche. E îngrozitor ce s-a întîmplat. Îngrozitor!

– Deși nu noi sîntem răspunzători de rata criminalității în Washington, *Tribune* va arunca totul asupra noastră de data aceasta, spuse Sime Lombardo.

Melvin Wicks luă cuvîntul:

– Există vreo metodă prin care o putem opri pe Leslie Stewart?

Oliver își aduse aminte de seara pătimașă pe care o petrecuse cu ea.

– Nu, răspunse el. Să nu uităm de libertatea presei, domnilor.

– Ce facem cu doamna guvernator? se interesă Peter Tager.

– Mă ocup eu de asta. Ridică receptorul: Fă-mi legătura la Denver cu doamna guvernator Houston.

– Ar trebui să începem o anchetă, spuse Peter Tager. Voi cere statistici despre crimă în toată țara, veți cere Congresului să aloce mai mulți bani pentru poliție și așa mai departe.

Pînă și lui aceste cuvinte i s-au părut goale.

– Avem un pretext teribil, spuse Melvin Wicks.

Se auzi soneria şi Oliver ridică receptorul.

– Da'?

Ascultă un moment, apoi puse receptorul în furcă.

– Guvernatorul e în drum spre Washington. Peter, află cu ce avion vine, aşteapt-o la aeroport şi vino cu ea la mine.

– E-n regulă. Este un editorial în *Tribune* şi e destul de dur.

Peter Tager îi înmînă lui Oliver pagina cu editorialul: PREŞEDINTELE ESTE INCAPABIL SĂ CONTROLEZE CRIMA ÎN CAPITALĂ.

– Totul pleacă de la Leslie Stewart.

– Căţeaua, spuse Sime Lombardo pe un ton scăzut. Cineva ar trebui să stea puţin de vorbă cu ea.

În biroul lui de la *Washington Tribune*, Matt Baker citea editorialul în care era atacat preşedintele pentru că încuraja crima cînd intră Frank Lonergan. În vîrstă de patruzeci de ani, Frank era un reporter de teren inteligent, care lucrase în tinereţe în poliţie. Era unul dintre cei mai buni gazetari.

– Tu ai scris editorialul ăsta, Frank?

– Da.

– Mă deranjează mai ales paragraful în care spui că rata criminalităţii a scăzut cu douăzeci şi cinci de procente în Minessota. De ce tocmai Minessota?

– O sugestie din partea Prinţesei de Ghcaţă.

– Ridicol! se răsti Matt Baker. Am să vorbesc cu ea.

*

Cînd Matt intră în biroul ei, Leslie Stewart vorbea la telefon.

– Te las pe tine să te ocupi de detalii, mai important este să strîngem cît se poate de mulți bani pentru el. De fapt, senatorul Embry din Minessota ia masa cu mine astăzi și am să-i cer o listă cu nume. Mulțumesc.

Puse receptorul în furcă.

– Matt.

– Vreau să discutăm despre editorialul de astăzi.

– E bun, nu-i așa?

– Trăsnește, Leslie. Trăsnește a propagandă. Nu președintele e cel care trebuie să controleze criminalitatea în Washington, D.C. Avem un primar care trebuie să facă asta, avem și poliție. Și ce-i cu tîmpenia asta despre scăderea cu douăzeci și cinci la sută a ratei criminalității în Minessota? De unde ai datele?

Leslie se rezemă de spătar și răspunse calmă:

– Matt, e ziarul meu. Scriu în el ce vreau. Oliver Russell este un președinte delăsător, iar Gregory Embry va fi un președinte bun. Va ajunge la Casa Albă cu ajutorul nostru.

Văzînd expresia lui Matt, își mai îmblînzi puțin tonul.

– Uite ce e, Matt. *Tribune* va fi de partea învingătorului, iar Embry ne va ajuta la rîndul lui. Îl aștept chiar acum. Vrei să iei masa cu noi?

– Nu. Nu-mi plac oamenii care trăiesc din pomeni.

Pe coridor, Matt dădu piept în piept cu senatorul Embry, un politician de vreo cincizeci de ani.

– Domnule senator. Felicitări!

– Mulțumesc. Ă... pentru ce?

– Pentru că ați redus rata criminalității în statul dumneavoastră.

Și plecă, lăsîndu-l pe senator cu o expresie de stupefacție întipărită pe față.

Masa urma să se servească în sufrageria lui Leslie decorată cu antichități. Bucătarul făcea pregătirile necesare cînd au ajuns Leslie și senatorul. Se grăbi să-i întîmpine.

– Masa e gata, domnișoară Stewart. Doriți ceva de băut?

– Eu nu. Domnule senator?

– În mod obișnuit nu beau în cursul zilei, dar de data asta am să iau un martini.

Leslie Stewart știa că senatorul bea mult în cursul zilei. Avea dosarul complet. Căsătorit, cu cinci copii, plus o amantă japoneză. Ca hobby, întemeiase și se ocupa de întreținerea unui grup paramilitar în Minessota. Nimic din toate acestea nu conta pentru Leslie. O interesa numai faptul că Gregory Embry credea că nu trebuie să te amesteci în afacerile marilor companii, iar Washington Tribune Enterprises era o mare companie. Leslie avea de gînd să o transforme într-un imperiu și, o dată ajuns președinte, Embry avea să o ajute.

Se așezară la masă. Senatorul tocmai gusta cel de-al doilea martini.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru strîngerea de fonduri, Leslie. E frumos din partea ta.

Ea îi zîmbi cu căldură.

– E plăcerea mea. Fac orice pentru ca tu să-l învingi pe Oliver Russell.

– Ei bine, cred că am toate șansele.

– Și eu cred. Oamenii s-au săturat de el și de scandalurile lui. Bănuiesc că dacă pînă la alegeri mai izbucnește vreunul, nu mai are nici o șansă.

– Crezi că vor mai fi? o întrebă el după ce o studie cu atenție.

– Nu m-aș mira.

Masa a fost delicioasă.

La telefon era Antonio Valdez, un asistent al procurorului.

– Domnișoară Stewart, ați spus că vreți să fiți la curent cu cazul Chloe Houston.

– Da...

– Poliția ne-a recomandat discreție absolută, dar dumneavoastră ați fost atît de drăguță, încît...

– Nu vă faceți griji. Veți fi răsplătit. Spuneți-mi despre autopsie.

– Da. Cauza morții este un drog numit Ecstasy.

– Poftim?

– Ecstasy. L-a luat sub formă lichidă.

„Am o mică surpriză pentru tine... vreau să încerci ceva. Extaz lichid... Mi l-a recomandat un prieten..."

Lelie rămăsese incremenită, cu inima bubuindu-i în piept.

Există un Dumnezeu!

Leslie l-a chemat pe Frank Lonergan.

– Vreau să te ocupi de cazul Chloe Houston. Cred că președintele este implicat.

Frank se holba la ea, nevenindu-i să creadă.

– Președintele?

– Vor să mușamalizeze totul. Sînt sigură. Băiatul pe care l-au arestat, sinuciderea lui le-au venit ca o mănușă... Pornește de aici. Vreau să afli toate mișcările președintelui din după-amiaza și noaptea morții fetei. Să fie o anchetă discretă. Foarte discretă. Îmi vei raporta numai mie.

Frank Lonergan trase aer în piept.

– Știi unde pot duce toate acestea?

– Apucă-te de lucru. Frank?

– Da.

– Caută pe Internet informații despre un drog numit Ecstasy. Și găsește o legătură cu Oliver Russell.

Într-o locație pe Internet în legătură cu riscurile consumului de droguri, Lonergan a găsit povestea lui Miriam Friedland, fosta secretară a lui Oliver Russell. Se afla într-un spital din Frankfort, Kentucky. Lonergan a telefonat la spital.

– Domnișoara Friedland a murit acum două zile, fără să-și fi revenit din comă, îl informă un doctor.

*

Frank ceru legătura cu biroul guvernatorului din Colorado.

– Îmi pare rău, îi spuse secretara, doamna guvernator este în drum spre Washington.

Zece minute mai tîrziu, Frank se grăbea spre Aeroportul Național. Era prea tîrziu.

La coborîrea pasagerilor din avion, Lonergan l-a văzut pe Peter Tager apropiindu-se de o blondă atrăgătoare, în vîrstă de vreo patruzeci de ani. Cei doi au discutat puțin, apoi Tager a condus-o spre limuzina care îi aștepta.

Privindu-i de la distanță, Lonergan se gîndea: *Trebuie să stau de vorbă cu această femeie.* Pe drumul spre oraș, a început să dea telefoane. La al treilea telefon a aflat că doamna Houston este așteptată la hotelul Four Seasons*.

Oliver Russell o aștepta în cabinetul lui particular de lîngă Biroul Oval.

I-a luat mîinile într-ale lui:

– Nu am cuvinte să-ți spun cît de rău îmi pare, Jackie.

Ultima oară o văzuse cu șaptesprezece ani în urmă. Se întîlniseră la Chicago, la o convenție a avocaților. Tocmai ieșise din școală. Era tînără și atrăgătoare și au avut o legătură scurtă, dar fierbinte.

Acum șaptesprezece ani.

*Patru anotimpuri, engl.

Nu îndrăznea să-i pună întrebarea care-l frămînta. *Nu vreau să știu.* S-au privit în tăcere și, o clipă, Oliver s-a temut că ea va vorbi despre trecut. Își feri privirea.

Jackie spuse:

– Poliția crede că Paul Yerby e amestecat în moartea lui Chloe.

– Așa e.

– Nu.

– Nu?

– Paul o iubea pe Chloe. Nu i-ar fi făcut nici un rău. Urmau... urmau să se căsătorească, continuă ea cu vocea sugrumată.

– S-au găsit amprentele băiatului în camera de hotel unde a fost omorîtă, Jackie.

– Scrie în ziare că a... totul s-a petrecut în apartamentul imperial de la Monroe Arms.

– Da.

– Nu-i dădeam prea mulți bani lui Chloe. Tatăl lui Paul este un funcționar la pensie. De unde a avut Chloe bani pentru apartamentul imperial?

– Nu știu.

– Cineva trebuie să afle. Nu plec pînă cînd nu descoperi cine este vinovat de moartea fetei mele. Se încruntă. Chloe avea o întîlnire cu tine în ziua aceea. Ai văzut-o?

Oliver răspunse după o scurtă ezitare:

– Nu. Aș vrea s-o fi văzut. Din păcate, a apărut o urgență și a trebuit să anulez întîlnirea.

*

Într-un apartament situat în celălalt capăt al orașului, un bărbat și o femeie zăceau pe pat, cu trupurile goale lipite unul de celălalt. O simțea tensionată.

– S-a întîmplat ceva, JoAnn?

– Nimic, Alex.

– Draga mea, pe unde-ți umblă gîndurile? La ce te gîndești?

– La nimic, răspunse absentă JoAnn McGrath.

– La nimic?

– Să fiu sinceră, mă gîndesc la săraca fetiță care a fost omorîtă în hotel.

– Îhî, parcă am citit ceva. Era fata unui guvernator.

– Da.

– Poliția a aflat cu cine era?

– Nu. Au invadat hotelul și iau la întrebări pe toată lumea.

– Și pe tine?

– Aha. N-am putut să le spun decît despre telefon.

– Ce telefon?

– Cineva din apartament a telefonat la Casa Albă.

Curiozitatea bărbatului se potoli brusc. Spuse indiferent:

– Asta nu înseamnă nimic. Dintr-un telefon dat la Casa Albă toată lumea încearcă să scoată un scandal. Mai vreau o dată, scumpo. Mai ai sirop de arțar?

Cum intră în birou la întoarcerea de la aeroport, sună telefonul.

– Lonergan.

– Vă salut, domnu' Lonergan. La telefon e Shallow Throat*.

Era Alex Cooper, un soi de parazit care își imagina despre el că e un turnător de clasă, de tip Watergate.

– Cît dați să vă vînd un pont?

– Depinde cît e de fierbinte.

– Ăsta o să-ți frigă fundu'. Vreau cinci mii de dolari.

– La revedere.

– O clipă. Nu închideți. E vorba de fata omorîtă la Monroe Arms.

Frank deveni dintr-o dată interesat.

– Ce-i cu ea?

– Putem să ne întîlnim undeva?

– Ne vedem la Ricco's într-o jumătate de oră.

La ora două, Frank Lonergan și Alex Cooper se aflau într-un separeu la Ricco's. Alex Cooper era un informator prost și Lonergan detesta să aibă de-a face cu el. Nu știa de unde are informația, dar se mai folosise de el și altă dată.

– Sper că nu mă faci să-mi pierd timpul, spuse Lonergan.

– Nu cred că e o pierdere de vreme. Ce zici de faptul că în uciderea fetei este implicată Casa Albă? Un zîmbet de satisfacție i se lățise pe față.

Frank reuși să mimeze indiferența.

– Continuă.

– Cinci mii de dolari?

*Git îngust, engl.

– O mie.

– Două.

– S-a făcut. Vorbește.

– Prietena mea e telefonistă la Monroe Arms.

– Cum o cheamă?

– JoAnn McGrath.

Lonergan își notă numele.

– Așa, și?

– Cineva din apartamentul imperial a sunat la Casa Albă cînd fata era acolo.

„Cred că președintele e implicat", îi spusese Leslie Stewart.

– Ești sigur?

– Absolut.

– Oricum, am să verific. Dacă e adevărat, banii sînt ai tăi. Ai mai spus cuiva?

– Nț.

– Perfect. Nici să nu spui. Ținem legătura, spuse Lonergan ridicîndu-se să plece.

– Mai e ceva.

– Ce?

– Nu vreau să fiu amestecat. Și nu trebuie ca JoAnn să știe că ți-am spus.

– Nici o problemă.

Alex Cooper rămase singur, gîndindu-se cum să cheltuie cei două mii de dolari fără ca JoAnn să știe.

Centrala hotelului Monroe Arms ce afla într-o cămăruță în spatele recepției. JoAnn era de serviciu cînd

Lonergan a intrat, în mînă cu un carnet de note.

Fata tocmai vorbea la telefon:

– Vă fac legătura.

Se întoarse spre Lonergan:

– Cu ce vă pot ajuta?

– De la Compania de telefoane, răspunse el, fluturînd o legitimație. Aveți o problemă.

– Ce fel de problemă? răspunse JoAnn surprinsă.

– S-a făcut o reclamație. Cineva se plînge că a fost încărcat cu telefoane pe care nu le-a dat. O convorbire cu Germania. Și pretinde că nu cunoaște pe nimeni în Germania. E de-a dreptul furios.

– Nu știu nimic despre așa ceva, răspunse JoAnn indignată. Nici măcar nu-mi amintesc să fi făcut cuiva legătura cu Germania în ultima lună.

– Aveți cumva situația de pe cincisprezece?

– Desigur.

– Vreau să arunc o privire.

– Foarte bine.

Scoase un dosar de sub un teanc de hîrtii și i-l înmînă. Se auzi soneria. Pe cînd JoAnn se ocupa de clienți, Lonergan răsfoi rapid dosarul. Octombrie 12, 13, 14, 16...

Pagina cu ziua de cincisprezece lipsea.

Cînd Jackie Houston s-a întors de la Casa Albă, Frank Lonergan o aștepta la intrarea în hotel.

– Doamna Houston?

– Da.

– Mă numesc Frank Lonergan. De la *Washington Tribune*. Ziarul nostru vă prezintă condoleanțe.

– Mulțumesc.

– Puteți să-mi acordați un minut?

– Nu mă simt în...

– E posibil să vă ajut. Arătă înspre hol. Să mergem acolo.

– Bine, acceptă ea.

Cei doi se așezară.

– Am aflat că fiica dumneavoastră făcea un tur al Casei Albe în ziua în care a...

I-a fost imposibil să termine fraza.

– Da. Era împreună cu colegii de liceu. Încîntată că avea să-l vadă pe președinte.

Vocea lui Lonergan rămase egală.

– Urma să-l vadă pe președintele Russell?

– Da. Eu i-am aranjat audiența. Sîntem prieteni vechi.

– S-au văzut, doamnă Houston?

– Nu. N-a putut să o primească. Continuă cu vocea sugrumată de emoție: De un singur lucru sînt sigură.

– Vă ascult, doamnă.

– Nu Paul Yerby a ucis-o. Se iubeau.

– Dar poliția spune...

– Puțin îmi pasă ce spune poliția. Au arestat un băiat nevinovat și l-au făcut atît de nefericit încît s-a spînzurat. E îngrozitor.

Frank Lonergan o studie cîteva momente.

– Dacă Paul Yerby nu este cel care v-a ucis fiica, aveți idee cine ar fi putut s-o facă? Adică știți cumva dacă voia să întîlnească la Washington pe cineva anume?

– Nu. Nu cunoștea pe nimeni aici. Abia aștepta să... să...

Ochii i se împăienjeniseră.

– Îmi pare rău. Vă rog să mă scuzați.

– Desigur. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Houston.

Următorul drum a fost la morgă. Helen Chuan tocmai ieșea din sala de autopsie.

– Ia te uită cine a venit!

– Bună, doctore.

– Ce vînt te-aduce, Frank?

– Vreau să vorbim despre Paul Yerby.

Helen Chuan ridică din umeri.

– Mare păcat. Erau amîndoi niște copii.

– De ce s-ar sinucide un copil?

– Cine știe?

– Adică, ești sigură că s-a sinucis?

– Dacă nu, s-a prefăcut destul de bine. Cureaua era strînsă atît de tare în jurul gîtului că a trebuit să fie tăiată pentru a-l da jos de-acolo.

– Nu avea nici un semn de violență, nimic care să arate că sinuciderea a fost simulată?

– Nu, răspunse ea privindu-l plină de curiozitate.

– În regulă. Mulțumesc. Nu-ți lăsa pacienții să aștepte.

– Ei bravo! Să știi că n-ai nici un haz.

Pe coridor era o cabină telefonică. Lonergan obținu de la biroul de informații din Denver numărul de telefon al părinților lui Paul Yerby. Răspunse doamna Yerby. Vocea ei părea precaută.

– Alo.

– Doamna Yerby?

– Da.

– Vă rog să mă scuzați că vă deranjez. Mă numesc Frank Lonergan și sînt de la *Washington Tribune*. Aș vrea...

– Nu pot...

O clipă mai tîrziu se auzi vocea domnului Yerby.

– Îmi cer scuze. Soția mea este... Toată dimineața ne-au sunat de la ziare. Nu vrem să...

– Numai un minut, domnule Yerby. Există cîțiva oameni în Washington care nu cred că fiul dumneavoastră a ucis-o pe Chloe Houston.

– Bineînțeles că nu el a ucis-o. Vocea lui părea mai hotărîtă. Paul n-ar fi putut să facă așa ceva.

– Paul avea prieteni în Washington?

– Nu. Nu cunoștea pe nimeni acolo.

– Înțeleg. Dacă vă pot ajuta cu ceva...

– Da, puteți să ne ajutați, domnule Lonergan. Am aranjat ca trupul lui Paul să ne fie trimis, dar nu sînt sigur că ne vor trimite și lucrurile lui. Aș dori ca tot ce el avea să:.. numai să-mi spuneți cu cine aș putea să vorbesc pentru asta.

– Mă voi ocupa eu.

– Mulţumesc.

La Biroul de Omucideri, sergentul de serviciu i-a arătat o cutie cu toate lucrurile lui Paul Yerby.

– Nu e mare lucru, îi spuse el. Numai hainele băiatului şi un aparat de fotografiat.

Lonergan bägă mîna în cutie şi ridică o curea neagră de piele.

Nu era tăiată.

Deborah Kanner, secretara care se ocupa de agenda preşedintelui Russell, se pregătea să meargă la masă cînd Frank Lonergan intră în birou.

– Frank! Te pot ajuta cu ceva?

– Am o problemă, Deborah.

– Noutăţi nu ai?

Frank se prefăcu că îşi consultă notele.

– Am o informaţie că pe 15 octombrie preşedintele Russell a avut o întîlnire secretă cu un emisar din China şi au discutat despre Tibet.

– Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

– Nu vrei să verifici?

– Ce dată zici că a fost?

– 15 octombrie.

Lonergan se uita în timp ce Deborah scoase o agendă dintr-un raft şi începu s-o răsfoiască.

– 15 octombrie? La ce oră ar fi trebuit să fie întîlnirea?

– 10 p.m., aici, în Biroul Oval.

Ea ridică privirea.

– Nu se poate. În seara aceea, la ora zece, președintele avea o discuție cu generalul Whitman.

Lonergan se încruntă.

– Eu am auzit altceva. Pot să-mi arunc o privire în agenda aia?

– Îmi pare rău. E confidențială, Frank.

– Poate am fost informat greșit. Mulțumesc, Deborah. Și plecă.

După o jumătate de oră, Frank Lonergan stătea de vorbă cu generalul Steve Whitman.

– Domnule general, *Tribune* ar dori să publice un reportaj despre întîlnirea pe care ați avut-o cu președintele pe data de 15 octombrie. Am înțeles că s-au discutat cîteva probleme importante.

Generalul dădu din cap dezaprobator.

– Nu știu de unde ați obținut asemenea informații, domnule Lonergan. Întîlnirea aceea a fost anulată. Președintele avea un alt aranjament.

– Sînteți sigur?

– Absolut. Urmează s-o reprogramăm.

– Vă mulțumesc, domnule general.

Frank Lonergan se întoarse la Casa Albă și se duse din nou în biroul lui Deborah Kanner.

– Ce s-a mai întîmplat, Frank?

– Același lucru, spuse Lonergan cu părere de rău. Informatorul meu susține că în seara de 15 octombrie, la ora zece, președintele se afla aici, discutînd problema Tibetului cu un emisar din China.

Femeia îl privi exasperată.

– De cîte ori trebuie să-ți spun că nu a fost nici o astfel de întîlnire?

Lonergan oftă.

– Cinstit să fiu, nu știu ce să fac. Șefa mea vrea cu adevărat să dea drumul la povestea asta. E o știre de zile mari. Cred că vom fi nevoiți să mergem mai departe. Se îndreptă spre ușă.

– Stai puțin!

El se întoarse.

– Da!

– Nu poți să publici așa ceva. Nu e adevărat. Președintele va fi furios.

– Decizia nu-mi aparține.

Deborah avu o ezitare.

– Dacă-ți dau o dovadă că era la întîlnirea cu generalul Whitman, o lași baltă?

– Sigur. Nu-mi place să fac necazuri nimănui.

Lonergan o urmări pe Deborah cum scoate agenda din raft și răsfoiește paginile.

– Aici e lista tuturor întîlnirilor președintelui din data

aceea. Uită-te. 15 octombrie. Lista se întindea pe două pagini. Deborah îi arătă cu degetul ora zece.

– Uite aici. Scrie negru pe alb.

– Ai dreptate, zise Loncrgan. Era foarte preocupat să parcurgă întreaga pagină. Era ceva interesant la ora trei.

Chloe Houston.

19

Întîlnirea programată în grabă în Biroul Oval începuse de cîteva minute şi atmosfera era deja încărcată datorită disensiunilor.

– Dacă nu ne grăbim, situaţia ne va scăpa de sub control. Nu vom mai putea face nimic, spuse ministrul Apărării.

– Nu putem lua o decizie în grabă. Cît de sigure sînt informaţiile pe care le avem? se adresă generalului Stephan Gossard şefului CIA.

– E greu de spus. Ştim cu siguranţă doar că Libia cumpără arme din Iran şi China.

– Libia neagă? îl întrebă Oliver pe ministrul de Externe.

– Bineînţeles. Ca şi China şi Iranul.

– Ce spun celelalte state arabe? continuă Oliver.

Răspunsul veni din partea directorului CIA.

– Din informaţiile pe care le am, toate statele arabe abia aşteaptă să se declanşeze un atac serios asupra Israelului. Se vor alia împotriva lui.

Toți așteptau decizia președintelui.

– Aveți surse de încredere în Libia? întrebă el.

– Da, domnule.

– Vreau să vă aduceți informațiile la zi. Și să mă țineți la curent. Dacă sînt semne clare că vor ataca, nu vom avea încotro și vom acționa.

Întîlnirea luă sfîrșit.

Se auzi vocea secretarei prin interfon.

– Domnul Tager vrea să vă vorbească, domnule președinte.

– Să intre.

– Cum a decurs întîlnirea?

– Ca de obicei, replică Oliver cu amărăciune. A trebuit să decid dacă să pornesc un război chiar acum sau să-l amîn.

– Așa-i America, îl consolă Tager cu umor.

– E drept.

– A intervenit ceva.

– Ia loc.

– Ce știi despre Emiratele Arabe Unite?

– Nu prea multe, răspunse Oliver. Cinci sau șase state arabe au format o coaliție acum douăzeci de ani.

– Șapte. S-au aliat în 1971. Abu Dhabi, Fujaira, Dubai, Sharjah, Ras al-Khaimah, Umm al-Qaiwan și Ajman. N-au fost puternice de la început, dar au avut o politică incredibilă. Astăzi au unul dintre cele mai înalte standarde de viață. Produsul intern brut a fost anul trecut de peste treizeci și nouă de miliarde de dolari.

– Presupun că ai un motiv să-mi spui toate astea, replică Oliver nerăbdător.

– Da. Şeful Consiliului Emiratelor Arabe Unite vrea să-ţi vorbească.

– Perfect. Convoacă-l pe ministrul Apărării...

– Astăzi. În particular.

– Vorbeşti serios? N-am cum...

– Oliver, Majlis – consiliul lor – este extrem de influent în lumea arabă. Este respectat de toate celelalte state arabe. E posibil să-ţi propună o soluţie. Ştiu că nu este tocmai ortodox, dar cred că trebuie să te întîlneşti cu el.

– Să mi se aranjeze atunci ...

– Mă ocup eu.

S-a lăsat o tăcere de durată.

– Unde vor să ne întîlnim?

– Au un iaht ancorat în golful Chesapeake, lîngă Annapolis. Te duc acolo cu cea mai mare discreţie.

Oliver rămăsese tăcut, cu ochii în tavan. Într-un tîrziu, apăsă pe butonul interfonului:

– Anulează toate întîlnirile din după-amiaza asta.

Iahtul, un Feadship de aproape şaptezeci de metri, era tras la mal. Îl aşteptau. Toţi membrii echipajului erau arabi.

– Bine aţi venit, domnule preşedinte, îi spuse Ali al-Fulani, şeful unuia dintre Emirate. Poftiţi la bord.

Oliver păşi pe punte şi Ali al-Fulani îi făcu semn unui membru al echipajului. Peste cîteva momente iahtul porni.

– Să coborîm.

Perfect. Ca să pot fi ucis sau răpit. E cel mai idiot lucru pe care l-am făcut vreodată. Sau poate că m-au adus aici ca să poată ataca liniștiți Israelul, iar eu să nu pot da ordinul de contraatac. De ce dracu' l-am lăsat pe Tager să mă bage în chestia asta?

Oliver îl urmă pe Ali al-Fulani pe scări pînă în salonul somptuos decorat în stil oriental. Patru arabi vînjoși stăteau de pază. Bărbatul impozant așezat pe canapea se ridică la intrarea lui Oliver.

Ali al-Fulani făcu prezentările:

– Domnule președinte, Majestatea sa regele Hamad al Ajmanului.

Cei doi și-au strîns mîinile.

– Majestatea voastră.

– Vă mulțumesc pentru că ați acceptat să veniți, domnule președinte. Doriți un ceai?

– Nu, mulțumesc.

– Vă veți da seama că a meritat să veniți, începu regele Hamad. Domnule președinte, timp de secole, ne-a fost greu, dacă nu imposibil, să trecem peste problemele care ne despart – filozofice, lingvistice, religioase și culturale. Acestea sînt motivele pentru care au avut loc atîtea războaie în partea noastră de lume. Cînd evreii au confiscat pămîntul palestinienilor, nimeni din Omaha sau Kansas nu a suferit. Viața lor și-a urmat cursul. Cînd o sinagogă din Ierusalim a fost bombardată, italienilor din Roma sau Veneția puțin le-a păsat.

Oliver nu știa unde vrea să ajungă. Era oare un avertisment pentru declanșarea unui potențial război?

– O singură parte a lumii are de suferit din cauza războaielor din Orientul Mijlociu. Și aceasta este chiar Orientul Mijlociu.

Se așeză în fața lui Oliver.

– E timpul ca această nebunie să înceteze.

Acum e-acum, gîndi Oliver.

– Statele arabe și Majlis m-au autorizat să vă fac o ofertă.

– Ce fel de ofertă?

– O ofertă de pace.

– Pace?

– Vrem să facem pace cu aliatul vostru, Israel. Embargourile dumneavoastră împotriva Iranului și a altor state arabe ne costă miliarde de dolari. Nu mai vrem așa ceva. Dacă Statele Unite sînt de acord să fie garant, statele arabe, inclusiv Iranul, Libia și Siria, doresc să negocieze un tratat de pace permanentă cu Israelul.

Oliver era uluit.

– Faceți asta pentru...

– Vă asigur că nu din dragoste pentru israelieni sau pentru americani. E în interesul nostru. Prea mulți dintre fiii noștri au căzut victimă acestei nebunii. Ne-am săturat. Ajunge. Vrem să avem libertatea să ne vindem petrolul în toată lumea. Dacă trebuie, vom intra în război, dar preferăm pacea.

– Aș bea un ceai, spuse Oliver după ce răsuflase adînc.

– Mi-ar fi plăcut să fii acolo, îi spuse Oliver lui Peter Tager. A fost incredibil. Sînt pregătiți de război, dar nu-l doresc. Sînt pragmatici. Vor să-și vîndă petrolul, așa că preferă pacea.

– E fantastic, răspunse Tager entuziasmat. Cînd totul se va termina, vei fi un erou.

– Și pot să fac totul de unul singur. Nu e nevoie să treacă prin Congres. Voi avea o discuție cu primul ministru al Israelului. Îl vom ajuta să ajungă la o înțelegere cu țările arabe. Îl privi pe Tager și spuse cu un aer vinovat: Vreme de cîteva minute am crezut că vor să mă răpească.

– N-aveau nici o șansă, îl asigură Tager. Erau urmăriți de o vedetă rapidă și de un elicopter.

– Senatorul Davis dorește să vă vadă, domnule președinte. Nu are audiență, dar spune că e urgent.

– Anulează-mi întîlnirea următoare și invită-l pe senator.

Ușa se deschise și senatorul intră în Biroul Oval.

– Ce surpriză plăcută, Todd. Totul e în regulă?

– E bine, Oliver. Am trecut numai să-ți spun cîteva cuvinte.

Oliver zîmbi.

– Am o agendă cam încărcată, dar pentru tine...

– Numai cîteva minute. Tocmai m-am întîlnit cu Tager. Mi-a spus de întîlnirea ta cu arabii.

– Nu-i așa că e extraordinar? zîmbi Oliver. Se pare că în sfîrșit vom avea pace în Orientul Mijlociu. Lovi cu degetul în masă. După zeci de ani! Cu asta administrația mea va rămîne în istorie.

Vocea senatorului Davis se auzi vlăguită:

– Te-ai gîndit bine, Oliver?

– Poftim? Ce vrei să spui?

– Cuvîntul pace e un cuvînt simplu, dar are o grămadă de implicaţii. Pacea nu aduce beneficii financiare. Pe timp de război se cumpără armament fabricat în Statele Unite în valoare de miliarde de dolari. Nu ai nevoie de arme pe timp de pace. Dacă Iranul nu-şi poate vinde petrolul, preţul creşte şi beneficiază Statele Unite.

Oliver îl asculta nevenindu-i să creadă.

– Todd, e ocazia vieţii mele.

– Nu fi naiv, Oliver. Dacă am fi vrut cu adevărat pace între Israel şi ţările arabe, ar fi fost pace de mult. Israel e o ţară mică. Oricare dintre ultimii cinci-şase preşedinţi i-ar fi putut obliga să încheie pace cu arabii, dar au preferat să lase lucrurile să-şi urmeze cursul. Să nu mă înţelegi greşit. Îmi plac evreii. Am cîţiva colegi la Senat.

– Nu-mi vine să cred că...

– Crezi ce vrei, Oliver. Un tratat de pace încheiat acum nu e în interesul ţării noastre. Nu vreau să continui ce-ai început.

– Sînt nevoit să merg mai departe.

– Nu-mi spune mie ce eşti nevoit şi ce nu, Oliver. Eu sînt cel care ştie asta. Nu uita cine te-a pus în scaunul ăsta.

– Todd, poate că nu mă respecţi pe mine, dar ar trebui să respecţi scaunul ăsta. Nu contează cine m-a pus aici, contează că eu sînt preşedintele.

Senatorul se ridică în picioare.

– Preşedinte? Eşti un nimeni pe care eu l-am făcut cineva. Eşti marioneta mea, Oliver. Eşti aici să primeşti ordine, nu să le dai.

Oliver îl privi îndelung.

– Cîte terenuri petrolifere au prietenii tăi, Todd?

– Nu e treaba ta. Dacă mergi mai departe, ești un om terminat. Mă auzi? Ai douăzeci și patru de ore să-ți revii.

În aceeași zi, la cină, Jan i-a spus:

– Tata m-a rugat să vorbesc cu tine, Oliver. E foarte necăjit.

Se uită peste masă la soția lui și gîndi: *Va trebui să lupt și cu tine.*

– Mi-a povestit totul.

– Așa?

– Da. Și cred că ceea ce vrei să faci este un lucru extraordinar.

Lui Oliver i-a trebuit ceva timp să înțeleagă.

– Dar tatăl tău se opune.

– Știu. Și n-are dreptate. Dacă vor să facă pace, tu trebuie să-i ajuți.

Oliver o asculta privind-o cu atenție. Se gîndea cît de bine se descurcase în calitate de Primă Doamnă a țării. Se implicase în acțiuni caritabile și devenise avocatul a o duzină de cazuri importante. Era încîntătoare, inteligentă și bună – parcă o vedea pentru prima oară. *Ce tot caut? Am acasă tot ce-mi pot dori.*

– Stai mult la întîlnirea din seara asta?

– Nu, răspunse Oliver gînditor. O anulez și stau acasă.

Au făcut dragoste pentru prima oară după săptămîni

întregi şi a fost minunat. Primul gînd care i-a venit de dimineaţă a fost: *îi spun lui Peter să renunţe la apartament.*

O notiţă găsită pe birou a doua zi de dimineaţă conţinea următoarele:

Vreau să ştiţi că sînt un admirator al dumneavoastră şi nu vreau să vă fac nici un rău. Pe data de 15 eram în garajul de la Monroe Arms şi am fost foarte surprins să vă văd acolo. A doua zi, cînd am citit despre uciderea tinerei fete, mi-am dat seama de ce a fost nevoie să vă întoarceţi pentru a şterge amprentele din lift. Sînt sigur că povestea mea ar interesa orice ziar şi ar plăti o grămadă de bani pentru ea. Însă, aşa cum v-am mai spus, sînt un admirator al dumneavoastră. Însă nu vreau să vă fac rău. Nu mi-ar strica un ajutor financiar şi, dacă sînteţi de acord, totul va rămîne între noi. Vă las timp de gîndire cîteva zile, pînă cînd vă voi contacta din nou.

Un prieten

– Iisuse! şopti Sime Lombardo. E incredibil. Cum a ajuns aici?

– Prin poştă, spuse Tager. Pentru preşedinte, „personal".

– O fi vreun nebun care încearcă să... presupuse Sime Lombardo.

– Nu putem să riscăm, Sime. N-am crezut o clipă că e adevărat, dar fie şi numai zvonul l-ar putea distruge pe preşedinte. Trebuie să-l protejăm.

– Cum?

– Pentru început, trebuie să aflăm expeditorul.

Peter Tager s-a dus la sediul FBI de pe Pennsylvania Avenue nr. 10, la agentul special Clay Jacobs.

– Ziceai că e urgent, Peter?

– Da. Tager deschise servieta și scoase o foaie de hîrtie. O aruncă peste birou. Clay Jacobs o luă și începu să citească:

„Vreau să știți că sînt un admirator al dumneavoastră... Vă las timp de gîndire cîteva zile pînă cînd vă voi contacta din nou".

Restul scrisorii fusese șters.

– Ce-i asta? întrebă Jacobs ridicînd privirea de pe foaie.

– Strict secret. Președintele vrea să știe cine a trimis-o. Vezi dacă are amprente.

Clay Jacobs studia mai departe hîrtia, încruntîndu-se.

– Este extrem de neobișnuit, Peter.

– De ce?

– Nu-mi miroase a bine.

– Președintele nu vrea decît numele persoanei care a scris textul.

– Se poate dacă are amprente.

– Desigur – dacă are amprente.

– Așteaptă aici.

Jacobs se ridică și ieși din birou.

Peter Tager rămase pe loc. Se uita pe fereastră gîndindu-se la scrisoare și la posibilele ei consecințe.

Exact peste şapte minute; Clay Jacobs reveni.

– Ai noroc.

– Ai găsit ceva? întrebă Peter, simţindu-şi bătăile inimii.

– Da.

Jacobs îi înmînă o bucată de hîrtie.

– Omul nostru a fost implicat acum un an într-un accident de maşină. Se numeşte Carl Gorman. E recepţioner la Monroe Arms.

Rămase tăcut o vreme, privindu-l pe Tager.

– Mai pot să te ajut cu ceva?

– Nu, spuse Tager cu sinceritate.

– Frank Lonergan pe linia trei, domnişoară Stewart. Spune că e urgent.

Leslie ridică receptorul:

– Frank?

– Eşti singură?

– Da.

Îl auzi trăgînd aer în piept.

– OK. Începem.

Omul vorbi zece minute fără întrerupere.

Leslie Stewart năvăli în biroul lui Matt Baker.

– Trebuie să vorbim, Matt. Se aşeză în faţa lui. Ce părere ai dacă-ţi spun că Oliver Russell este implicat în uciderea lui Chloe Houston?

– Pentru început aş zice că eşti paranoică şi că de data asta sari peste cal.

– Frank Lonergan mi-a telefonat. A vorbit cu doamna Houston, care nu crede că Paul Yerby i-a omorît fiica. A vorbit cu părinții lui Yerby. Nici ei nu cred asta.

– Nici nu mă așteptam, replică Matt. Dacă e singurul argu...

– E numai începutul. Frank a fost la morgă și a vorbit cu procurorul. După spusele acestuia, cureaua era atît de strînsă în jurul gîtului copilului, că au trebuit să o taie.

– Așa? întrebă Matt care devenise atent.

– Frank s-a dus după lucrurile băiatului. Cureaua era acolo, intactă.

– Vrei să spui că a fost omorît în închisoare și că s-a simulat o sinucidere?

– Nu vreau să spun nimic. E vorba de fapte. Odată, de mult, Oliver Russell a încercat să mă facă să iau Ecstasy. Cînd candida pentru funcția de guvernator, o femeie a murit din cauza acestui drog. Cînd era guvernator, secretara lui a fost găsită în parc, în comă, datorită aceluiași drog. Lonergan a aflat că Oliver a sunat la spital și a sugerat să fie lăsată să moară. În noaptea în care Chloe Houston a fost ucisă, cineva a sunat din apartamentul imperial la Casa Albă. Frank a verificat registrele centralei hotelului. Pagina zilei de cincisprezece lipsește. Secretara care se ocupă cu agenda președintelui i-a spus lui Lonergan că Russell a avut o întîlnire cu generalul Whitman în seara aceea. Nu a avut loc nici o întîlnire. Frank a aflat de la doamna Houston că Chloe era în tur la Casa Albă și avea o întîlnire cu președintele.

O bună bucată de vreme tăcură amîndoi.

– Unde e Frank Lonergan? întrebă Matt.

– Încearcă să dea de urmele lui Carl Gorman, recepționerul care a rezervat apartamentul imperial.

– Îmi pare rău, dar nu obișnuim să dăm informații despre angajații noștri, spunea Jeremy Robinson.

Frank Lonergan insistă.

– Nu vreau decît adresa de acasă pentru...

– Nu v-ar fi de nici un folos. Domnul Gorman e plecat în concediu.

Lonergan ridică din umeri.

– Păcat. Voiam doar să completez niște pete albe.

– Pete albe?

– Da. Facem un reportaj despre moartea fiicei doamnei guvernator Houston în hotelul dumneavoastră. Ei bine, va trebui să mă descurc fără Gorman.

Luă un carnet și un stilou:

– De cînd funcționează acest hotel? Vreau să știu totul despre trecut, despre clientelă...

Jeremy Robinson se încruntă.

– Stai puțin. Nu cred că e nevoie. Vreau să spun, s-ar fi putut petrece în orice alt hotel.

– Știu, dar s-a întîmplat aici. Hotelul dumneavoastră va fi la fel de celebru ca Watergate.

– Domnule...

– Lonergan.

– Domnule Lonergan, v-aș rămîne recunoscător dacă ați putea... știți, acest gen de publicitate nu e de dorit. Nu se poate cumva...?

Lonergan căzu puțin pe gînduri.

– Păi, dacă aș putea vorbi cu domnul Gorman, aș privi altfel lucrurile.

– Foarte bine. Vă dau adresa.

Frank Lonergan era nervos. Pe măsură ce faptele se dezvăluiau, devenea din ce în ce mai clar că avea de-a face cu o conspirație și cu o încercare de mușamalizare a crimei la cel mai înalt nivel. Hotărî să treacă pe acasă înainte de a se duce să-l caute pe recepționerul de la hotel. Rita, soția lui, era în bucătărie pregătind masa. Era o roșcată micuță cu ochi verzi scînteietori și cu tenul alb. Se întoarse surprinsă spre soțul ei.

– Frank, ce cauți acasă în mijlocul zilei?

– M-am gîndit să trec să te văd.

Îl privi gînditoare.

– Nu. E altceva la mijloc. Ce e?

– De cînd n-ai mai văzut-o pe maică-ta? o întrebă el după o ezitare.

– Am văzut-o săptămîna trecută. De ce?

– Ce-ar fi să-i mai faci o vizită?

– S-a întîmplat ceva?

Îi zîmbi.

– Ce să se întîmple? Se îndreptă spre poliță de deasupra căminului. Ar trebui să șterg praful. Aici vor sta un premiu Pulitzer și un Peabody.

– Ce tot spui?

– Fac o anchetă care va întoarce lumea cu susu-n jos. Oameni importanți adică. E cel mai interesant reportaj pe care l-am făcut vreodată.

– Și de ce vrei să mă duc la mama?

El ridică din umeri.

– Există o șansă mică, dar foarte mică, ca situația să devină periculoasă. Sînt oameni care nu doresc ca lucrurile să iasă la iveală. M-aș simți mai bine dacă ai lipsi cîteva zile, pînă se termină totul.

– Dar dacă tu ești în pericol...

– Nu e nici un pericol.

– Ești sigur că nu ți se poate întîmpla nimic?

– Absolut. Împachetează cîteva lucruri. Am să te sun diseară.

– Bine, acceptă Rita.

Lonergan își privi ceasul.

– Te duc la gară.

O oră mai tîrziu, Lonergan se oprea în fața unei case modeste de cărămidă din cartierul Wheaton. Coborî din mașină, merse la ușa din față și sună. Nici un răspuns. Insistă. Ușa se deschise brusc, lăsînd să se vadă o femeie masivă între două vîrste, privindu-l bănuitoare.

– Da?

– Sînt de la Fisc, spuse Lonergan fluturînd o legitimație. Vreau să vorbesc cu domnul Carl Gorman.

– Fratele meu nu este acasă.

– Știți unde este?

– Nu, răspunse ea, mult prea repede însă.

Lonergan dădu din cap.

– Păcat. Ar trebui să începeți să vă strîngeți lucrurile. Departamentul nostru va trimite un camion.

Lonergan pornise deja pe alee spre mașină.

– O clipă! Ce camion? Despre ce e vorba?

Lonergan se opri și se întoarse cu fața la ea.

– Nu v-a spus nimic fratele dumneavoastră?

– Ce să-mi spună?

Lonergan făcu cîțiva pași înspre casă.

– Are probleme.

– Ce fel de probleme? întrebă ea îngrijorată.

– Mă tem că nu am voie să vorbesc despre asta. Fratele dumneavoastră pare un om de treabă.

– Este, spuse ea cu ardoare. Carl e un om minunat.

Lonergan încuviință.

– Așa mi s-a părut și mie cînd l-am anchetat la birou.

– Ce fel de anchetă? întrebă ea, intrînd în panică.

– Ne-a înșelat asupra venitului său. Păcat. Voiam să-i spun că există o portiță de scăpare, dar... Dacă nu e aici...

Dădu iar să plece.

– Așteaptă! Este... e la cabana de pescuit. N-ar fi trebuit să spun nimănui.

– Puteți avea încredere în mine.

– Nu, adică e altceva. E la cabana Sunshine de pe lacul Richmond, în Virginia.

– Perfect. Am să-l caut acolo.

– Ar fi bine. Sînteți sigur că se poate rezolva problema?
– Foarte sigur, răspunse Lonergan. Am să mă ocup de asta.

Lonergan o luă pe drumul spre sud. Pînă la Richmond erau mai puțin de o sută cincizeci de kilometri. Cu ani în urmă, într-o vacanță Lonergan pescuise cu succes acolo.

Spera ca și de data asta să aibă la fel de mult succes.

Ploua mărunt, dar pe Carl Gorman nu-l deranja. Se spune că pe o asemenea vreme mușcă peștele. Dădea la biban, folosind ca momeală boișteni atîrnați în undiță. Valurile se izbeau clipocind de mica lui barcă și momeala se vedea neatinsă, în spatele bărcii. Peștele nu se grăbea, dar nu-i păsa. Nu fusese niciodată mai fericit. Va fi mai bogat decît în visele lui cele mai frumoase. Avusese noroc cu carul. *Omul potrivit la locul potrivit, în momentul potrivit.* Se întorsese la Monroe Arms pentru că își uitase haina și tocmai se pregătea să iasă din garaj cînd ușa ascensorului privat se deschisese. Cînd a văzut cine iese, a înlemnit în mașină. L-a văzut pe om întorcîndu-se, ștergînd amprentele, plecînd în cele din urmă.

A pus totul cap la cap abia a doua zi, cînd a citit în ziare despre crimă. Într-un fel, îi părea rău pentru el. *Chiar îmi place individul. Numai că, atunci cînd ești atît de celebru, nu te poți ascunde. Lumea te știe oriunde te duci. Va plăti ca să-mi țin gura. Nu are încotro. O sută de mii, pentru început. Apoi va continua să plătească. Poate că voi cumpăra un castel în Franța sau în Elveția.*

Simți o zvîcnitură la capătul firului și trase. Simțea

cum peștele încearcă să scape. *Nu pleci nicăieri. Te-am prins.*

Auzi apoi zgomotul unei vedete mari și rapide apropiindu-se. *Asemenea vase puternice n-ar trebui să aibă voie pe lac. Sperie tot peștele.* Vedeta venea drept spre el.

– Nu vă apropiați prea mult! strigă Carl.

Vasul își menținea direcția.

– Hei! Atenție! Uitați-vă pe unde mergeți. Pentru numele lui Dumnezeu...

Vasul despică bărcuța în două, iar Gorman dispăru în adîncuri.

Beţiv nenorocit! Încerca să iasă la suprafață, să ia o gură de aer. Vasul se învîrtea în cerc și se îndrepta spre el. Ultimul lucru pe care Carl Gorman l-a simțit înainte ca vasul să-i sfărîme țeasta a fost zvîcnetul peștelui la capătul firului.

Cînd Frank Lonergan a ajuns, locul era împînzit de echipajele poliției, o mașină de pompieri și o ambulanță. Ambulanța tocmai pleca.

Frank s-a dat jos din mașină și s-a apropiat de un gură-cască:

– Ce e vînzoleala asta?

– Un individ a avut un accident pe lac. Săracu'. N-a mai rămas mare lucru din el.

Lonergan a înțeles.

La miezul nopții, Frank Lonergan, singur în apartament, scria la computer articolul care urma să-l distrugă pe

președintele Statelor Unite. Un articol care merita premiul Pulitzer. Nu se îndoia. Avea să fie la fel de celebru ca Woodward sau ca Bernstein. Era povestea secolului.

Îl întrerupse soneria de la ușă. Se ridică și se duse la ușa din față.

– Cine e?

– Un colet de la Leslie Stewart.

A mai găsit ceva informații. Deschise ușa. O strălucire metalică și apoi o durere insuportabilă i-a străpuns pieptul.

Apoi nimic.

20

Camera de zi din apartamentul lui Frank Lonergan arăta ca şi cînd ar fi fost pustiită de un uragan în miniatură. Toate sertarele de la dulapuri şi de la birou erau deschise, iar conţinutul lor împrăştiat pe jos.

Nick Reese privea la cei ce ridicau trupul lui Frank Lonergan.

– Ai găsit arma crimei? îl întrebă pe detectivul Steve Brown.

– Nu.

– Ai vorbit cu vecinii?

– Da. Blocul e ca o grădină zoologică plină cu maimuţe. N-au auzit nimic, n-au văzut nimic. *Nada.* Doamna Lonergan e în drum spre casă. A auzit la radio. În ultimele şase luni au avut loc în bloc alte două spargeri şi...

– Nu cred că e vorba de o spargere.

– Ce vrei să spui?

– Lonergan a fost ieri la noi la sediu, după lucrurile lui

Paul Yerby. Tare aş vrea să ştiu la ce reportaj lucra. N-ai găsit nici o hîrtie?

– Nţ.

– Nici o notiţă?

– Nimic.

– Aşadar – ori era foarte ordonat, ori cineva s-a obosit să facă curat.

Reese se apropie de masa de lucru. Un cablu neconectat la nimic atîrna de pe masă. Reese îl ridică.

– Ce-i ăsta?

– Un cablu de computer, răspunse detectivul Brown. A fost un computer aici. Poate găsim nişte discuri. Or fi luat ei computerul, dar poate au rămas fişiere salvate pe dischete.

Au găsit discheta în servieta din maşina lui Lonergan. Reese i-o dădu lui Brown.

– Să mergem la sediu. Ar putea avea o cheie. Pune-l pe Chris Colby să arunce o privire. Se pricepe.

Uşa apartamentului se deschise, lăsînd-o să treacă pe Rita Lonergan.

– Doamna Lonergan?

– Cine sîn...

– Detectivul Nick Reese, Omucideri. Detectivul Brown.

Rita aruncă o privire în jur.

– Unde e...?

– Corpul soţului dumneavoastră a fost ridicat, doamnă. Îmi pare rău. Ştiu că nu e momentul, dar aş vrea să-mi răspundeţi la cîteva întrebări.

Se uită la el și dintr-o dată ochii ei se umplură de spaimă. Reese nu se așteptase la această reacție. De ce-i era frică?

– Soțul dumneavoastră lucra la un reportaj, nu-i așa?

Auzea vocea lui Frank ca un ecou. *„Fac o anchetă care va întoarce lumea cu susu-n jos. Oameni importanți adică. E cel mai interesant reportaj pe care l-am făcut vreodată."*

– Doamnă?

– Eu... nu știu nimic.

– Nu știți la ce lucra?

– Nu. Frank nu-mi vorbea niciodată despre munca lui.

Era evident că mințea.

– Știți cine ar fi avut interes să-l omoare?

Se uită la rafturi și la sertare.

– Presupun că a fost un hoț.

Detectivii se uitară unul la altul.

– Dacă se poate, aș vrea să rămîn singură. Este o experiență îngrozitoare.

– Desigur. Putem să vă ajutăm cu ceva?

– Nu. Doar... Lăsați-mă singură.

– Ne vom întoarce, promise Nick Reese.

Întors la sediul poliției, Reese l-a sunat pe Matt Baker.

– Mă ocup de cazul morții lui Frank Lonergan, spuse el. Puteți să-mi spuneți la ce lucra?

– Da. Frank investiga cazul Chloe Houston.

– Înțeleg. V-a predat deja articolul?

– Nu. Tocmai îl așteptam, dar...

Matt tăcu.

– Vă mulțumesc, domnule Baker.

– Dacă aflați ceva, mă țineți la curent?

– Veți fi primul informat, îl asigură Reese.

A doua zi de dimineață, Dana Evans a intrat în biroul lui Tom Hawkins.

– Vreau să fac un reportaj despre moartea lui Frank. Trebuie să stau de vorbă cu văduva lui.

– Bună idee, am să-ți dau o echipă.

După-amiază târziu, Dana și echipa ei au parcat în fața clădirii unde locuia Frank Lonergan. Dana s-a apropiat de ușă și a sunat. Era genul de interviu pe care îl detesta. Găsea îngrozitor faptul că se arătau la televizor victimele crimelor oribile, dar i se părea și mai grav amestecul în viața familiilor lovite de catastrofă.

Rita Lonergan apăru în ușă.

– Ce dori...?

– Mă scuzați că vă deranjez, doamnă Lonergan. Sînt Dana Evans de la WTE. Aș vrea să știm ce părere aveți...

Rita Lonergan încremeni pentru cîteva secunde, apoi începu să țipe:

– Ucigașilor! Le întoarse spatele și fugi în casă.

Dana se întoarse șocată spre cameraman:

– Așteaptă aici.

Intră în casă și o găsi pe Rita Lonergan în dormitor.

– Doamnă...

– Ieși afară. Mi-ați omorît bărbatul.

Dana era uluită:

– Ce vreți să spuneți?

– Ziarul i-a dat însărcinarea asta atît de periculoasă că a trebuit să plec de acasă pentru că el... lui i-a fost frică pentru viața mea.

– La... la ce reportaj lucra?

– Nu mi-a spus. Se lupta să-și învingă criza de isterie. Mi-a spus doar că e foarte... foarte periculos. Spunea ceva de premiul Pulitzer și...

Începuse să plîngă.

Dana se apropie de ea și o înconjură cu brațul.

– Îmi pare foarte rău. Ce v-a mai spus?

– Nimic. Zicea că trebuie să plec și m-a dus la gară. Se ducea să-l vadă pe unul, un recepționer de hotel.

– Ce hotel?

– Monroe Arms.

– Nu știu ce căutați aici, domnișoară Evans, protesta Jeremy Robinson. Lonergan mi-a promis că dacă cooperez nu se va mai face nici un fel de publicitate în jurul hotelului.

– Domnule Robinson, Lonergan a murit. Vreau doar niște informații.

Jeremy Robinson clătină din cap.

– Nu știu nimic.

– Ce i-ați spus ieri lui Frank?

– Mi-a cerut adresa lui Carl Gorman, recepționerul. I-am dat-o.

– Lonergan s-a dus să-l vadă?

– N-am nici o idee.

– Vreau adresa.

Jeremy se uită la ea şi ridică din umeri.

– Foarte bine. Locuieşte împreună cu sora lui.

În cîteva minute, Dana avea adresa. Robinson o urmări cu privirea ieşind din hotel, apoi ridică receptorul şi formă numărul de la Casa Albă.

Se mira că toată lumea se interesa de acest caz.

Chris Colby, expertul în computere, intră în biroul detectivului Reese ţinînd în mînă o dischetă. Aproape tremura de emoţie.

– Ce conţine? întrebă Reese.

– N-o să-ţi vină să crezi. Am scos textul la imprimantă.

Detectivul Reese începu să citească şi o expresie de neîncredere i se întipări pe faţă.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă el. Trebuie să-i arăt asta căpitanului Miller.

Cînd căpitanul Otto Miller termină de citit, îi spuse lui Reese:

– N-am văzut aşa ceva în viaţa mea!

– Nu s-a întîmplat niciodată una ca asta! replică Reese. Ce dracu' putem să facem?

– Cred că e treaba procurorului general al Statelor Unite.

Se aflau toţi în biroul procurorului general Barbara Gatlin – directorul FBI, Scott Brandon, şeful poliţiei din

Washington, Dean Bergstrom, directorul CIA, James Frisch și șeful Curții Supreme de Justiție, Edgar Graves.

Barbara Gatlin spunea:

– Domnilor, v-am chemat pentru că am nevoie de sfaturile dumneavoastră. Să fiu sinceră, nu știu ce trebuie să fac. Situația cu care ne confruntăm e unică. Frank Lonergan a fost reporter la *Washington Tribune*. În momentul în care a fost ucis se afla în plină investigație asupra morții lui Chloe Houston. Vă voi citi o copie a fișierului din discheta găsită de poliție în mașina lui Frank Lonergan.

Începu să citească cu voce tare:

– „Am toate motivele să cred că președintele Statelor Unite a comis cel puțin o crimă și este implicat în alte patru..."

– Poftim! exclamă Scott Brandon.

– Lăsați-mă să continuu. „Am obținut informații din cele mai variate surse. Leslie Stewart, proprietarul publicației *Washington Tribune*, este gata să jure că Oliver Russell a încercat mai demult să o convingă să ia un drog interzis, numit Ecstasy.

Cînd Oliver Russell a candidat pentru postul de guvernator al statului Kentucky, Lisa Burnette, o secretară, a încercat să-l dea în judecată pentru hărțuire sexuală. Russell i-a spus unui coleg că va sta de vorbă cu ea. A doua zi, cadavrul Lisei Burnette a fost găsit în rîul Kentucky. Murise din cauza unei supradoze de Ecstasy.

Secretara guvernatorului Oliver Russell, Miriam Friedland, a fost găsită inconștientă pe o bancă, noaptea. Era în comă datorită unei supradoze de Ecstasy. Poliția a așteptat

să iasă din comă pentru a afla cine i-a dat drogul. Oliver Russell a telefonat la spital şi a sugerat să fie deconectată de la aparatura care o menţinea în viaţă. Miriam Friedland a murit fără să-şi fi revenit vreodată.

Chloe Houston a fost omorîtă de o supradoză de Ecstasy. Am aflat că în noaptea morţii sale s-a dat un telefon la Casa Albă din apartamentul în care a fost găsită. Cînd am vrut să verific în registrul centralei, pagina zilei respective lipsea.

Mi s-a spus că preşedintele avea fixată o întîlnire în noaptea crimei, dar am descoperit că a fost anulată. Nimeni nu ştie ce a făcut preşedintele în noaptea aceea.

Paul Yerby a fost reţinut ca suspect de uciderea lui Chloe Houston. Căpitanul Otto Miller a raportat la Casa Albă despre reţinerea băiatului. A doua zi de dimineaţă, Yerby a fost găsit spînzurat în celulă. S-a presupus că s-a sinucis cu cureaua de la pantaloni, dar, cînd m-am uitat prin lucrurile lui la poliţie, cureaua lui era acolo, intactă.

Printr-un prieten de la FBI am aflat că la Casa Albă a ajuns o scrisoare de şantaj. Preşedintele Russell a cerut FBI-ului să caute amprente. Cea mai mare parte a scrisorii de şantaj era ştearsă, dar, cu ajutorul unui infrascop, s-a putut descifra tot textul.

Amprentele de pe scrisoare au fost identificate ca fiind ale lui Carl Gorman, recepţioner la Monroe Arms, probabil singurul în măsură să cunoască identitatea persoanei care a reţinut apartamentul în care fata a fost ucisă. Gorman era plecat la cabana de pescuit cînd numele lui s-a aflat la Casa

Albă. Cînd am ajuns la cabană, Gorman murise în ceea ce părea a fi un accident.

Sînt prea multe legături între aceste crime pentru a fi doar pure coincidențe. O să continuu investigațiile, dar, cinstit vorbind, mi-e frică. Cel puțin am totul înregistrat, în cazul în care mi s-ar întîmpla ceva. Mai multe detalii, pe mai tîrziu."

– Doamne Dumnezeule! exclamă James Frisch. E... oribil. Nu-mi vine să cred.

Procurorul general spuse:

– Lonergan știa toate astea și probabil că a fost omorît pentru a nu transmite informațiile mai departe.

– Și noi ce facem acum? întrebă șeful Curții Supreme, Graves. Îl întrebăm pe președintele Statelor Unite dacă a ucis o jumătate de duzină de oameni?

– E o întrebare bună. Îl punem sub acuzație? Îl arestăm? Îl aruncăm în închisoare?

– Înainte de orice altceva, spuse generalul Gatlin, cred că trebuie să-i arătăm înregistrarea președintelui însuși și să-i dăm șansa s-o comenteze.

Toată lumea murmură aprobator.

– Dar vreau să emiteți și un mandat de arestare. Pentru cazul în care va fi nevoie.

Unul dintre bărbații aflați în cameră se gîndi: *Trebuie să-l informez pe Peter Tager.*

Peter Tager puse receptorul în furcă și rămase nemișcat mult timp, gîndindu-se la ceea ce auzise. Se ridică și o luă pe coridor spre biroul lui Deborah Kanner.

– Trebuie să-l văd pe președinte.

– Are o întîlnire. Dacă puteți să...

– Trebuie să-l văd acum, Deborah. E urgent.

Ea observă figura răvășită.

– Așteptați puțin.

Ridică receptorul și apăsă pe buton.

– Mă scuzați că vă întrerup, domnule președinte. Domnul Tager este aici și spune că trebuie să vă vorbească. Ascultă cîteva clipe. Mulțumesc.

Închise telefonul și se întoarse către Tager.

–Peste cinci minute.

Cinci minute mai tîrziu, Peter Tager se găsea cu președintele în Biroul Oval.

– Ce e atît de important, Peter?

Tager respiră adînc.

– Procurorul general și FBI-ul cred că ești implicat în șase crime.

Oliver zîmbi.

– Ce glumă mai e și asta?

– Nu e. Acum se îndreaptă spre noi. Ei cred că ai omorît-o pe Chloe Houston și...

Oliver păli.

– Cum?

– Știu, e curată nebunie. Din ce mi s-a spus, se pare că toate probele sînt circumstanțiale. Sînt convins că poți explica unde ai fost în noaptea în care a murit fata.

Oliver nu spuse nimic.

Peter Tager aștepta.

– Oliver, ai o explicație, nu-i așa?

Oliver scoase un oftat.

– Nu, nu am.

– Dar trebuie!

Oliver îngăimă cu greu:

– Peter, vreau să fiu singur.

Peter Tager se duse să-l vadă pe senatorul Davis la Capitoliu.

– Ce e atît de urgent, Peter?

– Este... e în legătură cu președintele.

– Da? Ce anume?

– Procurorul general și FBI-ul îl bănuiesc de crimă.

Senatorul Davis rămase nemișcat, holbîndu-se la Tager.

– Despre ce dracu' vorbești?

– Sînt convinși că Oliver a comis cîteva crime. Am informația de la un prieten care lucrează la FBI.

Tager îi relată senatorului Davis tot ce știa despre probe. Cînd termină, senatorul Davis zise încet:

– Ticălos cretin! Ai idee ce înseamnă toate astea?

– Da, domnule. Înseamnă că Oliver...

– Să-l ia dracu' pe Oliver. Am pierdut ani ca să-l aduc acolo unde voiam. Nu-mi pasă ce se întîmplă cu el. Acum eu am controlul, Peter. Am puterea. Și n-am de gînd ca din cauza prostiei lui Oliver să pierd totul. N-am să permit nimănui una ca asta!

– Nu văd cum ai putea...

– Ai spus că probele sînt circumstanțiale?

– Exact. Mi s-a transmis că nu au probe serioase. Dar nu are alibi.

– Unde e președintele acum?

– În Biroul Oval.

– Am cîteva vești bune pentru el, zise senatorul Davis.

Senatorul Davis și Oliver ședeau față în față în Biroul Oval.

– Am auzit niște lucruri foarte supărătoare, Oliver. E o nebunie, bineînțeles. Nu înțeleg cum ar putea cineva să creadă că tu...

– Nici eu nu înțeleg. N-am făcut nimic rău, Todd.

– Sînt sigur de asta. Dar dacă se aude că ai fost suspectat de astfel de crime oribile – îți dai seama ce repercusiuni ar avea asupra poziției tale, nu-i așa?

– Bineînțeles, dar...

– Ești o persoană prea importantă ca să permiți să ți se întîmple așa ceva. Din biroul ăsta se conduce lumea, Oliver. Sper că nu vrei să renunți.

– Todd, nu sînt vinovat de nimic.

– Dar ei cred că ești. Am auzit că nu ai alibi pentru seara în care a fost omorîtă Chloe Houston.

Urmă un moment de tăcere.

– Nu.

Senatorul Davis zîmbi.

– Ce-i cu memoria ta, fiule? Erai cu mine în seara aceea. Am petrecut toată seara împreună.

Oliver îl privea cu un aer confuz.

– Ce?

– Asta e. Eu sînt alibiul tău. Nimeni n-o să-mi pună la îndoială cuvîntul. Nimeni. O să te salvez, Oliver.

Urmă o tăcere prelungită. Oliver murmură:

– Ce vrei în schimb, Todd?

Senatorul Davis dădu aprobator din cap.

– O să începem cu Conferința de Pace pentru Orientul Mijlociu. O vei anula. După asta, mai vorbim. Am planuri mari pentru noi. N-o să permitem nimănui să ni se pună în cale.

Oliver zise:

– Nu renunț la Conferința de Pace.

Senatorul Davis mijì ochii.

– Ce-ai spus?

– Am hotărît să merg mai departe. Înțelegi, nu e important cît timp rămîne un președinte în funcție, Todd, ci ceea ce face.

Senatorul Davis se înroși ca racul.

– Ești conștient de ceea ce faci?

– Da.

Senatorul se aplecă peste birou.

– Nu cred. Ei sînt pe cale de a te acuza de crimă, Oliver. Unde ai de gînd să-ți pui în aplicare nenorocitele tale de planuri – în închisoare? Ți-ai distrus viața, tîmpitule...

Se auzi o voce din interfon.

– Domnule președinte, cîteva persoane doresc să vă vadă. Procurorul general Gatlin, domnul Brandon de la FBI, șeful Curții Supreme, Graves, și...

– Trimite-i înăuntru.

Senatorul Davis spuse furios:

– Mă simt ca și cînd aș fi pariat pe calul necîștigător. Am făcut o mare greșeală cu tine, Oliver. Dar tu tocmai ai făcut cea mai mare greșeală a vieții tale. O să te distrug.

Se deschise ușa și intră procurorul general Gatlin, urmat de Brandon, Graves și Bergstrom.

Todd îi salută curtenitor și ieși cu pași mari din încăpere. Barbara Gatlin închise ușa în urma lui. Se apropie de birou.

– Domnule președinte, este extrem de neplăcut, dar sper că veți înțelege situația. Trebuie să vă punem cîteva întrebări.

Oliver o privi în ochi.

– Am fost informat despre motivul prezenței dumneavoastră aici. Bineînțeles, nu am nici o legătură cu nici una dintre crimele acelea.

– Sînt convins că toți au răsuflat ușurați auzind acest lucru, domnule președinte.

Scott Brandon continuă:

– Și vă sînt sigur că nici unul dintre noi nu crede cu adevărat că ați putea fi implicat. Dar a fost făcută o acuzație, iar noi nu avem altă soluție decît să-i dăm curs.

– Înțeleg.

– Domnule președinte, ați folosit vreodată drogul Ecstasy?

– Nu.

Cei din grup se uitară unii la alții.

– Domnule președinte, dacă ați putea să ne spuneți unde

erați pe 15 octombrie, în seara morții lui Chloe Houston...

Urmă un moment de tăcere.

– Domnule președinte?

– Îmi pare rău. Nu pot.

– Dar vă amintiți cu siguranță unde vă aflați sau ce ați făcut în seara aceea?

Tăcere.

– Domnule președinte?

– Nu – nu mă pot concentra acum. Aș dori să reveniți mai tîrziu.

– Cît de tîrziu? întrebă Bergstrom.

– La ora opt.

Oliver îi urmări cum pleacă. Se ridică și se îndreptă agale spre camera în care Jan lucra la un birou. Ea ridică ochii cînd intră pe ușă.

Oliver inspiră adînc și spuse:

– Jan, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Senatorul Davis era furibund. *Cum am putut să fiu atît de tîmpit? Am ales prost. Încearcă să distrugă tot ce-am construit. O să vadă el ce pățesc ce-i care mă înșală.* Întîrzie la birou timp îndelungat încercînd să ia o decizie. În cele din urmă ridică receptorul și formă un număr.

– Domnișoară Stewart, mi-ați spus să vă caut atunci cînd voi avea mai mult de oferit.

– Da?

– Să vă spun întîi ce vreau de la dumneavoastră. De acum înainte, vreau ca *Tribune* să-mi stea la dispoziție: campanii de presă, editoriale, totul.

– Şi eu cu ce mă aleg? întrebă Leslie.

– Cu preşedintele Statelor Unite. Procurorul general tocmai a emis un mandat de arestare pe numele lui pentru o serie de crime.

Respiraţia de la capătul celălalt al firului se opri. Apoi:

– Continuaţi.

Leslie Stewart vorbea atît de repede că Matt Baker nu înţelegea un cuvînt.

– Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te. Ce încerci să spui?

– Preşedintele! L-am încolţit, Matt. Adineauri am vorbit cu senatorul Davis. Şeful Curţii Supreme de Justiţie, şeful poliţiei, directorul FBI şi procurorul general al Statelor Unite sînt în momentul de faţă în biroul preşedintelui cu un mandat de arestare pe numele lui sub acuzaţia de omucidere. Există o grămadă de probe, Matt, şi nu are alibi. Este evenimentul secolului!

– Nu poţi să publici aşa ceva!

– Adică?! replică ea privindu-l surprinsă.

– Leslie, e mult prea grav... Vreau să spun că trebuie să verifici şi să verifici încă o dată...

– Şi să verific pînă cînd apare pe prima pagină în *Washington Post?* Nu, mulţumesc. Nu vreau să scap o asemenea ocazie.

– Nu poţi să-l acuzi pe preşedintele Statelor Unite de omucidere fără să...

Leslie zîmbi.

– Nici n-am de gînd, Matt. Trebuie numai să publicăm

faptul că s-a emis un mandat de arestare pe numele lui. E suficient pentru a-l distruge.

– Senatorul Davis...

– ... s-a întors împotriva ginerelui său. Crede că președintele e vinovat. Așa mi-a spus.

– Nu-i de-ajuns. Trebuie să verificăm, apoi...

– Cum? S-o întrebăm pe Katharine Graham? Ai înnebunit? Dacă nu publicăm acum, pierdem ocazia.

– Nu pot să te las să faci asta, nu înainte de a verifica...

– Cu cine crezi că vorbești? E ziarul meu și fac ce vreau cu el.

Matt se ridică în picioare.

– E un gest iresponsabil. Nici unul dintre oamenii mei nu va scrie așa ceva.

– Nici nu trebuie. Voi scrie eu.

– Leslie, dacă faci asta, plec. Serios.

– N-ai să pleci, Matt. Premiul Pulitzer va fi pentru amîndoi.

Îl privi cum îi întoarce spatele și iese din birou.

– Te vei întoarce.

Leslie apăsă pe butonul interfonului:

– Să vină Zoltaire.

– Vreau să-mi faci horoscopul pentru următoarele douăzeci și patru de ore.

– Da, domnișoară Stewart. Cu plăcere.

Zoltaire scoase din buzunar efemeris, biblia astrologului,

şi o deschise. Studie poziţia stelelor şi a planetelor şi, pentru o clipă, făcu ochii mari.

– Ce e?

Zoltaire ridică privirea.

– Se va întîmpla ceva foarte, foarte important.

Arătă spre pagina de carte:

– Priviţi. Marte în tranziţie în casa a noua a lui Pluto timp de trei zile...

– Lasă asta, replică Leslie nerăbdătoare, treci la subiect.

– La subiect? A, da. Îşi lăsă iar privirea pe carte. Se va petrece un eveniment extrem de important. Iar dumneavoastră sînteţi în mijlocul lui. Veţi fi şi mai celebră decît acum, domnişoară Stewart. Numele dumneavoastră va fi cunoscut în toată lumea.

Leslie se simţea cuprinsă de o stare de euforie. Toată lumea va şti cine este ea. Vedea ceremonia de decernare a premiilor, îl auzea pe prezentator: „Şi acum, cîştigătorul premiului Pulitzer pentru cel mai bun reportaj din istoria ziaristicii: domnişoara Leslie Stewart". Auzea ropotul aplauzelor, simţea vuietul lor asurzitor.

– Domnişoară Stewart?

Leslie se trezi din vis.

– Pot să plec?

– Da. Îţi mulţumesc. Asta e tot.

În aceeaşi seară la ora şapte, Leslie verifica şpaltul reportajului cu titlul: PE NUMELE PREŞEDINTELUI RUSSELL S-A EMIS UN MANDAT DE ARESTARE. PREŞEDINTELE VA FI

INTEROGAT CU PRIVIRE LA ȘASE CAZURI DE OMUCIDERE.

Parcurse în grabă rîndurile de sub titlu și se întoarse spre Lyle Bannister, editorul.

– Dă-i drumul. Vreau o ediție specială care să ajungă pe piață într-o oră. La aceeași oră, știrea să fie difuzată și de postul WTE.

Lyle Bannister ezită un moment.

– Poate că ar trebui ca și Matt Baker să arunce o privire...

– E ziarul meu, nu al lui. Dă-i drumul. Acum.

– Da, doamnă.

Ridică receptorul și formă un număr.

– Îi dăm drumul.

La ora șapte și jumătate în aceeași seară, Barbara Gatlin și ceilalți se pregăteau să se întoarcă la Casa Albă.

– Am pregătit mandatul pentru arestarea președintelui, dar sper din tot sufletul să nu fie nevoie să-l folosim.

O jumătate de oră mai tîrziu, secretara i-a introdus în biroul lui Oliver.

Alb la față, Oliver îi privi intrînd în Biroul Oval. Jan era lîngă el, ținîndu-l de mînă.

– Puteți să ne răspundeți la întrebări acum, domnule președinte?

– Da, încuviință Oliver.

– Domnule președinte, pe data de cincisprezece octombrie, Chloe Houston avea audiență la dumneavoastră?

– Da.

– Aţi văzut-o?

– Nu. A trebuit să o anulez.

Primise un telefon cu puţin înainte de ora trei.

„– Eu sînt, dragul meu. Am aranjat să fiu singură. Sînt la conacul din Maryland. Te aştept la piscină, goală.

– Cred că trebuie să profit de situaţie.

– Cînd poţi să scapi?

– Ajung într-o oră."

Oliver se întoarse cu faţa spre ei.

– Dacă ceva din ceea ce am să vă spun acum nu rămîne numai între noi, va fi afectată instituţia preşedinţiei, precum şi relaţiile cu o ţară străină. Fac acest lucru împotriva voinţei mele, dar nu am de ales.

Sub privirile uimite ale grupului, Oliver se îndreptă spre o uşă laterală şi o deschise. Sylva Picone păşi în birou.

– V-o prezint pe Sylva Picone, soţia ambasadorului Italiei. Am petrecut ziua de cincisprezece împreună, la reşedinţa ei din Maryland, începînd cu ora patru după-amiază pînă la două dimineaţa. Nu ştiu absolut nimic despre moartea lui Chloe Houston sau despre vreunul dintre celelalte cazuri.

21

Dana intră în biroul lui Tom Hawkins.

– Tom, am descoperit ceva important. Înainte să fie omorît, Frank Lonergan a fost acasă la Carl Gorman, recepționer la Monroe Arms. Gorman a murit într-un presupus accident. Locuia cu sora lui. Vreau o echipă și o cameră ca să fac un reportaj pentru știrile de la ora zece.

– Nu crezi că a fost un accident de navigație?

– Nu. Prea multe coincidențe.

– Bine, răspunse el după un moment de gîndire.

– Mulțumesc. Asta e adresa. Trimite echipa acolo. Eu mă duc să mă schimb.

Intrînd în apartament, Dana simți deodată că ceva nu este în regulă. Zilele trecute la Sarajevo îi dezvoltaseră acest simț al pericolului. Cineva fusese în casă. Verifică încet tot apartamentul, fiecare debara. Totul era la locul lui. *Mi s-a părut*, își spuse Dana. Însă nu credea că e doar o părere.

*

Cînd ajunse la casa lui Carl Gorman, maşina echipei era parcată pe stradă: o camioneta imensă cu o antenă mare exterioară şi dotată cu echipament sofisticat. O aşteptau Andrew Wright, inginerul de sunet, şi Vernon Mills, cameramanul.

– Unde facem interviul? o întrebă Mills.

– În casă. Vă chem cînd sînt gata.

– Bine.

Dana se duse la uşa din faţă şi bătu. Marianne Gorman deschise uşa.

– Da?

– Sînt...

– Ştiu cine eşti. Te-am văzut la televizor.

– Aş vrea să stăm de vorbă cîteva minute.

– Bine. Intră, o pofti Marianne după o scurtă ezitare.

Dana o urmă în camera de zi.

Marianne Gorman îi oferi un scaun.

– E vorba de fratele meu, nu-i aşa? A fost omorît. Ştiu sigur.

– Cine l-a omorît?

– Nu ştiu, răspunse Marianne Gorman ferindu-şi privirea.

– V-a căutat Frank Lonergan?

Femeia miji ochii.

– M-a păcălit. I-am spus unde îl poate găsi pe fratele meu şi... şi acum Carl e mort.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Despre ce voia Lonergan să vorbească cu fratele tău?

– Mi-a spus că e de la Fisc.

Dana o privi cu atenție.

– Sînteți de acord să înregistrăm interviul pentru televiziune? Trebuie doar să spuneți cîteva cuvinte despre moartea fratelui dumneavoastră și ce credeți despre criminalitatea din orașul nostru.

– Cred că pot să fac asta, încuviință Marianne.

– Mulțumesc.

Dana se duse și deschise ușa, făcîndu-i semn lui Vernon Mills. Urmat de Andrew Wright, Mills se îndreptă spre casă.

– E prima oară cînd fac asta, spuse Marianne.

– Nu trebuie să aveți emoții. Durează doar cîteva minute.

Vernon intră cu camera în living.

– Unde filmăm?

– Aici, în living. Poți să pui camera acolo, în colț.

Vernon așeză camera și se apropie de Dana. Le puse fiecăruia cîte un mic microfon.

– Să spuneți cînd sînteți gata, zise el și se așeză pe o masă.

– Nu! Așteptați puțin. Îmi pare rău, nu pot să fac asta, spuse Marianne Gorman.

– De ce? întrebă Dana.

– Este... e periculos. Pot să vorbesc numai cu tine?

– Da.

Dana se întoarse spre Vernon și Wright.

– Lăsați camera unde este. Vă chem eu.

– Aşteptăm în maşină, spuse Vernon.

– De ce crezi că e periculos să apari la televiziune?

– Nu vreau ca ei să mă vadă.

– Cine?

– Carl a făcut ceva ce... ce nu trebuia. A fost omorît pentru asta. Cei care l-au omorît mă vor omorî şi pe mine.

Tremura.

– Ce-a făcut Carl?

– Dumnezeule, l-am rugat să n-o facă.

– Ce să nu facă? insistă Dana.

– A... a scris o scrisoare de şantaj.

– Şantaj? replică Dana surprinsă.

– Da. Crede-mă, Carl era un om bun. Numai că îi plăcea... avea gusturi scumpe şi, cu salariul lui, nu-şi putea permite să trăiască aşa cum dorea. Nu l-am putut opri. A fost omorît din cauza scrisorii aleia. Sînt sigură. L-au găsit şi ştiu unde să mă găsească şi pe mine. Mă vor omorî. Plîngea. Nu ştiu ce să fac.

– Povestiţi-mi despre scrisoare.

– Fratele meu tocmai pleca în concediu. Îşi uitase haina la hotel, haina pe care voia s-o ia cu el, şi s-a întors. Şi-a luat haina şi s-a întors în maşină cînd uşa liftului particular s-a deschis în garaj. Mi-a spus că a văzut un om pe care l-a recunoscut cu surprindere. Şi mai surprins a fost cînd omul s-a întors să şteargă amprentele din lift. Carl n-a ştiut ce se petrece pînă a doua zi, cînd a citit în ziar despre moartea sărmanei fete şi şi-a dat seama cine a omorît-o. Atunci a trimis scrisoarea la Casa Albă.

– La Casa Albă?

– Da.

– Cui i-a trimis scrisoarea?

– Omului pe care l-a văzut în garaj. Îl știi, tipul cu petic negru pe ochi. Peter Tager.

22

Zgomotul traficului de pe Pennsylvania Avenue ce răzbătea prin pereții biroului îl trezi la realitate. Recapitulase totul în minte și era mulțumit să se simtă în siguranță. Oliver Russell va fi arestat pentru crimele pe care nu le-a comis, iar Melvin Wicks, vicepreședintele, va deveni președinte. Senatorul Davis îl va putea controla ușor pe vicepreședintele Wicks. *Și nu se poate dovedi că am vreo legătură cu oricare din aceste omoruri,* gîndea Tager.

Seara se va duce la întrunirea de la biserică. Abia aștepta. Oamenilor le place să le vorbească despre religie și putere.

Începuseră să-l intereseze fetele la paisprezece ani. Se temuse că pierderea ochiului îl va dezavantaja în fața sexului frumos, pe el, pe care Dumnezeu îl înzestrase cu un libido atît de puternic. Dimpotrivă însă, fetele se simțeau atrase de peticul cel negru. În plus, Dumnezeu îi dăduse lui Peter și darul convingerii cu care le făcea pe cele mai timide și mai cuminți să-l urmeze pe bancheta din spate a mașinii, într-o

șură sau în pat. Din nefericire, una din ele a rămas însărcinată și a fost nevoit să se însoare cu ea. I-a făcut doi copii. Familia ar fi putut să-i devină o povară. S-a dovedit în schimb o acoperire minunată pentru aventurile lui secrete. Se gîndise serios să se hirotonisească, dar întîlnirea cu senatorul Todd Davis îi schimbase viața. Descoperise astfel politica.

La început, relațiile lui extraconjugale nu-i dăduseră nici o bătaie de cap. Pînă cînd un prieten i-a dat drogul pe care l-a luat împreună cu Lisa Burnette, o enoriașă din Frankfort. Ceva n-a mers bine și fata a murit. I-au descoperit corpul în rîul Kentucky.

Următorul incident nefericit a fost reacția secretarei lui Oliver Russell, Miriam Friedland, care a intrat în comă. *N-a fost vina mea.* El nu avusese nimic. Probabil că Miriam lua și alte droguri.

A mai fost, desigur, și Chloe Houston. O întîlnise pe coridor, la Casa Albă, cînd fata căuta o toaletă.

Îl recunoscuse pe dată și era vădit impresionată.

– Sînteți Peter Tager! Vă văd tot timpul la televizor.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Căutam toaleta.

Era foarte tînără și foarte drăguță.

– La Casa Albă nu există toalete publice, domnișoară.

– Ce mă fac?

– Cred că pot să te ajut, spusese el pe un ton conspirativ. Vino cu mine.

O conduseseră la etaj, într-o cameră de baie, şi o aşteptaseră. Apoi, o întrebase:

– Eşti în vizită la Washington?

– Da.

– Nu vrei să-ţi arăt adevăratul Washington? Ţi-ar plăcea?

– Foarte tare, dar n-aş vrea să vă deranjaţi.

– Pentru o fată atît de drăguţă ca tine? Nu mă deranjează cîtuşi de puţin. Începem cu cina.

– Sună minunat, spusese ea zîmbind.

– Îţi promit că aşa va fi. Dar nu trebuie să spui nimănui, e micul nostru secret.

– Nu spun. Promit.

– Trebuie să merg diseară la o întrunire la cel mai înalt nivel cu oficialităţi ruse, la hotelul Monroe Arms.

O impresionase.

– Putem să luăm cina la hotel, în apartamentul imperial. Ne vedem acolo la ora şapte.

– Bine, aprobase ea cu entuziasm.

Îi explicase ce trebuie să facă pentru a ajunge în apartament.

– N-o să fie nici o problemă. Sună-mă cînd ajungi.

Îl sunase.

L-a început Chloe s-a împotrivit. Cînd Peter a luat-o în braţe, fata a spus:

– Nu. Sînt fecioară.

El s-a excitat şi mai tare.

– Nu facem nimic dacă tu nu vrei, a asigurat-o. Dacă vrei, stăm de vorbă.

– Ești dezamăgit?

– Deloc, scumpa mea.

A scos o sticluță cu Ecstasy și a turnat conținutul în două pahare.

– Ce-i asta? a întrebat Chloe.

– Un energizant.

Ridică paharul și o privi bînd pînă la fund lichidul din paharul ei.

– E bun, a spus ea.

Au mai vorbit jumătate de oră, pînă cînd drogul a început să-și facă efectul. Într-un sfîrșit, s-a apropiat de ea, a cuprins-o în brațe și a simțit că fata nu opune nici o rezistență.

– Dezbracă-te.

– Imediat.

A urmărit-o cu privirea pînă cînd a intrat în baie și a început să se dezbrace și el. Chloe s-a întors peste cîteva minute, goală, iar trupul ei tînăr l-a excitat. Era frumoasă. Chloe a venit în pat și au făcut dragoste. Nu avea experiență, dar faptul că era fecioară îl excita suficient.

Cînd Chloe s-a oprit în mijlocul unei fraze, amețită, a întrebat-o:

– Te simți bine, draga mea?

– Da. Mă simt doar...

S-a ținut de marginea patului.

– Mă întorc imediat.

S-a ridicat. Sub ochii lui, Chloe s-a împiedicat și a căzut lovindu-se cu capul de marginea ascuțită de fier a mesei.

– Chloe!

A sărit din pat și s-a aplecat peste ea.

– Chloe!

Nu avea puls. *Dumnezeule! Nu poți să-mi faci una ca asta. N-a fost vina mea. A alunecat.*

S-a uitat în jur. *Nu trebuie să-și dea seama că am fost aici.* S-a îmbrăcat repede, s-a dus la baie și a umezit un prosop cu care a lustruit toate obiectele pe care era posibil să le fi atins. A luat poșeta fetei, a mai aruncat o ultimă privire în cameră și s-a urcat în ascensor. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să șteargă butoanele liftului. Cînd Paul Yerby a devenit o amenințare, Tager s-a folosit de toată influența pentru a-l elimina. Nimic nu-l mai lega de moartea lui Chloe.

Apoi a fost scrisoarea de șantaj. Carl Gorman, recepționerul, îl văzuse. Peter l-a trimis pe Sime să scape de el, spunîndu-i că Gorman este o amenințare pentru președinte.

Și cu asta ar fi trebuit ca totul să se încheie.

Numai că Frank Lonergan a început să pună întrebări și a trebuit să scape și de el. Iar acum încă un reporter băgăreț era la rînd.

Amenințarea venea din două părți: de la Marianne Gorman și de la Dana Evans.

Sime plecase să le omoare pe amîndouă.

23

Marianne Gorman repetă:

– Îl ştii, tipul cu petic negru pe ochi. Peter Tager.

– Eşti sigură? întrebă Dana uluită.

– E greu să nu recunoşti pe cineva care arată aşa.

– Trebuie să dau imediat un telefon.

Dana formă numărul lui Matt Baker.

– Biroul domnului Baker, spuse secretara.

– Dana la telefon. Vreau să-i vorbesc. E urgent.

– Aşteaptă puţin.

O clipă mai tîrziu, Matt era la telefon.

– S-a întîmplat ceva, Dana?

– Matt, tocmai am aflat cu cine era Chloe Houston cînd a murit.

– Ştim cu cine era...

– Peter Tager.

– Poftim?! strigă el.

– Sînt la sora lui Carl Gorman, recepţionerul care a

fost ucis. Gorman l-a văzut pe Tager în garaj cînd ştergea amprentele din ascensor, în noaptea cînd Chloe Houston a fost ucisă. Am aici o cameră. Vrei să transmit în direct?

– Deocamdată aşteaptă! ordonă Matt. Mă ocup eu. Sună-mă peste zece minute.

Trînti receptorul în furcă şi se îndreptă spre Turnul Alb.

– Leslie, să nu tipăreşti...

Ea se întoarse spre el ţinînd în mînă macheta titlului: PE NUMELE PREŞEDINTELUI RUSSELL S-A EMIS UN MANDAT DE ARESTARE.

– Uite, Matt! exclamă ea exaltată..

– Leslie, am noutăţi pentru tine. Nu...

– Nu am nevoie de noutăţi. Ţi-am spus că o să te întorci. N-ai putut să pleci, nu-i aşa? Nu puteai să pleci acum. Ai nevoie de mine, Matt.

Rămăsese în prag şi se uita la ea cu mirare: *Ce s-a întîmplat cu această femeie de a ajuns aşa? Poate că mai e timp s-o salvez.*

– Leslie...

– Nu trebuie să te simţi prost pentru că ai făcut o greşeală, îl consolă Leslie. Ce voiai să-mi spui?

Matt Baker o privi îndelung.

– Voiam doar să-ţi spun la revedere, Leslie.

Ea îl urmări plecînd.

24

Ce se va alege de mine?

– Nu-ţi face griji, o asigură Dana. Vei fi protejată.

Luă o decizie.

– Marianne, vom face un interviu în direct şi voi da o înregistrare FBI-ului. Cum terminăm interviul, te scot de aici.

De afară s-a auzit zgomotul făcut de frînele unei maşini.

Marianne se repezi spre fereastră:

– Dumnezeule!

– Ce e? întrebă Dana apropiindu-se de ea.

Sime Lombardo cobora din maşină. Se uită spre casă, apoi se îndreptă spre uşă.

Marianne începuse să tremure.

– El e... celălalt bărbat care l-a căutat pe Carl în ziua în care a murit. Sînt sigură că e implicat.

Dana ridică receptorul şi formă în grabă un număr.

– Biroul domnului Hawkins.

– Nadine, trebuie să vorbesc neapărat cu el.

– Nu e aici. Se întoarce în...

– Dă-mi-l pe Nate Erickson.

Nate Erickson, asistentul lui Hawkins, veni la telefon:

– Dana?

– Nate, am nevoie de ajutor, rapid. Am un reportaj senzațional. Vreau să-mi dai drumul în direct, chiar acum.

– Nu pot să fac așa ceva! protestă Erickson. Tom trebuie să decidă.

– N-am timp! explodă Dana.

Prin fereastră, Dana îl vedea pe Sime Lombardo apropiindu-se de ușă.

În camioneta, Vernon Mills se uită la ceas:

– Facem interviul sau nu? Am o întîlnire.

În casă, Dana spunea:

– E o chestiune de viață și de moarte, Nate. Trebuie să-mi dai drumul în direct. Pentru numele lui Dumnezeu, acum!

Trînti receptorul în furcă, se repezi și deschise televizorul, potrivindu-l pe canalul 6.

Rula un serial. Un bărbat în vîrstă îi vorbea unei tinere femei:

„Niciodată nu m-ai înțeles cu adevărat, Kristen."

„Adevărul e că te înțeleg prea bine, George. De aceea vreau să divorțez."

„Ai pe altcineva?"

Dana se repezi în dormitor și deschise televizorul de acolo.

Sime Lombardo bătea la ușa din față.

– Nu deschide! o avertiză Dana pe Marianne.

Verifică dacă microfonul e deschis. Bătăile din ușă deveniseră mai puternice.

– Să ieșim, șopti Marianne. Prin spate...

În momentul acela ușa cedă și Sime năvăli în cameră. Închise ușa în spatele lui și se uită la cele două femei.

– Doamnelor, ce bine că sînteți împreună!

Disperată, Dana aruncă o privire spre televizor:

„ Dacă am pe altcineva, asta e numai din vina ta".

„ Nu înțeleg, Kristen."

Sime Lombardo scoase din buzunar un pistol semiautomat de calibru 22 și începu să înșurubeze surdina.

– Oprește-te! strigă Dana. Nu poți...

Sime ridică arma.

– Gura. Treceți în dormitor, imediat!

– Doamne, Dumnezeule, murmură Marianne.

– Ascultă... spuse Dana. Putem...

– Ți-am spus să taci. Și acum mișcați-vă.

Dana se uită la televizor.

„ Întotdeauna am crezut în a doua șansă, Kristen. Nu vreau să pierd ce avem, ce am putea avea din nou."

Ecoul acelorași voci răzbătea din dormitor.

– V-am spus să mișcați. Trebuie să terminăm odată!

În momentul în care cele două femei în panică făcură primul pas spre dormitor, lumina roșie a camerei din colț se aprinse. Imaginea lui Kristen și George dispăru de pe ecran și se auzi vocea unui crainic:

– Întrerupem programul pentru a transmite în direct un reportaj din cartierul Wheaton.

Camera de zi a familiei Gorman umplu dintr-o dată

ecranul. Dana și Marianne erau în față, Sime în spate. Bărbatul se opri uluit, la vederea propriei imagini pe ecran.

– Ce... ce dracu' se întîmplă?

În camionetă, tehnicienii priveau noile imagini care invadaseră ecranul.

– Dumnezeule! exclamă Vernon Mills. Sîntem în direct.

Dana se uită spre ecran și spuse o rugăciune în gînd. Se întoarse spre cameră:

– Dana Evans vă transmite în direct din casa lui Carl Gorman, cel care a fost omorît în urmă cu cîteva zile. Stăm de vorbă cu cineva care are informații cu privire la moartea acestuia.

Se întoarse cu fața la el:

– Așadar, vreți să ne spuneți exact ce s-a întîmplat?

Lombardo rămăsese paralizat, se privea pe sine pe ecran, umezindu-și buzele cu limba.

– Hei!

În televizor, își auzi vocea spunînd „Hey!", se văzu mișcîndu-se în momentul în care se apleca spre Dana.

– Ce dracu' faci? Ce șmecherie mai e și asta?

– Nu e nici o șmecherie. Sîntem în direct. Două milioane de oameni se uită la noi.

Văzîndu-se încă o dată pe ecran, Lombardo vîrî grăbit pistolul în buzunar.

Dana se uită cu coada ochiului la Marianne Gorman, apoi îl privi pe Sime Lombardo drept în față:

– Peter Tager este cel care a ordonat uciderea lui Carl Gorman, nu-i așa?

*

În clădirea poliției, Nick Reese se afla în birou cînd un asistent năvăli înăuntru:

– Repede! Uită-te! Sînt în casă lui Gorman.

Deschise televizorul pe canalul 6 și imaginea umplu ecranul.

– Peter Tager ți-a spus să-l omori pe Carl Gorman?

– Nu știu despre ce vorbești. Închide televizorul ăla afurisit pînă cînd...

– Pînă cînd ce? Vrei să ne omori în fața a două milioane de oameni?

– Iisuse! răcni Reese. Ia cîteva mașini. Să mergem acolo, repede.

În Salonul Albastru de la Casa Albă, Oliver și Jan se uitau la televizor, uluiți.

– Peter? Nu-mi vine să cred, șopti Oliver.

Secretara lui Peter Tager năvăli în birou.

– Domnule Tager, deschideți televizorul, pe canalul 6.

Se uită nervoasă la el și se grăbi să iasă. Peter o urmări cu privirea, șocat. Apucă telecomanda și deschise televizorul. Dana tocmai spunea:

– ... Peter Tager este responsabil de moartea lui Chloe Houston?

– Nu știu nimic despre asta. Întrebați-l pe Tager.

Peter Tager se uita la ecran și nu-i venea să-și creadă ochilor. *Așa ceva nu se poate! Dumnezeu nu-mi poate face una ca asta!*

Sări în picioare și se năpusti spre ușă. *Nu-i las să pună mîna pe mine. Am să mă ascund!* Se opri dintr-o dată. *Dar unde? Unde să mă ascund?* Se întoarse încet la masă și se prăbuși pe scaun. Așteptînd.

La ea în birou, Leslie Stewart se uita uluită la televizor: *Peter Tager? Nu! Nu! Nu!* Leslie smulse receptorul și formă un număr de telefon:

– Lyle, oprește ediția specială! Nu trebuie să apară! Mă auzi? Nu...

– Domnișoară, ediția specială a ajuns la vînzare acum o jumătate de oră. Mi-ați spus...

Încetișor, Leslie puse receptorul în furcă. Se uită la titlul din *Washington Tribune:* PE NUMELE PREȘEDINTELUI RUSSELL S-A EMIS UN MANDAT DE ARESTARE.

Apoi ridică ochii spre pagina înrămată de pe perete: DEWEY ÎL ÎNVINGE PE TRUMAN.

„Veți fi și mai faimoasă decît acum, domnișoară Stewart. Numele dumneavoastră va fi cunoscut în toată lumea".

Mîine, numele ei va fi bătaia de joc a lumii întregi.

La Gorman acasă, Sime Lombardo se mai uită o dată la imaginea sa de pe ecran și spuse:

– Plec.

Se năpusti spre ușa din față și o deschise. Jumătate de duzină de mașini de poliție parcau în clipa aceea în fața casei.

25

Jeff Connors şi Dana îl aşteptau pe Kemal la aeroportul Dulles International.

– Viaţa lui a fost un iad, explica Dana nervoasă. El nu e ca ceilalţi băieţi. Vreau să spun că nu trebuie să te surprindă dacă n-o să lase să se vadă nici un semn de emoţie.

Voia cu disperare ca Jeff să-l placă pe Kemal, iar Jeff îi simţea îngrijorarea.

– Nu-ţi face griji, draga mea. Sînt sigur că e un băiat minunat.

– A sosit!

S-au uitat în sus şi au văzut un punct care se mărea pînă au ajuns să recunoască un strălucitor 747.

Dana îi strînse uşurel mîna.

– A venit!

Pasagerii coborau din avion. Dana privea neliniştită şirul călătorilor.

– Unde...?

Era acolo. Îmbrăcat cu hainele cumpărate de ea la Sarajevo, cu fața proaspăt spălată. Coborî rampa încet și se opri la vederea ei. Se priveau nemișcați. Apoi începură să alerge unul spre celălalt. Dana îl îmbrățișă, iar mîna lui teafără o strînse pe a ei. Plîngeau amîndoi.

Cînd și-a regăsit vocea, Dana i-a urat în sfîrșit:

– Bine ai venit în America, Kemal.

Băiatul dădu doar din cap. Nu putea încă să vorbească.

– Kemal, vreau să-ți prezint un prieten, Jeff Connors.

Jeff se aplecă.

– Bună, Kemal. Am auzit multe despre tine.

Kemal se lipi și mai tare de Dana.

– Vei locui la mine acasă, spuse Dana. Vrei?

Kemal încuviință. Nu se va mai despărți niciodată de ea.

Dana se uită la ceas:

– Acum să mergem. Trebuie să transmit o declarație de la Casa Albă.

Ziua era perfectă. Cerul era albastru și clar și o briză răcoroasă sufla dinspre Potomac.

Se afla în Grădina cu Trandafiri, împreună cu alți aproape patruzeci de reporteri de televiziune și radio. Camera era îndreptată către președinte care se afla pe podium, cu Jan alături.

Președintele își începuse discursul:

– Trebuie să fac un anunț important. În acest moment

se desfășoară o întîlnire a șefilor Emiratelor Arabe Unite, al Libiei, Iranului și Siriei, la care se discută un tratat de pace pe termen lung cu Israelul. Astăzi de dimineață am fost informat că negocierile merg foarte bine și că tratatul va fi semnat într-o zi sau două. Este extrem de important ca Congresul Statelor Unite să ne sprijine în acest efort vital.

Oliver se întoarse spre bărbatul de lîngă el:

– Domnul senator Todd Davis.

Senatorul, îmbrăcat în alb, se apropie de microfon:

– Este un moment extrem de important pentru istoria țării noastre. De foarte mulți ani, așa cum bine știți, ne străduim să aducem pacea între Israel și țările arabe. Un țel dificil, împlinit acum, cu sprijinul și îndrumarea minunatului nostru președinte. Sînt fericit să spun că, iată, în sfîrșit, eforturile noastre au fost răsplătite.

Se întoarse spre Oliver:

– Să-l felicităm cu toții pe marele nostru președinte pentru magnificul rol pe care l-a jucat...

S-a terminat un război, gîndea Dana. *E un început. Poate că, într-o bună zi, adulții vor învăța să-și rezolve problemele cu dragoste, nu cu ură. Poate că vom construi o lume în care copiii să crească fără să mai audă sunetul bombelor și al mașinilor de război, fără teamă că membrele lor vor fi smulse de soldați necunoscuți.* Se întoarse spre Kemal, care îi șoptea însuflețit ceva lui Jeff, la ureche. Dana zîmbi. Jeff o ceruse în căsătorie. Kemal

va avea un tată. Vor fi o familie. *De unde atîta noroc pe capul meu?*

Discursurile se terminaseră.

Cameramanul îndreptase camera înspre Dana.

– Dana Evans a transmis pentru WTE, Washington, D.C.